Rodica Ojog-Braşoveanu

STILET CU ŞAMPANIE

-roman poliţist – ciclul Minerva-

1977

PANICĂ LA CĂSUŢA CU ZORELE

-titlu alternativ-

CAPITOLUL I

Un calendar de masă arăta 31 decembrie 197... Maiorul Minerva Tutovan rupse instinctiv fila. Se aflau în dimineaţa zilei de 1 ianuarie, iar lângă rafturile bibliotecii zăcea cadavrul inginerului Dan Manu, cu un cuţit înfipt între omoplaţi.

După toate aparenţele, criminalul acţionase prin surprindere, nelăsând timp victimei, un bărbat tânăr şi robust, să opună vreo rezistenţă. În odaie nu existau urme de luptă, dar, firesţte, nu trebuia omisă posibilitatea ca acestea să fi fost înlăturate ulterior.

„Un tip perseverent până la încăpăţânare", observă Minerva privindu-i bărbia puternică. Descoperi într-un sertar o fotografie recentă de familie. Ochii inginerului cercetau înfrigurat chipul femeii. Cora Manu semăna cu un înger cu plete de argint, firav, trist şi puţin speriat.

„Original în orice caz... Să fii îndrăgostit de nevastă-ta după

Rodica Ojog-Braşoveanu

STILET CU ŞAMPANIE

-roman poliţist – ciclul Minerva-

1977

PANICĂ LA CĂSUŢA CU ZORELE

-titlu alternativ-

CAPITOLUL I

Un calendar de masă arăta 31 decembrie 197… Maiorul Minerva Tutovan rupse instinctiv fila. Se aflau în dimineaţa zilei de 1 ianuarie, iar lângă rafturile bibliotecii zăcea cadavrul inginerului Dan Manu, cu un cuţit înfipt între omoplaţi.

După toate aparenţele, criminalul acţionase prin surprindere, nelăsând timp victimei, un bărbat tânăr şi robust, să opună vreo rezistenţă. În odaie nu existau urme de luptă, dar, firește, nu trebuia omisă posibilitatea ca acestea să fi fost înlăturate ulterior.

„Un tip perseverent până la încăpăţânare“, observă Minerva privindu-i bărbia puternică. Descoperi într-un sertar o fotografie recentă de familie. Ochii inginerului cercetau înfrigurat chipul femeii. Cora Manu semăna cu un înger cu plete de argint, firav, trist şi puţin speriat.

„Original în orice caz… Să fii îndrăgostit de nevastă-ta după paisprezece ani de căsnicie, e ceva!“

În timp ce medicul legist îşi aranja instrumentele, Minerva încercă – exerciţiul o stimula nespus – să reconstituie personalitatea inginerului inventariind obiectele din încăpere. O bibliotecă exclusivă, doar cărţi de specialitate, câteva romane de Huxley şi un manual de conversaţie în limba germană, o masă de lucru, un divan, covoare bune, tablouri remarcabile. Străbătuse toată casa, o vilă cu paisprezece încăperi, şi constatase că soţii Manu nu au un dormitor comun. Faţă de felul în care arăta soţia inginerului, amănuntul i se păru notabil. Într-o cutie de lemn, găsi un pumn de mărunţiş. Cele mai multe monede erau de zece şi cincisprezece bani. Asemenea puşculiţe ţin în general bătrânii. Când ies pentru târguieli, nu uită să-şi umple buzunarele cu metal. Îi sperie acei „şi şaptezeci şi cinci sau optzeci şi cinci de bani“ la care casieriţele n-au de obicei rest. Atunci răsfiră tacticos banii exacţi cu satisfacţia de a le fi jucat un renghi. Cei din spate bombăne exasperaţi şi când le vine rândul procedează la fel.

Hârtiile de pe birou erau aşezate milimetric, creioanele ascuţite impecabil. Minerva recapitulă: „încăpăţânat, îndrăgostit, ordonat şi în nici un caz risipitor“.

— Vă interesează, presupun – declară medicul cu convingerea că face un banc grozav – ora la care s-a comis crima.

— Da’ de unde, mă aşteptam să-mi spuneţi ce credea despre farfuriile zburătoare.

— După autopsie. Deocamdată, cert e că victima a decedat între orele douăzeci şi trei treizeci şi unu dimineaţa.

— O crimă de revelion, rosti Minerva pe gânduri.

— Oricum, aveţi de-a face cu un asasin original.

— Sunt o norocoasă.

Se retrase lângă uşă, încercând să nu stinghereascâ activitatea echipei operative. Oamenii îşi vedeau de treburi cam ţepeni. Maiorul Minerva Tutovan făcea parte dintre anchetatorii care nu pun mare preţ pe somnul şi pingelele subalternilor.

— Am nevoie de cât mai multe fotografii cu cuţitul în plan detaliu. După ce isprăviţi aici, ridicaţi urmele din camera Corei Manu. Cora Manu este soţia victimei, băieţi, femeia blondă din hol pe care aţi măsurat-o din toate unghiurile, cu un interes strict profesional, nu mă îndoiesc. Camera se află pe stânga. Îmi fac mari speranţe că o să daţi de ea, chiar dacă azi-noapte a fost revelionul. Insistaţi asupra ferestrei. A fost forţată.

Un ofiţer tânăr, care cerceta pereţii cu lupa, îşi reprimă un chicotit. Minerva arboră ceea ce alţii ar fi trebuit să-şi închipuie că era un surâs dulce.

— Îmi plac colaboratorii veseli. Voi face tot posibilul să lucrăm cât mai des de aci înainte.

Tânărul se îndoi brusc, de parcă ar fi primit un pumn în plex.

Procurorul dispuse transportarea cadavrului la Institutul Medico-Legal. Schimbă câteva impresii cu Minerva şi părăsi casa inginerului Manu o dată cu echipa operativă.

Minerva răsfoi câteva numere dintr-o revistă tehnică străină descoperite în biblioteca inginerului. Avu sentimentul incert că ceva nu e în regulă şi le puse deoparte.

Locotenentul Dobrescu urcă oftând scările. Pleoapele umflate de nesomn se închideau peste ochii albaştri. Abia se întorsese de la revelion când îl sunase Minerva. Se uită la ea cu un sentiment de invidie. Avea o înfăţişare proaspătă şi părea încântată. Ai fi zis că-şi dorise din tot sufletul să-i pice pe cap o crimă chiar în dimineaţa zilei de 1 ianuarie. Dacă ar fi îndrăznit s-o întrebe cum a petrecut revelionul, i-ar fi povestit probabil că s-a simţit admirabil în compania papagalului Keops şi a căţelului Spiridon, rezolvând

integrale şi ecuaţii de gradul 17 sau 117 – Dobrescu nu ştia exact şi nimic nu-i era mai indiferent pe lume[1]. Fiind sărbătoare, adăugase aşa, de la ea, şi câteva probleme subtile de geometrie în spaţiu.

— Scandează ce-ai făcut, concret, tare şi cu dicţie!

— M-am dus întâi la colegii de birou ai lui Manu. Unul e la Sinaia, celălalt la maică-sa, la Bacău. Am avut mai mult noroc cu Predescu, şeful serviciului personal.

— N-ar putea spune şi el acelaşi lucru, râse Minerva.

— Ce să discutăm! S-a uitat la mine ca la o fantomă. Când mi-a deschis, ţinea în mână lingura. Nefericitul era la ciorba de potroace. Alături musafirii, sau ce-or fi fost, chiuiau, un magnetofon urla şi un ţânc de vreo cinci ani a început să mă sorcovească. Mi-a urat un an bun, cu un şef duios, ce-a auzit şi el de la taică-său… Nu ştia că eu personal nu mai am ce să-mi doresc. Mi-a fost destul de greu să-l fac să priceapă de ce nu dorm la ora aia.

Ochii Minervei luceau. Se amuza straşnic închipuindu-şi scena. Locotenentul, speriat să nu adoarmă pe scaun, se ridică.

— În sfârşit, datele inginerului sunt următoarele: are cinci invenţii importante la activ, în domeniul militar, a absolvit electronica în ’55, a stat trei ani la specializare în Anglia, are patruzeci şi patru de ani, s-a însurat de paişpe, se împlinesc zece de când a fost angajat prin transfer.

— …Şi optâşpe de când i-a trimis tanti Aglaia salutări din Slănicul Moldovei, îl întrerupse Minerva. Mă interesează ce fel de individ era, Dobrescule!

— Prezenta un complex interesant de calităţi şi defecte. Reproduc textual caracterizarea lui Predescu: dur, chiar brutal, încăpăţânat, sarcastic cu colegii şi ranchiunos. Nu se bucura de simpatie în rândul salariaţilor. În schimb, extrem de capabil, fecund în idei, de o cinste ce nu poate fi pusă la îndoială. În ultima vreme, sesizase un soi de detaşare în atitudinea inginerului. Manifesta oarecare indiferenţă

pentru activitatea institutului. Predescu presupune că lucra intens acasă, în ciuda avertismentelor repetate.

— Era prima chestie pe care trebuia să mi-o spui, băiete! Minerva sări de pe scaun şi începu să măsoare agitată încăperea. Lucra acasă… O să ne uităm mai atent prin hârtiile lui. Hm, cunosc genul! „Am nevoie de linişte… la birou urlă telefoanele, toţi năucii deschid uşa să-ţi comunice punctul lor de vedere în legătură cu reflexele lui Răducanu, sau ce bine arată Mimi de la secretariat după divorţ. Te cheamă dom’ director, daţi bani pentru Pepsi că a venit o delegaţie… Aşa, stau acasă, mă închid în odaie, beau o cafea, papuci, pijama, nevastă-mea umblă pe vârfuri, iar soacră-mea în capot cu flori îşi face o mască cu gălbenuş de ou.“

Dobrescu se aşează iar. Nu-i trecea prin minte ce căuta în toată harababura asta masca cu gălbenuş de ou, dar era prea obosit ca să mai încerce să ghicească. Minerva îl măsură din cap până-n picioare.

— Te clatini ca o barză chioară! Du-te şi fă nani, băieţaş.

Locotenentul tresări. Se dezmetici atât de brusc, încât se simţi săgetat de o durere ascuţită în ceafă.

— Nu e cazul.

— Te aştept exact la patru şi jumătate tot aici. A! Ce se aude cu ceilalţi locatari?

Dobrescu făcea eforturi să ţină ochii deschişi.

— Pe Toni Contaş, socrul lui Manu, l-am prins în ultima clipă. Pleca într-o excursie la Predeal. În sfârşit, mi-a spus că ia primul tren. Geologul Mihai Şerbănescu e în avion acum. Preciză privindu-şi ceasul: Cursa de douăsprezece.

— Am făcut o socoteală, Dobrescule, ştii câţi inşi locuiesc în hurdubaia asta? Nouă, claie peste grămadă.

— Sunt paişpe odăi.

— Ei şi? Eu cred că le place vânzoleala. Cei mai mulţi dintre ei aveau posibilitatea să se mute sau să-şi cumpere un apartament, dar n-ar mai fi fost vesel. De, gusturi! La fel

de bine îţi poţi petrece toată viaţa într-un camping… Ce faci, băiete?

Locotenentul adormise pe scaun. Minerva îi trecu zâmbind mâna prin păr. „Tot copil a rămas!“

— Nu mi-aş fi închipuit pentru nimic în lume că mă voi mai întoarce vreodată. Şi, culmea, abia au trecut treizeci de ore de când am plecat definitiv.

Mihai Şerbănescu se prăbuşise în fotoliul inginerului – Minerva decisese ca ancheta să se consume în camera victimei – şi privea tulburat obiectele din jur. Era înalt, suplu, cu o expresie francă.

„Tipul de intelectual cu succes la cucoane, fără să facă prea mult caz de asta…“

Locotenentul Dobrescu lua conştiincios note. Gândul că dormise un ceas şi jumătate sub privirile Minervei îl trezise complet. Maiorul Tutovan îşi ridică sprâncenele care se pierdeau sub bretonul aspru şi gros.

— Ce înseamnă definitiv?

— Sunt geolog.

— Înţeleg, o profesiune nomadă.

— Aproximativ. Am fost transferat începând cu 1 ianuarie în T., unde s-a deschis un şantier.

— Sunteţi rudă cu familia Manu?

— Nu, am alte păcate… Acum doi ani i-am fost recomandat lui Jack Moraru, unchiul inginerului. Căutam o locuinţă provizorie şi notarul s-a oferit să-mi închirieze o cameră. Mi-au plăcut grădiniţa, zorelele căţărate pe zidăria casei, până în balcon. Vara, vila are o înfăţişare romantică. În cartier i se spune căsuţa albastră sau căsuţa cu zorele… Am acceptat fără să mai stau pe gânduri, deşi…

— Deşi chiria era substanţială… Jack Moraru, dacă reţin bine, e un tip în vârstă, pleşuv?

— Aveţi memorie.

— Nu mi-a făcut impresia că ar mulge vaca fără să-i rupă ugerul.

Mihai Şerbănescu zâmbi.

— Aşa e.

— L-aţi cunoscut bine pe Manu? Disting, evident, între un bună ziua şi ce mai faci de circumstanţă şi o cunoştinţă aprofundată, în care se schimbă lovituri de pumni şi ameninţări cu tribunalul.

Geologul se uită o clipă în ochii mari ai Minervei, parcă surprins de întrebare. Avu un gest vag cu mâna în care ţinea ţigara.

— Manu dorea să fie lăsat în pace. În cercurile de specialitate se discută, mă rog, se discuta, despre el, cu multă risipă de elogii. Un inginer foarte talentat, căpos, dar integru, o minte avântată.

— Mă interesează opinia dumneavoastră.

— Lăsând la o parte aspectul profesional, a fost un bărbat dificil. Există un gen… Când pleca de-acasă, toată lumea respira uşurată, fără un motiv anume. Se enerva repede, din nimic, şi nu avea simţul umorului.

Minerva începu să râdă.

— O observaţie interesantă.

— Nu întâmplătoare. Oamenii care nu ştiu, nu pot să râdă, au o optică specială şi aptitudinea incomodă de a descoperi tot ce e mai rău într-un individ. Caută defecte cu lumânarea şi nu le iartă.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Obişnuia să lucreze acasă?

— Probabil.

— Ce anume?

— N-am idee.

— Spuneţi-mi sincer, v-a surprins cu adevărat moartea inginerului?

Chipul lui Şerbănescu se întunecă. Nu răspunse imediat. Dădea impresia că-şi caută cuvintele.

— Dacă m-a surprins… Şi da, şi nu. Niciodată nu eşti îndeajuns de bine pregătit să primeşti un dezastru, deşi, teoretic, îl aşteptai poate. Mai intervine şi autocenzura: mi

se năzare, exagerez, am nervii obosiţi… În sensul acesta m-a surprins. Pe de altă parte, evenimentele din săptămâna trecută, întreaga atmosferă din casă prevesteau nenorocirea.

— Adică?

— În seara de Ajun, pe 24 decembrie, montam bradul în hol. Uşa de la camera Venerei Contaş, sora vitregă a doamnei Manu, era întredeschisă. Aveam sentimentul neplăcut că ne pândeşte.

— De ce ar fi făcut-o?

— Habar n-am! Pe lângă ursuzenia ei, dispoziţia cotidiană a inginerului părea de-a dreptul înviorătoare. Într-un fel, Dan Manu şi Venera semănau, nu riscai să mori de râs când erai cu ei la o petrecere. Toni Contaş, tatăl Corei, rămăsese cu gândul la amicii de la Capşa, Jack bătea câmpii ca de obicei, pianista plutea în nori… Adăugaţi tensiunea, neliniştea de care vă vorbeam şi o să aveţi imaginea Ajunului.

— Ceilalţi nu remarcaseră nimic?

— N-aş putea să vă spun. Când vor, toţi pot deveni ermetici, cu excepţia Georgetei Penciu.

Minerva îşi încruntă sprâncenele fine.

— N-am reţinut, cine-i persoana?

— Verişoara lui Dan Manu şi mama teribilului Titel. Agăţam toate fleacurile acelea strălucitoare în pom şi nu-mi puteam reprima o senzaţie de nelinişte. Mă simţeam exact ca un şoarece care se ştie privit prin gaura cheii de o pisică…

* * *

Venera Contaş urmări un timp agitaţia din hol, apoi continuă să scrie:

Alaltăieri am împlinit patruzeci şi şapte de ani. Fireşte, Cora a uitat să mă felicite. Spun fireşte, pentru că pe Cora

n-a interesat-o niciodată nimeni. Este atât de convingătoare în indiferenţa ei, încât uneori am sentimentul că se ignoră şi pe ea. Mai mult m-a surprins Toni... Mă obişnuisem cu cele câteva garoafe ori fire de liliac, cu zâmbetul lui discret-amabil, cu sărutarea ştearsă pe tâmplă, cu privirea lui particulară care se asigură mereu: „Noi doi am rămas aceiaşi prieteni buni, Venera, nu-i aşa?“

Ce ciudat mi se pare să gândesc despre Toni că a îmbătrânit! Nu i-am spus niciodată tată, nu i-a spus nici Cora, fiica lui, dar tinereţea, vârsta nu stă în apelative. Cred că în adâncul sufletului, s-a simţit toată viaţa liceanul fermecător din 1920. Ce departe suntem de el! Eu, Cora, ceilalţi...

Alaltăieri am împlinit patruzeci şi şapte de ani. O noapte de veghe la lumina albastră a lămpii, cu amintiri, cu acel plin de nostalgie „acum treizeci de ani“, cu fotografii răsfirate pe pernă. Un set semnificativ din care lipsesc biberonul, nudul bucălat, gânguritul. Toate au rămas acolo, la orfelinatul din strada Lycurg, în casa aceea roşie, cu acoperiş turtit, înconjurată de mesteceni. Când Toni m-a înfiat, ningea...

Mă gândeam şi aveam sentimentul că-mi fac testamentul. Bacalaureatul, licenţa, primul an în învăţământ... Sunt scundă, ştearsă, plinuţă încă de pe-atunci. Taiorul cade ţeapăn, violetele – neaşteptată cochetărie – ţipă pe reverul jachetei. În ochi nu se citeşte nimic. Nici măcar eu nu pot desluşi un atom, un grăunte din fericirea aceea covârşitoare...

Venera Contaş ridică ochii din caiet. Zări poalele bradului montat în hol, o bucată din rochia argintie a Corei, un glob enorm roşu. Inginerul Manu stătea pe canapea cu capul întors.

Venera îl văzu şi-şi muşcă buzele. Şopti mocnit, fără să-şi descleşteze fălcile:

— Am să-l ucid!

Ajungea până la ea mirosul de vanilie, scorţişoară şi rom, aroma specială de seară de Crăciun. Cu un zâmbet răutăcios înghesuit în colţul buzelor, Venera îşi imaginã chipul transpirat al Georgetei în faţa cuptorului încins. Şi-a legat desigur cârlionţii cu un tulpan, îşi îndoaie oftând trupul gros, smulge un pai din mătură şi încearcă dacă sunt copţi cozonacii. Cu pana de gâscă muiată în albuş, le dă lustru. Georgeta trăieşte clipe de real triumf. De trei zile se agită, mestecă, frământă, transpiră, piuliţa nu tace.

Venera stinse lumina şi se rezemă de uşor. Putea pândi comod prin crăpătura uşii ce se petrece în hol.

Cozonacii Georgetei sunt vestiţi. Înalţi, pufoşi, „bine lucraţi“, rămân proaspeţi două săptămâni. Isprăvise înainte de război o şcoală de menaj. Când profesoarele vroiau să trântească o elevă apelau la cozonaci. Un subiect detestat, alături de dulceaţă şi tortul Saint-Honoré.

„Hm…“ Venera clătină capul. „Povesteşte-i azi unui şcolar că pe maică-sa au picat-o la examen prin ’30 sau ’35, pentru că nu i-a ieşit suficient de involtă panglica de zahăr la un tort Saint-Honoré!“

Rochia argintie a Corei îi flutură dinaintea ochilor.

— Poftim?

Era frumoasă. „Atât de constant şi egal frumoasă“, gândi Venera, „încât nu ţi-o mai poţi închipui altfel.“

Mihai Şerbănescu zâmbi. Se clătină pe scaun gata să cadă. Avea o siluetă suplă – siluetele acelea care par elegante orice ai pune pe ele – ochi negri vioi, o frunte latã. Obrazul se îngusta brusc spre bărbia bine rasă, aproape albastră.

— Ţi-am cerut steaua. De cinci minute ţi-o cer.

— Scuză-mă.

Cora scotoci în cutiile lungi înşirate pe masă. Unele jucării aveau peste patruzeci de ani. Venera le ştia bine: steluţele albe, care-i plăceau cel mai mult, piticii încărcaţi cu saci plini de daruri, naşterea Domnului din carton suflat

cu praf de beteală. Când arhitectul Contaş o înfiase, Cora încă nu se născuse…

— Magnific! se extazie zgomotos Jack Moraru bătând din palme.

Chipul Venerei se întunecă. După Dan, cel mai mult îl ura pe unchiu-său. Unchiul lui Dan, fireşte. „Avar, canalie şi lipsit de demnitate. Aceeaşi familie…“

Şi se întreba a suta, poate a mia oară, de ce se căsătorise Cora cu Dan.

Jack Moraru ocoli pomul, călcând stângaci printre hârtiile împrăştiate. Purta un halat vechi, croit larg ca o giubea. Pe chipul palid, sprâncenele stufoase păreau lipite. Craniul pleşuv, fără un singur fir de păr, se guguia spre creştet ca un ou. Colegii mai tineri de la Notariat îi spuneau Yul Brynner.

Ciupi galant bărbia Corei.

— Ce gust are fetiţa asta! Tot ce face e desăvârşit.

— Nu fac nimic, Jack, murmură, dându-l uşor dar ferm la o parte.

Notarul o măsură puţin deconcertat şi se îndreptă nehotărât spre pian. O femeie în vârstă, verişoara lui Dan, îşi plimba degetele pe claviatură. Venera Contaş n-o vedea, dar şi-o putea lesne închipui, îmbrăcată ca de obicei sumar, în chimonou transparent ori în vreun furou.

„O aiurită cumsecade. Cea mai cumsecade din neamul lor.“

Când întoarse capul spre notar, i se văzu profilul şters, lipsit de fermitate. Şuviţele rare, prost vopsite, spânzurau într-un pieptene. Jack îi puse mâna pe umăr.

— Ţii minte, Elenuţo?

— Ţin! râse femeia şi atacă primele măsuri din *Stiele Nacht*. În fiecare an mă întrebi acelaşi lucru. Şi pe mine şi pe Geta. Crăciunul de la nenea Ianache… Devii monoton, Jack!

Îşi înfipse brusc degetele în claviatură, apăsă puternic pedala şi transpuse îndrăcit melodia pe jazz. Cânta cu

umerii, cu mâinile, cu tot trupul. Taburetul de catifea roşie gemea.

Venera Contaş surâse. O nebună… Elena era o pianistă fină, interpretă desăvârşită a lui Mozart, Schumann, Chopin. Rar de tot, ca să nu-şi strice mâna, tapa – alt termen de-al lui Jack – melodii de jazz sau *blues*-uri, reminiscenţă a unei scurte şi viforoase idile din timpul războiului cu un aviator american.

Notarul exclamă consternat:

— Elena! Pentru numele lui Dumnezeu! E o blasfemie!!

Îşi astupă ostentativ urechile. Geologul Mihai Şerbănescu râdea încântat. Toni Contaş surâse şters. Îl asculta cu jumătate de ureche pe ginere-său, Dan Manu, fredonând în minte melodia.

Dan îi surprinse zâmbetul. Acelaşi zâmbet îndepărtat, lipsit de consistenţă ca al Corei. Un zâmbet care te scoate din sărite, nu poţi pătrunde dincolo de el. Când cineva zâmbeşte aşa, te poţi aştepta la orice sau nu ştii la ce să te aştepţi. Îşi ridică privirea spre Cora. Pe chipul delicat şi transparent, ochii parcă veşnic înlăcrimaţi erau nefiresc de mari. Pletele argintii, foarte lungi, îi dădeau un aer de fantomă. „Fum şi argint“, observase cândva geologul, iar Venera Contaş reţinuse expresia. O definiţie perfectă a Corei. „Când o priveşti, sentimentul de imaterial nu te părăseşte. Gândul se formulează singur: astfel de făpturi nu îmbătrânesc niciodată.“

„Deşi mă întreb – Venera îşi sprijini bărbia de canat – dacă impresia nu-i falsă, construită din recuzite. Oare fardată la fel ca toate femeile, fără buclele astea de strigoi, fără sticla de whisky în poşetă, îmbrăcată în rochii normale, râzând mai des şi mai sănătos, ar părea la fel de diafană? Deşi nu ăsta-i cuvântul… La fel de… celestă? Pe lângă ea, ceilalţi părem vulgari şi barbari, zămisliţi dintr-o plămadă grosolană.“

Venera Contaş se rătăci în păienjenişul de gânduri. De-afară venea zvon de clopoţei, glasuri subţirele de

colindători. Vocea lui Dan Manu izbucni dintr-o dată:

— Ce naiba vrei?

Venera se cutremură. Îl privi apăsat, cu ură densă. Unchiu-său îl trăgea insistent de mânecă.

— Ai lăsat lumina aprinsă la voi în odaie.

— Şi ce-ţi pasă?

Sprâncenele stufoase ale notarului se ridicară spre guguiul din creştet. Ţipă sufocat:

— Ai înnebunit?! În fiecare lună… sute de lei! În ritmul ăsta…

— Ne ruinăm, zâmbi arhitectul Toni Contaş. Eşti teribil, Jack! Nici în seara de Crăciun nu ierţi carnetul de socoteli.

Notarul teroriza toată casa cu economii de o meschinărie ilară. După moartea nevesti-sii, închiriase una din camere – de fapt subînchiriase, proprietar era nepotu-său, Dan – lui Şerbănescu. Îl urmărea pe geolog pas cu pas, îl pândea în baie, bucătărie, în odaia lui, notând în fiecare noapte la ce oră stinge lumina.

Jack se enervă.

— Şi pentru că fredonăm *Steaua sus răsare* îţi închipui că nu mai funcţionează contorul? N-am nimic împotrivă să faceţi pe generoşii, numai că chestia asta mă costă şi pe mine! Nevastă-ta stă patru ceasuri în baie şi în vremea asta televizorul merge, radioul urlă, toată casa zbiară de lumină. Cine se uită la ferestre, crede că-i tractir!

— Eşti vulgar, Jack, spuse Elena. Cred că mai degrabă s-ar gândi la balamuc cineva care ar avea şansa să te surprindă ţinând discursuri în faţa oglinzii.

— Ei, uite, Eleno, la asta nu mă aşteptam din partea ta! Tu care, nu-i aşa, eşti o artistă, ar trebui să înţelegi. Se întoarse spre Dan Manu: Du-te, domnule, şi stinge lumina aia, că mi se face rău!

Tatăl Corei interveni împăciuitor:

— Fii cuminte, Jack. Am să plătesc eu ce depăşeşte. Hai, cântă-ne *O, brad frumos*.

„Da“, reflectă Venera, „ăsta-i Toni… Generos, gata să aplaneze orice conflict, ducând imediat mâna la buzunar. Iar ceilalţi profită oribil. În fond, ce căutăm noi în casa asta? Eu, Cora, Toni?“

— *O, brad frumos…*

Fără nici un fel de tranziţie, Jack Moraru ridicase mâna spre tavan, cântând neaşteptat de tare. Ţinea ochii închişi şi bărbia înfiptă în piept. Elena îl ignora, improviza cu nerv pe tema *Cavaleriei Rusticane*. Notarul urla, încercând s-o acopere. Geologul Mihai Şerbănescu râdea cu lacrimi. Jack deschise ochii.

— Ai căpiat, Eleno?

— Dar mâna aia de ce-o ţii agăţată?

Un tânăr în dangarezi şi vindiac îl măsura sarcastic. Moraru, nedumerit, lăsă braţul să-i cadă. Întoarse spatele femeii de la pian.

— Eşti complet anormală!

Elena îi scoase limba şi trecu la un *dixie-land*. Întrebă mecanic, fără interes:

— Vii din oraş?

— Nu, din lună! De unde naiba vrei să vin?

Titel Penciu se aşează pe un scaun, azvârlindu-şi picioarele spre mijlocul odăii.

— Unde-i madam Georgeta? N-a mai isprăvit de gâdilat cozonacii ăia?

Îşi rostogolea ochii mici prin încăpere. Scăpărau o veselie nemotivată, o veselie permanentă, ca şi cum toate determinările din spaţiul finit şi infinit n-ar fi încetat o singură clipă să-l amuze. Nasul subţire şi coroiat adulmeca.

Venera Contaş îşi întoarse ochii. Îi făcea silă să-l privească. Era fiul Georgetei, cealaltă verişoară a lui Dan. Îl ocolea pe cât posibil, nu-şi amintea să-i fi adresat zece cuvinte în ultimii ani. În fiecare vară dădea examen de admitere la Politehnică. Maică-sa îl subvenţiona gras, restul îl completa din învârteli.

„O jivină mică şi periculoasă. Şase examene până acum, tot atâtea rânduri de lacrimi, acatiste şi liturghii plătite de Georgeta.“

Lângă pian, Jack Moraru cânta plin de sentiment:

— *Domn, domn să-nălţăm! Şi-am plecat la vânătoare…*

Titel surprinse privirea geologului şi zâmbi.

— O dete pe naţionale…

Nările Venerei Contaş palpitară. Din bucătărie apăruse Georgeta, trupeşă şi congestionată, purtând o tipsie de aramă cu cozonăcei fierbinţi abia scoşi din cuptor.

— Idiotul cela unde-i?

— Care din ei? întrebă Elena.

Pentru Georgeta, toţi erau idioţi. Idiotul cel de sus – Dan, fiindcă stătea cu nevastă-sa la etaj, cel bătrân – Jack, idiotul cela al meu – Titel. Uneori uita să precizeze şi pianista îşi făcuse un tic întrebând constant, deşi n-o interesa, la cine se referă.

— Ura, bambina! se strâmbă tânărul.

— Cum vorbeşti tu cu mă-ta, măi…

Obrajii Georgetei se umflară. Nu se putea decide asupra epitetului.

Notarul abandonă brusc colinda şi se repezi la tavă. Ridică un cozonac în lumină răsucindu-l pe toate părţile şi exclamă pe tonul său caracteristic, plin de emfază, totdeauna cu câteva accente mai sus decât era necesar şi totdeauna disproporţionat faţă de ceea ce îi stârnea eventual admiraţia:

— Minunat! Sublim! De-să-vâr-şit!!

Georgeta se hotărî în sfârşit:

— …idiotule!

— Getuţo dragă, îmi pare rău…

— Stai blând, unchiule, de data asta eu sunt ăla, spuse amuzat Titel. Cucoana-i în urmă cu însămânţările. Se răsuci spre geolog: Bine, frate, nişte daruri, ceva, nu agăţaţi în pom?

Venera Contaş surprinse zâmbetul Corei. Titel o amuza. Cândva îi explicase: „Un flecuşteţ cu haz.“

* * *

Manu avu dintr-o dată impresia că nu mai dispune de el. Un sentiment absurd care-i provoca o nelinişte vecină cu panica. Se simţea „personaj“. Personaj într-un spectacol regizat de altcineva. Totul părea învăţat pe dinafară: replicile, invectivele, cântecele Elenei. Un circ cu marionete boite strident. „În ce scop? Şi cine trage sforile? Dacă i-aş povesti cuiva m-ar crede neurastenic. Sunt cardiac, nu nebun! În situaţii din astea dreptatea vine totdeauna prea târziu: uite, nefericitul, ştia el ceva… Numai că între timp, nefericitul a crăpat. Dar ce dracu’ se întâmplă?“

Venera îl fixa cu o satisfacţie ciudată. După atâţia ani, o crispa încă trupul disproporţionat, cu picioare de pitic şi tors atletic în care ghiceai o putere neobişnuită, capul masiv fără gât, înşurubat direct între umeri. Şi lui Toni îi repugna. N-o spunea desluşit – era prea discret, prea bine educat ca să-şi judece ginerele – dar Venera ştia că-i provoacă oroare. Îi repugna fizic, îi repugna să-l vadă alături de Cora, pereche. Arhitectul fusese toată viaţa îndrăgostit de frumos, priveliştea chiar de-o clipă a frumosului, un colţ de stradă, o floare, o femeie zărită întâmplător îi umpluse mereu inima de bucurie.

Dan îşi slăbi nodul cravatei.

„Simt că oamenii şoptesc în spatele meu, iar eu izbutesc să surprind doar şuşotitul, nu şi ce spun. Şi simt tot timpul o privire. O privire care-mi arde ceafa…“

Se răsuci instinctiv. Uşa de la odaia Venerei se închidea fără zgomot!

— Eu ţin de şase! şopti Titel.

Privea înfrigurat coridorul fără lumină. Ceilalţi zăboveau încă în hol, cu câte un păhărel de coniac în mână.

Notarul se strecură în odaia inginerului. Avea sub braţ o cutie de carton plată, încinsă cu un elastic. Se apropie de pat fără să aprindă lumina. Dincolo de fereastră, curgea o noapte albă, cu fulgi mari de zăpadă.

Dădu perna la o parte, apoi deschise cu multe precauţii cutia. Un şarpe încolăcit ridică capul. Jack îl răsturnă în aşternut. Puse deasupra perna, cuvertura şi părăsi grăbit încăperea.

* * *

Jack auzea vag glasul Minervei şi al geologului, dar îi era imposibil să distingă ce-şi spun.

„Ciudat… în mod obişnuit, individa are o voce de cimpoi, chiar mi-a atras atenţia…“

Se întoarse în camera lui încercând să se liniştească. Geologul era un slab observator, circul se desfăşurase sub nasul lui şi nu sesizase nimic.

„Femeia aceasta absurdă îşi pierde timpul cu un gogoman.“

Mihai Şerbănescu îşi privi ceasul şi începu să-l întoarcă.

— Vă spuneţi probabil că bat câmpii, că insist asupra unor amănunte lipsite de importanţă. N-am excelat niciodată ca narator…

— Dimpotrivă, zâmbi Minerva. Încerc să reconstitui tot ce s-a întâmplat între 24 şi 31 decembrie, iar dumneavoastră aţi izbutit să mă introduceţi în atmosferă. Vă rog chiar să nu vă schimbaţi stilul. Ador poezia…

— Perfect. În aceeaşi noapte, s-a petrecut un incident ieşit din comun, i-aş zice sinistru, dar mi-e teamă de exagerări. Inginerul Manu se culcase…

* * *

Dan îşi vârî palma asudată sub pătură. Zgomotele casei încetaseră. Dormeau toţi: Geta, prăbuşită de oboseală, Titel, Jack… Mai zăboveau probabil în odăile lor geologul – chiriaşul lui Jack – acum în vacanţă, ca şi Venera, poate Toni savurând ultimul succes al librăriilor pariziene procurat de amicii de la Capşa. Elena, desigur, care scotocea în sertare după vreun fleac: o panglică, o bretea, o floare pentru pălăriile ei imposibile.

În odaia de alături, Cora stinsese lumina. Dormeau separat încă de la începutul căsătoriei. „E mai civilizat, dragul meu. Eu nu-ţi aud sforăitul, tu nu eşti obligat să-mi suporţi bigudiurile şi masca de cold-cream.“ Cora…

Inginerul închise ochii. În nări îi stăruia mirosul de portocale, vanilie, brad proaspăt. „Poate că mă înşel… poate că mi se năzare. În fond…“

Simţi o mişcare uşoară, străină, în aşternut. Crăpă încet pleoapele. „Da, mi se năzare…“

Mişcarea se repetă. Degete reci, umede, îi prinseră încheietura. Inima, nod de plumb, i se opri în loc. Privea mut, cu ochii ieşiţi din orbite, şarpele care îi aluneca pe braţ.

Năvăliseră cu toţii în odaia inginerului dezbrăcaţi, ori în cămăşi de noapte, aşa cum apucaseră. Titel desculţ, Elena doar cu o jumătate de laţe puse pe papiote, Jack Moraru cu pantalonii în mână.

Mihai Şerbănescu se apropie de Manu.

— Nu te mişca!

Dan, livid, cutremurat de greaţă, sprijinea zidul. Degetele geologului înaintau încet. Apucă reptila de la rădăcina capului şi dispăru pe scări.

Cora se agăţă de braţul arhitectului. Tremura în cămaşa subţire, i se auzea clănţănitul dinţilor. Jack privea holbat în urma geologului. Ca totdeauna în situaţii critice, sugeră aiurea:

— Trebuie să-i chemăm pe ăia de la deparazitare.

Toni Contaş atinse umărul inginerului.

— Hai, Dănuţ, calmează-te. Să-ţi aduc adrenalina.

Dan, incapabil să scoată un cuvânt, se lăsă aşezat pe fotoliu. Georgeta îşi scuipa piepţii cămăşii.

— Cruce în sân, cruce în sân!

Făcu acelaşi oficiu Corei, apoi lui fiu-său. Titel Penciu îşi regăsi umorul.

— Mută stropitoarea, madam!

— Taci, idiotule! Se răsuci spre ceilalţi: Ce-aţi rămas momâie?! Băietul trebuie descântat de deochi. Îi galbăn ca şofranul. Titel, pune mâna, adă ulcica cu apă sfinţită! Îi sub Sfântul Ierarh Neculai.

— Cum arată gagiul?

— Cânt ţi-oi lichi una, ţi-aduci tu aminte!

Elena nu-şi dezlipea ochii de pe chipul inginerului.

— Te-a muşcat?

— E inadmisibil! comentă notarul. In-ad-mi-si-bil!

Titel observă sarcastic:

— Hopa! S-a trezit eroul în *oncle* Jack. Adineauri… Îi cântări izmenele lungi, peticite la genunchi. Schimbă-ţi scutecele, flăcău!

— Măgarule!

— Dănuţ… Hai, încearcă să bei! O să te liniştеşti imediat.

Cora îngenunchease lângă inginer. Bărbatul surâse trist, îi strânse doar degetele fără să spună nimic.

— Ce cloceşti, idiotule! ţipă ascuţit Georgeta. Ai adus ulcica? O interpelă pe Elena: Simţi, fă, cum miroase a pucioasă? Am să-l chem mâine pe părintele Vasile să facă o sfeştanie.

Pianista bombăni sâcâită:

— Prostii! Cheamă mai bine un specialist să astupe găurile.

— O idee admirabilă, decretă Jack Moraru.

Titel Penciu suflă în urechea Elenei:

— Eşti convinsă, tanti, că şarpele s-a strecurat aici din proprie iniţiativă?

Ceilalţi îl priviră iute.

CAPITOLUL II

Cineva îl chemase la telefon pe Mihai Şerbănescu.

— Ştii ce mă surprinde? întrebă Minerva lipindu-şi nasul lung de geam.

Locotenentul Dobrescu, obişnuit cu astfel de întrebări, continuă s-o privească nemişcat.

— E curios cum de deştepţii ăştia n-au sesizat imediat că viaţa inginerului e în pericol. Şi dacă au sesizat, de ce n-au acţionat? Autorul, fireşte, iese din discuţie… Îşi trecu degetele prin bretonul aspru. Am o idee, băieţaş! Nu crezi că s-a lucrat în echipă?

Locotenentul încercă s-o scalde.

— Principial, nimic nu-i imposibil…

— Aşa cugetă dumnealui, junele Dobrescu! Emise brusc pocnind din degete: Nu-mi place chestia cu şarpele! Înţelegi? E prea demodată, prea absurdă, aduce a roman cu stafii, comori ascunse în pivniţa castelului şi o domniţă ftizică şi blondă. Apropo de zâne, cheam-o pe Cora Manu şi fă tot posibilul să nu pici în extaz.

„Foarte sigură pe ea“, aprecie Minerva cântărind-o scurt. „Cu mutra asta e şi normal! Fraierii îi spun animal de lux şi îşi umezesc buzele. Nu ştiu ce-i umblă prin cap, dar fără îndoială îţi face plăcere s-o priveşti. Cel puţin în sensul ăsta, Dobrescu e de acord cu mine…“

— Îmi dau seama cât de greu vă vine să mă credeţi, spuse Cora încet.

Îşi plimba mâna transparentă printre faldurile rochiei, privind în gol.

— Adică?

— Acum… când Dan nu mai este, totul ia alte proporţii, se schimbă perspectiva. Mărturisesc că n-am acordat prea multă importanţă şarpelui.

— Şi totuşi asemenea întâmplări, trebuie să recunoaştem, nu se petrec în fiecare zi.

Cora îşi ridică ochii limpezi. Un surâs sfios îi tremura pe faţă.

— Mi-am închipuit că e o glumă. Tata vedea altfel situaţia, dar îmi spuneam că din cauza vârstei devenise suspicios. Mi-a vorbit imediat ce am ieşit din camera soţului meu…

* * *

— A adormit? întrebă încet Contaş.

Fiică-sa înclină capul.

— Să trecem la mine, fetiţo.

Cora se uită distrată în lungul pereţilor. În încăpere se aflau cele câteva lucruri de care Toni nu consimţise să se despartă niciodată. Farfuriile olandeze, oglinda ovală cu ramă florentină, miniaturile pe fildeş, portretul maică-sii – bunica Ralu. Semănase cu Maria-Antoaneta, aceleaşi trăsături dulci, aceeaşi carnaţie transparentă, lăptoasă, de blondă, acelaşi păr uşor ca un suflu de aur. Semăna cu austriaca şi se amuza să-i copieze la baluri rochiile, poziţia mâinilor, ţinuta trufaşă a capului. Cei care cunoşteau tablourile doamnei Vigée-Lebrun tresăreau dând ochii cu ea într-un salon.

— L-am urmărit aseară pe Dan.

— Te-am văzut, spuse moale Cora. Scoase din glastră o creangă de liliac şi-o duse distrată la gură: Nu era în apele lui, întorcea brusc capul, de parcă s-ar fi simţit urmărit, şi aşa mai departe. Crede-mă, Toni, am început să obosesc.

Contaş o măsură lung. Peste pijama, arhitectul îmbrăcase o haină elegantă de casă. Semăna cu ceea ce fusese de fapt întotdeauna. Un bărbat de club, distins, amator de coniac fin şi lucruri frumoase, afemeiat cu discreţie, de un egoism amabil, dar încăpăţânat. Nu îngăduise nimănui să se amestece în viaţa lui, trăia la fel ca acum patruzeci de ani, nu renunţase niciodată la şalăul *bonne-femme* de la Capşa şi stofele englezeşti, portmoneul mereu plin şi-l deschidea cu generozitate. În casa Corei ducea aceeaşi viaţă de burlac, odaia cu intrare separată semăna mai degrabă a garsonieră, nu îngăduise orare cazaniere. Mânca în oraş, participa fără obligativitate la diferitele evenimente din casă, uneori înnopta la o prietenă, Eliza, văduva unui colonel, mare frumuseţe pe vremuri. Diploma de arhitect îl ferise de vicisitudinile prin care trecuseră unii dintre amicii săi. Stinse neglijent chibritul şi-l azvârli în scrumieră.

— Draga mea, la urma urmei e bărbatul tău.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ţie nu-ţi pasă…

— În general îmi pasă mai mult decât ai fi tu dispus să-ţi închipui. Asta nu mă împiedică însă să sesizez un fapt evident. A devenit ipohondru.

— Aha! Şi cum interpretezi tu povestea asta cu şarpele?

Cora ridică din umeri.

— O glumă proastă.

— Glumă?! Dan e cardiac.

— Odioasă, atunci.

— Şi cine ar fi autorul?

— Nu ştiu. Poate Titel, poate Jack… Tată, pe mine situaţiile tenebroase nu m-au convins niciodată. E noapte, totul capătă proporţii. Mâine o să vedem altfel.

Arhitectul clătină din cap.

— Hm… Mi-ar plăcea să fiu la fel de optimist.

* * *

Minerva îl asculta distrată. Declaraţia lui Titel Penciu era identică cu a geologului. Auziseră ţipete, dăduseră năvală în odaia inginerului, priviseră stupefiaţi şarpele etc.

Mai interesantă i se părea fizionomia tânărului. L-ar fi folosit ca material didactic la cursurile pentru tinerii ofiţeri de miliţie. Figură clasică de infractor mărunt, specialitatea bişniţă cu ceasuri, ţigări americane, casetofoane sau piese de schimb pentru autoturisme. Fieful: strada Covaci, Crama Domnească, litoralul în plin sezon, holul şi trotuarele marilor hoteluri.

— Câte clase ai, flăcăule?

— Paişpe. Am parolat de două ori că-mi plăcea dirigenţia.

— În regulă! Ia-o şcolăreşte, cum scrie la carte, şi reţine, te rog, că notele mele sunt de la cinci ani în sus.

Titel Penciu rânji.

— După chestia cu şarpele, am parcat în hol. Era al dracului de frig…

* * *

Titel Penciu îşi frecţiona braţele. Geologul îi întinse paharul cu coniac. Bradul enorm, nins cu argint, strălucea. Împrejur, jucăriile Corei, un urs, o maimuţă, câteva păpuşi şi o girafă de la Fondul Plastic vegheau ţepene. Tânărul smulse o bomboană şi o strivi între dinţi înainte de a lua prima înghiţitură.

Jack Moraru ţinea bolul între palme, sufla în el de parcă ar fi vrut să răcească alcoolul. La fereastră, colindătorii urlau, sunând clopoţeii:

— *Domn, domn să-nălţăm! Dar boierii nu-s acasă…*

Titel Penciu mai ascultă o dată refrenul, apoi stinse lustra, modalitatea clasică de-a avertiza copiii că boierii nu sunt dispuşi să-i primească. În lumina ţigărilor, globurile aprindeau candele roşii, galbene şi verzi.

Titel se trânti pe canapea.

— Nădăjduiesc că aţi priceput cum devine chestia cu animalul.

— Care animal, dragul meu? întrebă notarul.

— Fantastic! Auzi, care animal! Şarpele!

Jack îşi trecu degetele peste craniul pleşuv, se uită la geolog apoi ridică din umeri.

— Stau şi mă întreb cum poate să pătrundă o reptilă în plină iarnă într-un imobil din mijlocul Bucureştiului.

Şerbănescu zâmbi:

— Poate că i s-au creat condiţii…

— Cum adică?

Titel începu că râdă. Îi explică geologului:

— Aşa-s toţi în familie! Sprinteni la cap, nu glumă. Mama, tanti Elenuţa, nenea Jack…

Mihai Şerbănescu lăsă paharul pe masă.

— Şarpele a fost adus, Jack, înţelegi?

Celălalt îşi bulbucă ochii.

— Cum? Cum a fost adus?

— Cu tramvaiul, rânji tânărul. Omul vorbeşte de intenţie, ce naiba nu pricepi?

— O intenţie criminală, apăsa geologul.

Notarul sări de pe scaun, vărsând coniacul pe piepţii halatului.

— Aberaţii, dragul meu, nu te supăra. Inepţii! Unde vă treziţi, în junglă?

— Hai că o nimerişi! Şarpe, junglă, lipseşte un elefant şi o cască colonială.

Notarul bătea câmpii fără să ţină seama de întreruperi.

— Iubesc capetele îndrăzneţe, tot respectul meu pentru oamenii de fantezie, eşti un geolog eminent, nu-i aşa…

— Şi sindicalist fruntaş, completă Titel.

— …dar asemenea idei, ţi-o spun deschis, mă surprind. Sunt pur şi simplu idei incendiare.

— Are o minte înfierbântată! Penciu se aşează mai bine pe canapea. Se uită intens la geolog: Cred că ai dreptate.

Şerbănescu înghiţi restul de coniac.

— E nevoie de mult mai puţin ca să omori un bolnav de inimă. Faptele sunt simple, nu mai trebuie explicate.

Moraru făcu un gest larg.

— Dacă o luăm aşa… Evident… Mă refeream însă la intenţie. Cine să-i poarte sâmbetele bietului Dănuţ? Şi în ce scop?

— Ia ghici?

— Nu, nu, dragii mei, oricât aş reflecta, povestea nu stă în picioare.

Titel se opri cu paharul la mijlocul drumului. Îşi miji ochii surâzând.

— Geamurile de la camera lui Dan sunt blocate.

— Şi uşa care dă pe balcon, completă geologul prinzând ideea.

Notarul îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Ridică din umeri.

— Ce găsiţi rău în treaba asta? Avem obiecte de valoare, tablouri inestimabile…

Titel îşi pocni exasperat palmele.

— Eşti formidabil! Se aplecă explicându-i şcolăreşte: În condiţiile astea, e limpede că nici un străin nu poate pătrunde în casă.

— Splendid!

— Splendid pe dracu’! Asta înseamnă că şarpele a fost adus de unul din noi.

Jack îl măsură dintr-o parte.

— La ce te gândeşti?

Titel surâse ambiguu.

— Oare cât de profunde sunt sentimentele lui *lady* Cora?…

Se priviră în tăcere. În ochii geologului pâlpâia o lumină mică. Un glob galben le reflecta chipurile. Strâmbe, lăţite, ca în oglinzile convexe de la bâlci.

* * *

— Nu-mi plac strâmbele, dar ăsta era fixul meu: Cora i-a plasat animalul în aşternut. Pe urmă m-am dumirit, o luasem pe mirişte…

Titel se juca cu brelocul de la cheie. Zâmbea mereu. Minerva se ridică.

— Treci dincolo şi, dacă-ţi mai aminteşti alfabetul, aşterne frumos pe hârtie tot ce mi-ai povestit. Dobrescule, invit-o pe doamna Penciu.

Georgeta îşi ţinea în poale mâinile umede. Spălase probabil ceva în bucătărie.

— Eu le-am zis, chemaţi, oameni buni, părintele să facă o sfeştanie… Realiză cu cine vorbeşte: Sau pe domnul deputat de stradă… Dacă mă ascultau, nu se prăpădea Dănuţ.

— Dumneavoastră, spuse Minerva zâmbind, sunt convinsă că aţi luat imediat o atitudine fermă.

— Păi cum altfel? Chiar în noaptea aceea m-am dus la Elena să ne sfătuim…

* * *

Un fier de călcat stătea rezemat de zid pe o masă stil, ciuntită şi pătată, alături se aflau cutii de conserve căscate, încă neisprăvite. Lângă vraful de partituri, vreo douăzeci de pălării, mai toate florentine din pai şi fetru cu cele mai neaşteptate podoabe, ridicau altă stivă. Erau uitate pretutindeni farfurii murdare, ceşti cu zaţul uscat, staniol de ciocolată făcut ghemotoc. Pe consola din faţa oglinzii, câţiva trandafiri se uscaseră de mult într-o apă tulbure. Când Georgeta Penciu atinse draperiile de stofă, degetele i se umplură de colb.

— Păduchii şi rapănul te mănâncă, fă! Mâine de dimineaţă vin şi-ţi scutur eu. Trebuie frecate podelele cu leşie, dat cu gaz…

— A, nu, nu, te rog! se sperie Elena. Am de exersat, nu-mi arde acum de nimic. Poate luna viitoare, după concert.

— Încă o lună?! Eşti nebună, fimeie hăi? Păi într-o lună, vorba idiotului cela, se năruie hudubaia.

— Care idiot?

— Titel! Pianul e în hol, poţi să zdrăngăneşti până-i ameţi.

Elena se aruncă pe pat. Era îmbrăcată doar într-un furou de mătase. I se vedeau cărnurile albe cândva voluptuoase, acum surpate, zgâriate de vinişoare albastre şi roşii. Cea mai mare parte din zi şi-o petrecea în combinezon, fie că fierbea laptele în bucătărie, sta de vorbă cu poştaşul, ori primea elevi, unii dintre ei adolescenţi cu mustăcioară, bacalaureaţi care se pregăteau pentru examenul la Conservator.

— Tu nu înţelegi, trebuie să mă concentrez. Te rog, nu insista.

Georgeta strâmbă din nas. Se lăsă cu un geamăt pe marginea patului. Mâinile scurte, groase, şi le odihnea în poală. Elena îi venea vară de-a doua. O ţinea minte şi pe maică-sa, o nebună şuie, tot lăţoasă, care scârţâia la scripcă. Taică-său behăia din trombon şi casa chiuia din zori până în asfinţit, dar cât a petrecut Georgeta la ei o vacanţă de Paşti, n-a auzit un singur cântec mai cu chichirez. Seara se ducea în parc şi asculta fanfara. *Valurile Dunării*, *Of, Dorule*, *Răvăşelul ce-am primit* îi dezmierdau inima. După aceea, se simţea fortificată, în stare cât de cât să suporte ţiuitul zevzecilor.

— Tot mă gândesc la şarpele cela…

Elena îşi puse încă o pernă sub cap şi trase peste ea cearşaful.

— Încep să cred că am avut halucinaţii. O nălucire colectivă.

— Ha?

Georgeta nu pricepuse nimic. De fapt ipotezele Elenei n-o interesau, o socotea în general prea capie pentru ca afirmaţiile ei să poată fi luate în considerare. N-avea însă cu cine comenta, Cora o asculta cu o singură ureche, Titel ieşea imediat din odaie, ceilalţi n-aşteptau să deschidă bine gura şi îşi aminteau de vreun telefon ori curse urgente în oraş.

Căută răsăritul dar, în locul icoanelor, un păianjen îşi ţesuse pânza. Georgeta se închină şi-şi apropie gura de urechea Elenei:

— Eu una zic că…

— Nu atât de aproape, se strâmbă pianista. N-am aer!

Georgeta nu se sesiză. Începu pe o voce scăzută, rostogolindu-şi ochii prin unghere:

— Nu-i a bună…

— Ce?

— Nu-mi place! Ridică braţele: Iaca, taie-mă, omoară-mă, dar mie una nu-mi place şi pace!

— Cine?

— N-ai auzit ce zicea idiotul cela?

— Care?

Elena întreba ca de obicei mecanic, fără umbră de interes. Georgeta rămase o clipă derutată, apoi o măsură lung.

— Fă, tu ai înnebunit! Băietul meu.

— A, da… Mai încet, te rog.

— Prea e cu ochi şi cu sprâncene, vorba lui Titi.

— Ce?

— Povestea cu şarpele, toanto!

— Nu-nţeleg nimic, spuse plictisită Elena. Astea-s prostii. Şi-acum, fii drăguţă şi lasă-mă.

Georgeta se ridică oţărâtă.

— De-atâta zdranga-zdranga ţi s-au hurducat minţile! Neghioabă-s eu, că-mi prăpădesc vremea cu duşii de pe lume.

Elena stinse lumina. „Do-si-la-la, la-si-do-mi-re…“

Încercă să adoarmă fredonând în minte concertul în La minor de Schumann.

* * *

— Bună fimeie, conchise Georgeta, cumsecade, dişteaptă, dar cam toantă. Eu aveam un gând…

Minerva îşi ţuguie buzele.

— Şi fiul dumneavoastră, bun şi el, cumsecade…

— Pâinea lui Dumnezeu, dragă doamnă! Să-l pui în ramă.

— Hm! Mi-e teamă să n-ajungă în altă parte. Ce făcea în acest timp?

— Ce să facă? Cred că tăifăsuia cu idiotul cel bătrân…

* * *

Cuvintele le decupa Jack din *Valurile* Virginiei Woolf. Titel le apuca cu o pensetă, le trecea prin clei, apoi le lipea pe carton.

— „Nopţi“ ai găsit?

Contemplară satisfăcuţi rezultatul.

— Duşuri scoţiene, rânji Titel.

— Nu înţeleg. Ce duşuri?

— Las-o moartă. Bagă cartea în scrinul Corei. Vezi să nu te simtă.

— Nici o grijă, şopti Moraru, de parcă n-ar fi fost singuri.

Peste un sfert de oră, Titel urcă la inginer. Îi auzea respiraţia uşoară şi regulată. Se apropie de pat ţinându-şi răsuflarea. Se mişca uşor, paşii se pierdeau în persanul gros. Lăsă cartonaşul pe noptieră şi dispăru ca o nălucă.

Fu primul lucru pe care-l văzu când se trezi. Un cartonaş cât o carte de vizită sprijinit de sticluţa cu adrenalină.

N-ai scăpat. Până la revelion mai sunt şase nopţi.

Mâna inginerului tremura. Cuvintele fuseseră decupate dintr-o carte. Dedesubt, desenat rudimentar, un scorpion cu un stilet înfipt între inelele trupului.

Dan îşi trecu degetele peste fruntea asudată. Coborî anevoie din pat şi se îndreptă spre fereastră. „Deci nu m-am înşelat. Nu sunt nebun. Cineva vrea să mă ucidă… *Până la revelion mai sunt şase nopţi…* Un procedeu ieftin, ca-n romanele de duzină.“

Dar dincolo de cuvinte, Manu simţea sentinţa. „Cine?“ se întrebă gâfâind. „E aici, în casa mea, vorbim, râdem, stăm împreună la masă… Nu puteau fi Elena sau Georgeta, două inconştiente, nici Toni, nici Venera. Atunci cine, pentru numele lui Dumnezeu! Titel? Jack? E prea fricos, Titel un găinar de duzină. Oricum, un tip perseverent. Cu câteva ore înainte şarpele, acum mesajul ăsta drăcesc.“ Se simţi cuprins de furie. „O combinaţie machiavelică. Ştie că sunt cardiac. Încă un şoc şi mă isprăveşte. Nu-i trebuie mult… Ce să fac?“

Îşi cuprinse tâmplele între palme privind orb întunericul albăstrui. „Ce să fac, Dumnezeule? Să chem miliţia?“ Manu alungă imediat gândul. „Îmi vor pune un sectorist la uşă, balamuc… Nu! Am nevoie de linişte măcar o săptămână, până îmi isprăvesc treburile. Să le spun ăstora din casă? Un consiliu de familie… Colocviu cu o liotă de imbecili, printre care se ascunde şi un criminal.“

O şi vedea pe Georgeta dându-şi poalele peste cap, umplând mahalaua de vorbe, lamentându-se zarzavagioaicei, paracliserului, poştaşului, poate chiar sectoristului. N-avea nevoie nici de crizele de nervi ale Elenei, n-ar fi suportat sarcasmele lui Titel, ori discursurile lui Jack.

„Nu, fără panică! I-aş da posibilitatea să acţioneze nestingherit. Ca să mă pot apăra, trebuie să ştiu de unde porneşte pericolul. Am nevoie de linişte…“

— Şi dacă vreau linişte, şopti, trebuie să tac. Da, e o hotărâre bună. Pe chip i se aşternuse o expresie trufaşă. Mă

pot apăra singur. Toată viaţa mea, am procedat la fel…

Se desprinse de fereastră. Schiţă câţiva paşi şi se opri brusc, străfulgerat de o idee. Gângania aceea înjunghiată… Cum nu înţelesese de la început?! Scorpionul era zodia lui.

— Mi-a pierit somnul, spuse Jack fărâmiţând între degete un fir de beteală.

Titel, călare pe braţul canapelei, întoarse capul. Purta o pijama fistichie, cu revere şi manşete de mătase violet.

— Cred şi eu… O noapte de pomină.

Notarul îşi drese glasul. Îl zărise pe Dan ascuns în cotul scării, mogâldeaţă neagră doar ochi şi urechi.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Titel… Vorbea pe un semiton mai sus decât ar fi fost necesar. Ieri, când s-a întors Cora din oraş… Mă asculţi?

— Da.

— Avea o grămadă de pachete, cadouri, jucării de pom, în fine, tot soiul de fleacuri. Le-a lăsat la un moment dat pe masă…

— Şi?

— Unul dintre pachete mişca. Simţeam că se află ceva viu înăuntru. Atunci n-am dat atenţie.

Făcu uşor cu ochiul.

— Şarpele? întrebă Titel.

Notarul încuviinţă din cap. Tânărul fluieră.

— Fantastic! Oricum, nu-i spune lui Dan. O chestie ca asta poate să-i fie fatală. Eşti sigur că nu te-ai înşelat?

— Tot atât de sigur pe cât ştiu că mă cheamă Moraru.

* * *

Minerva o aşteptă pe Georgeta să închidă uşa.

— De ce râzi, Dobrescule?

— Mă gândeam la madam Penciu. Nu s-ar putea spune că avem noroc cu martorii noştri.

— Madam Penciu are două chestii în cap: frigiderul şi Titel. Atât.

Locotenentul intui că ar fi momentul să-şi sporească acţiunile în ochii Minervei.

— Arhitectul i-a sugerat doamnei Manu să plece în vacanţă. Oare de ce n-a făcut-o?

— Nu-ţi mai bate capul, băiete, o să ne spună ea. Zâmbi: Aşa sper.

Cora îşi frecă tâmplele obosită.

— I-am vorbit despre propunerea tatei imediat, deşi era târziu, după miezul nopţii…

* * *

Cora deschise încet uşa. Dan ascunse cartea de vizită şi întoarse capul.

— Am văzut lumină. Credeam că ai nevoie de ceva.

Inginerul îi zâmbi. Un zâmbet nervos, cu buze tremurânde. Se trase lângă zid, făcându-i loc.

— Îmi pare rău, Cora, v-am speriat.

Femeia îi puse degetul pe buze.

— Nu vorbi prostii. Ascultă… Păru dintr-o dată cuprinsă de o vioiciune neobişnuită, ia-ţi câteva zile concediu şi hai să ne facem de cap! Mergem la Aro, sau la Postăvarul, unde vrei tu. Sunt ani de când n-am fost singuri, numai noi doi… Hai, Dănuţ!

Îl trăgea de mână ca şi cum valizele aşteptau la uşă, trebuia doar să urce în maşină, ori să se grăbească spre gară.

Pe chipul lui Dan se aprinse o lumină. Da, femeia asta îl iubea. Cutia care se mişca singură era o închipuire a notarului… Cora, cu toate păcatele ei, cu sticlele ei turtite de whisky nelipsite din poşetă, cu aerul ei rătăcit, trezită

parcă din somn, cu desăvârşita ei lipsă de preocupări domestice, îl iubea totuşi. Nu i-a cusut în viaţa ei un nasture, nu ştie câte cămăşi albe are, nu-i aminteşte să-şi ia fularul şi căciula, nu numără banii aduşi la chenzină, uită să-i cumpere o cravată de ziua lui. Pluteşte – făptură subţire, nepământeană, nălucă purtată de vânt. Fum şi argint… Nu cere niciodată nimic, alunecă de-a lungul zilelor în rochiile ei unduioase, negre, cenuşii ori ca apa, se strecoară uşoară, fără bucurii şi fără păreri de rău, egală în indiferenţa ei, ermetică. Îi plac poşetele şi încălţămintea de antilopă, trandafirii galbeni şi povestirile lui Katherine Mansfield. Şi altceva? Whisky-ul. Şi altceva? Mai ştie altceva despre Cora?

— Cora…

— Hai, Dănuţ.

Îl privea intens, urmărindu-i fiecare tresărire a obrazului. Lumina de pe chipul inginerului se stinsese.

— E cam greu acum, de fapt imposibil. Am de lucru. Peste o săptămână, cel mult zece zile, îţi stau la dispoziţie.

Femeia îşi coborî pleoapele. Şopti:

— Ne dă Toni banii.

Inginerul păru consternat.

— Dar, draga mea… Nu înţeleg! Ca şi cum aş fi pus vreodată problema. Mă confunzi cu Jack?

Cora nu răspunse. Nu, nu era Jack, dar cu vremea tot acolo avea să ajungă. Avariţia, microbul exista în familie, l-ar fi putut reconstitui cifră cu cifră calculele: benzina, hotelul, masa, bacşişurile… O seară petrecută cu Dan într-un restaurant era un martiriu. Suporta crispată comanda – fripturi, că-s mai ieftine, vin la kilogram, prost dar rentabil, fără salate, de obicei trufandale şi totdeauna scumpe – aştepta cu unghiile înfipte în palmă plata. Plata făcută gospodăreşte, cu verificări penibile, discuţii cu ospătarul şi consultarea interminabilă a listei de preţuri.

„— Te-am rugat de-atâtea ori, dragul meu, să achiţi nota la altă masă. Nu de faţă cu mine.“

„— De ce? Îmi eşti nevastă, avem buget comun.“

„— S-au inventat pentru asta dormitorul şi bucătăria. Cât i-ai lăsat?“

„— Treizeci şi cinci de bani. La urma urmelor, are zece la sută din notă, şi apoi mie cine-mi dă bacşiş?“

Femeia îşi ridică ochii.

— Toni e de părere că trebuie să plecăm neapărat.

— De ce?

Părea surprins. Cora nu insista niciodată. Îşi aminti de un incident petrecut în primul an de căsătorie. La Bijuteria fusese expusă o brăţară suflată în aur cu cinci acvamarine enorme. Costa vreo şase sute de lei.

„— Vreau s-o cumpăr.“

„— E stupid, iubito, să azvârli şase sute de lei pe o tinichea.“

„— Cu şase sute de lei nu pot să-mi cumpăr nimic veritabil. Şi pe urmă, îmi place, e de efect. Am la ce s-o port.“

„— Nu-i de tine, Cora, crede-mă! Niciodată n-am văzut ceva mai vulgar.“

„— Atunci… nu?“

„— Fără îndoială.“

Cora nu spusese nimic. Peste o săptămână, de revelion, pretextase o durere de cap şi rămăseseră acasă. Nu izbutea s-o înţeleagă, migrena nu-l convingea. Târziu, îl străfulgerase un gând.

„— Asta-i din cauza brăţării?“

„— Ce prostie! Am şi uitat-o.“

N-o uitase. Peste câteva zile, i-o cumpăra taică-său. Toni arborase zâmbetul lor de clan:

„— Dragul meu, învaţă să satisfaci micile capricii ale femeilor pentru a te putea eschiva de la cele mari.“

Dan Manu alungă gândul. Se interesă încet:

— De ce crede Toni că trebuie să plecăm?

Cora îl privi scurt, apoi îşi coborî din nou pleoapele.

— Îi e teamă. Are impresia că şarpele… În sfârşit, consideră povestea asta mai mult decât o simplă glumă.

— Adică?

Dan îşi simţi dintr-o dată gura uscată. Propriile noastre temeri emise de altcineva capătă brusc alte proporţii, altă sonoritate. Cora îşi căuta cuvintele.

— Cineva a făcut-o cu un anumit scop. Un scop criminal.

Inginerul îi prinse mâinile.

— Ascultă, Cora, să vă iasă din cap copilăria asta!

— Bine, dragul meu, dar…

— Povestea a început să mă calce pe nervi! Georgeta bombăne pe la icoane, Titel surâde enigmatic, imbecilul de Jack abia aşteaptă să peroreze sau, poate, să-mi compună un epitaf. M-am săturat! A fost un incident idiot, atât şi nimic mai mult! Surâse chinuit: Hai, urează-mi noapte bună.

— Îmi pare rău… Credeam…

— Fii fată cuminte.

Cora se aplecă şi-l sărută pe frunte.

— Noapte bună.

— Noapte bună, iubito.

Titel îşi dezlipi urechea de uşa inginerului şi coborî vertiginos scara. Intră gâfâind în camera lui Jack.

— Gagiul n-a marşat!

— Răbdare, dragul meu, spuse notarul. Sămânţa o arunci primăvara, rodul îl culegi toamna. Între timp e nevoie de ploaie.

— Lasă pildele şi scuipă fasolea!

— Mâine îi vei sugera lui Dan, la modul cel mai fin, fără îndoială, să caute cartea de unde „Cora“ a extras cuvintele.

* * *

Prin uşa închisă, cuvintele Corei şi ale Minervei se desluşeau perfect. Titel asculta aplecat, frecând între degete ţigara stinsă. Sfârâitul unui chibrit îl făcu să tresară.

Locotenentul Dobrescu îi oferi foc şi intră fără să comenteze incidentul în odaia Corei.

Femeia continuă netulburată, azvârlindu-i o privire scurtă:

— N-am izbutit să-l conving. Dan brava, a încercat să-mi spulbere toate argumentele, dar simţeam că e îngrijorat. A doua zi, în timp ce luam masa – surâse trist – masa de Crăciun, sentimentul acesta a devenit o certitudine…

* * *

Stăteau ca de obicei. Jack, Georgeta, Elena şi Dan, adică unchiul şi verii, pe partea stângă a mesei, cu spatele spre uşa de la bucătărie. În dreapta, clanul Contaş: Toni, Cora, Venera. Titel se aşezase departe de maică-sa, lângă geolog, singurul străin de familie. Când, după moartea nevesti-sii, Jack îi închinase una dintre odăi, Dan, proprietarul imobilului, se strâmbase. Cu ani în urmă, îşi primise neamurile – vila avea paisprezece camere – tocmai pentru a evita intruşii. Ulterior, se obişnuise. Şerbănescu nu deranja, avea tact, ştiuse să se facă agreabil şi mai ales lipsea aproape toată ziua.

Glasvandul spre hol era deschis. În fund, pianul – siluetă neagră, informă – strălucea stins. Lumânările erau aprinse, colorau dulce cristalele lustrei.

Masa o aranjase cu tot dichisul Georgeta. Cora remarcase cu un zâmbet palid faţa de masă din olandă albă brodată, şerveţelele impecabil apretate, crenguţele de brad azvârlite ici-colo, bobiţele roşii de măceş. Elena, picată din lună, nu vedea nimic, Venera înregistra mută şi crispată.

Georgeta căra din bucătărie platourile, năduşind zdravăn. Ouă umplute în formă de coşuleţe ori răţuşte,

răcituri artistice, cu ghirlande de flori şi fructe sub gelatina subţire, patiserii diafane, tartine cu bibiluri. Presupuneau migală, degete unsuroase, prea mult contact cu alimentele şi Cora simţea o uşoară senzaţie de greaţă. Avea în general un apetit dificil, prefera oricărei mostre de performanţă culinară câteva pişcoturi, un ceai, o felie de brânză.

Jack, sobru din avariţie când se sătura din frigiderul lui, îşi făcuse rezerve de pâine, umpluse ochi farfuria. Şerbănescu zâmbi. Notarul înghiţea cu o grabă şi o lăcomie uluitoare. Pe fruntea pleşuvă îi apăruseră broboane de sudoare. Georgeta, în rochie festivă, de mătase înflorată, gata să plesnească la subsuorile transpirate şi peste pântece, încercă să-l domolească.

— Bagi în tine ca un spart. Mai sunt sarmale, fripturi…

— Nenea Jack, spuse Titel, face parte din specia rară a celor care nu ruşinează o masă… Şi-apoi nu uita cât a alergat săracul pentru cadoul tău de Crăciun.

— A făcut Jack un cadou?! întrebă aiurită Elena.

— Închipuieşte-ţi.

— Jack?! Extraordinar! Ce?

— O cutie cu scobitori pentru optzeci de persoane.

Notarul râse, servindu-se încă o dată cu piftie, solicită celelalte platouri.

— Noi, Getuţo, facem parte din garda veche. Ţii minte petrecerea de la Eleftereasca? Un kilogram de icre negre l-am dat gata împreună! Pe urmă ne-am aşezat la masă.

Georgeta ridică din umeri.

— Alte timpuri! Oftă: Amu, nu pot pune în gură bucăţică. Mă dor şalele, mă încearcă tensiunea. Ieri m-a pocnit şi-o blăstămată de pântecăraie. Se răsti la Titel: Mănâncă, măi, nu te izmeni. Ia-n cată la tine, numa’ chiele şi os!

Tânărul avu un gest de enervare. Scăpă cu zgomot furculiţa. Manu tresări violent. Surâse silit, scuzându-se:

— Mă gândeam la altceva.

Arhitectul Contaş îi azvârli o privire îngrijorată. Se uită apoi la fiică-sa. Cora părea să nu fi observat nimic. Zâmbea

ca întotdeauna, îngheţat, era aproape nepoliticoasă în detaşarea ei. În ochii Venerei se aprinse un fulger scurt. Şerbănescu surprinse lumina aceea ciudată şi o cercetă mirat. Apoi o uită. În general, o ignora. Nu-i plăceau oamenii care-şi fac o virtute din a fi dezagreabili. În trei ani, n-o văzuse zâmbind. Ochii scormoneau mereu – nu neliniştiţi, nici măcar curioşi, ci totdeauna cu tendinţă, cu certitudini apriorice, verificându-şi doar suspiciunile – nu-şi descleşta aproape niciodată buzele.

— Azi-noapte ai umblat teleleică! o apostrofă Georgeta, scoţând batista din sân şi ştergându-şi faţa încinsă. Unde ai dormit?

Notarul râse gros.

— Dar a dormit? Ce zici tu, Getuţo?

În ochii lui Titel trecu o undă de dispreţ. „Au ăştia nişte bancuri…“ Îşi consulta mereu ceasul. La cinci avea întâlnire cu doi tipi din Constanţa.

— Am rămas la o colegă, răspunse sec Venera. Trebuie să predăm luni situaţia pe tot semestrul.

Moraru îşi şterse gura.

— Păcat! Ai pierdut un spectacol…

N-apucă să isprăvească. Primi piciorul repezit de Titel chiar în fluier. Ochii i se bulbucară.

— Ai înnebunit, imbecilule?

— De ce-mi faci băiatul imbecil, măi izmană ruptă? sări Georgeta. Dacă-ţi lichesc amu una sub musteaţă, te-nvăţ eu să vorbeşti cu un orfan!

Elena păru să se trezească.

— Ah, vă rog, barem de Crăciun! M-am săturat de scandaluri.

Era îmbrăcată într-o bluză numai dantele, cam dubioasă. În urechi îşi spânzurase două turcoaze. Titel aprinse o ţigară. Constată sarcastic:

— Ce vreme frumoasă! Ia povesteşte matale, nene Jack, de când n-ai mai pomenit Crăciun ca ăsta! Din ’915? De la ’77?

Moraru îi strecură o căutătură plină de venin şi atacă friptura. Era de fapt singurul care onora masa. Georgeta se săturase la bucătărie, Elena mâzgălea farfuria, Dan uita să înghită. Zâmbea crispat, întindea solniţa sau salata în mod evident cu mintea în altă parte.

Privirile celorlalţi îl iritau. Ţinea bărbia în piept, ocolindu-le ochii. Ai lui Şerbănescu inteligenţi şi lucizi, plini de întrebări, ai lui Toni care-l străfulgerau rar, evitând privirea fixă, nepoliticoasă, curioşi ai lui Titel, reci, străpungători ai Venerei. Frământa furculiţa în mână, gata să izbucnească, să sară de pe scaun, genunchii îi tremurau. Contaş regreta că cedase insistenţelor Georgetei. De peste treizeci de ani, adică imediat ce se despărţise de mama Corei, dejuna la Capşa. Aceeaşi măsuţă, lângă intrare, aceiaşi chelneri: Jean, Aristide, acum Mitiţă. Fiică-sa îi atinse uşor braţul. Suflă abia mişcându-şi buzele:

— Dacă te plictiseşti, du-te…

Arhitectul luptă câteva clipe cu tentaţia de a se ridica. Era însă ceva în atmosferă, în atitudinea îngheţată a lui Dan, în conversaţia frântă, lipsită de veselie, care-l înspăimânta.

Rumeneala din obrajii Georgetei devenise stacojie. Năduşea gros, stropii de sudoare i se prelingeau pe după urechi, pe gât, în decolteul generos. Se uita încântată la orgia de bucate, azvârlea priviri de cloşcă în farfuria lui Titel.

— Ţ-o plăcut *vol-au-vent*-ul, Cora? Pentru tine l-am făcut.

— Da… remarcabil, ţi-a reuşit perfect.

Georgeta îşi mişcă încântată trupul gigantic.

— Şăpti ape m-au trecut până am ales ciupercile. Hribul şi viermele!

Cora îşi simţi brusc stomacul. Georgeta urmă imperturbabilă:

— Aista şi cozonacul! Curgea sudoarea cu ulcica de pe mine, da’ tot nu m-am lăsat până nu l-am frământat de patru ori.

Jack, băut bine, ghiftuit de mâncare, se ridică cu paharul plin.

— Domnilor! Îşi drese glasul şi repetă sonor: Domnilor, vreau să închin un toast.

— Dumnezeule! se sperie Elena. E prea mult! Acum ne ţine o conferinţă!

— Începe cu situaţia internaţională, propuse Titel.

Mihai Şerbănescu se foi neliniştit. Cândva, oamenii ăştia îl amuzaseră. Jack, cu existenţa lui măruntă, Elena, excentrică şi labilă, cu o minte de fetiţă, Titel, prototipul parazitului, Georgeta… Îi vedea dintr-o dată altfel, mici, meschini, ciudaţi, capabili să ucidă. Trecuseră abia zece sau douăsprezece ore de când asistase la o tentativă de crimă. Din nou ochii poposiră pe obrazul Venerei. Expresia concentrată, privirea dură, dar numai atât, dură, golită de orice altă semnificaţie, greu de desluşit, îl nedumerea. Geologul respiră adânc. Avea chef să se ridice şi să plece. Nu singur… Inima i se chirci. Cora, femeia asta, nu-i va aparţine niciodată…

Titel îi vârî sub nas bricheta aprinsă.

— Stai cu ţigara aia de cinci minute. Suntem voioşi, nu jucărie. Apropo, domniţă! Ce-ţi veni să aiureşti cartea aia?

Sprâncenele Corei se rotunjiră.

— Care carte?

— *Valurile*. Din trei în trei rânduri ai băgat foarfecele.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Titel zâmbi. Manu îl privea absent.

— Domnilor! mugi subit notarul. Închin în primul rând pentru Georgeta, această eminentă gospodină, mamă eminentă şi… şi…

— Paraşutistă eminentă, sugeră Titel.

Jack îl fulgeră scrâşnind. Georgeta îşi apăsă pântecele cu amândouă mâinile.

— Văleu! Văleu, măiculiţă!

Ieşi repede. Moraru urmă aproape urlând:

— …şi eminentă cetăţeană! Toate însuşirile unei adevărate matroane romane s-au altoit pe un suflet pur… pur…

— Dac! suflă Titel.

Moraru, scos din sărite, răcni:

— Te cârpesc, imbecilule! Parazitule!

— Mamă! Nenea Jack vrea să bată orfanu’! strigă Penciu.

Cora începu să râdă, apoi surprinse privirea Venerei. Simţi un fior pe şira spinării şi încruntă sprâncenele fine. „Ce-i cu ea?“

— Degeaba te enervezi, Jack, interveni Elena. Prea baţi câmpii, ce Dumnezeu! Şi zbieri de ne spargi urechile.

Dan îşi prinse capul în mâini gâfâind. Georgeta se întoarse şi notarul reluă îndârjit:

— Această femeie desăvârşită, acest monument de cinste, muncă şi curaj, această pildă de jertfă şi devotament…

— O bagă în manuale, se hlizi tânărul. Ana Ipătescu, Jeanne d’Arc şi Georgeta Penciu! Ăsta vrea ceva şi la pachet…

— Da, urmă notarul, Georgeta noastră e inegalabilă! O pildă vie, generozitatea personificată! Citeam aseară din Maupassant… ca să vezi ce zgârciţi sunt francezii! Pur şi simplu m-am cutremurat! Da, domnilor, m-am cutremurat. O biată bătrână trăgea să moară. (Folosea tonul pe care-l împrumută reflex copiii când spun o poveste.) După multe tocmeli, fiu-său angajează o femeie care s-o vegheze, urmând s-o plătească pentru osteneala ei cu o sumă globală. Trece o zi, trec două, muribunda rezistă. Cumătra cu priveghiul are impresia că e trasă pe sfoară. (Ochii notarului se umpluseră de lacrimi.) Ei bine, ştiţi ce-a făcut? Ca să-i grăbească sfârşitul, a îmbrăcat un cearşaf alb, a luat vătraiul şi a năvălit peste bătrână urlând. Doamna cu coasa, înţelegeţi… Fireşte, de spaimă nefericita s-a stins. N-aş fi spus niciodată…

Tăcu brusc, surprins de liniştea din jur. Se bâlbâi:

— Ce-i cu voi? Ce aveţi?

Încremenire. Dan strânse crispat şervetul în palmă. Sub marginea farfuriei zări un cartonaş. Acelaşi semn: scorpionul înjunghiat.

Venera privea în gol.

CAPITOLUL III

— Mi-ar fi plăcut, spuse Minerva cu o expresie întunecată, să asist la masa de Crăciun. Dobrescule, cheam-o, te rog, pe Georgeta Penciu.

— Aveam eu un gând al meu, dar pasămite de te înţelege cu cineva. Idioata ceea trebuie dusă la pompieri.

— Unde?!

— E o vorbă la noi, în Moldova, dar n-o pot spune că e băiatu' ista de faţă.

Locotenentul Dobrescu îşi ascunse obrajii brusc îmbujoraţi privind pe fereastră.

— Care idioată? se interesă Minerva.

— Elenuţa. Am aşteptat să mântuie de cântat – ce fel de cântare o mai fi şi aia nu pricep, dragă doamnă, dar, mă rog, se zice că-i artistă – şi-am poftit-o la mine…

* * *

Pianul amuţise. Georgeta Penciu crăpă uşa. Scoase capul rotund, plin de moaţe, şi făcu un semn conspirativ Elenei. Femeia o privi nedumerită, ezită o secundă, apoi intră înăuntru. Era ca de obicei într-un furou lucios, dar în escarpeni înalţi, aurii, pe care-i punea uneori la concerte. Pe mâna mică, cu unghiile retezate scurt şi piele pergamentoasă, plină de pete cafenii, purta un smarald tăiat ca un fagure.

Georgeta îi azvârli un şal.

— Pune, fă, o treanţă pe tine! Umbli ca la şantan, şi-afară crapă chiatra de ger!

— Nu mi-e frig. Ce voiai?

Se tolăni pe canapea, picior peste picior, cu mâna sub ceafă, într-o poziţie voluptuoasă.

Pe masa plină de horbote aşteptau cafele aburinde şi un cozonac gogonat din care Georgeta tăiase felii groase. Elena rupse o bucăţică şi repetă:

— Ce voiai?

Georgeta îşi strânse poalele capotului şi se aşează, cu o expresie ciudată de satisfacţie. În spate atârna un tablou enorm, aproape cât tot peretele, cu ramă stridentă, bronzată din belşug. Pe tăpşanul verde se aflau de toate: căprioare firave, lebede durdulii, ciobănaşi ţepeni, Ceahlăul şi Marea Neagră. O cascadă nervoasă ocolea un caiac cu pânze.

— Ce părere ai de idiotul cela?

— Care din ei?

— Iar începi? Titel!

— A! făcu decepţionată Elena. Foarte bună…

— Ei bravo, ai nimerit-o şi tu o dată! Ce-i al lui e al lui! Băiat deştept, citit, le prinde din zbor. Atâta doar că-i cam muieratic. Tat-su, Dumnezeu să-l ierte…

— Lasă, dragă! îl ştiu pe răposatu’. Ce-i cu Titel?

— O simţit ceva… Şi când zice el o vorbă, e vorbă!

— Adică?

Georgeta articulă răspicat din buze, fără sunet, arătând spre tavan:

— Dan.

Desenă cu mâna mersul unui şarpe sâsâind încetişor, apoi brusc degetele muşcară aerul. Elena căscă plictisită.

— Nu pricep nimic.

Georgeta o măsură contrariată. Se enerva repede şi pielea obrazului i se colora brusc cu un roşu de sfeclă. Izbucni, strigând neaşteptat de tare:

— Au vrut să-i facă de petrecanie!

Elena sări speriată.

— Ce urli aşa? Ai căpiat?

— Uite ce-i, fă, te poftesc să-ţi măsori vorbele că amu-amu îţi dreg permanentul! Ei, beleaua dracului, uiţi că-s cu doi ani mai mare?

— Cu patru.

— Nu deschid bine gura că mi-o şi retezi! Ce n-ai răbdare? Te aşteaptă pompieru'?

Pianista o privi năucă.

— Care pompier?!

— Ibovnicul, vorba vine…

În târguşorul moldovenesc unde copilărise Georgeta, pompierii erau consideraţi bărbaţi extrem de virili. Când pe vreo muiere o apucau năbădăile, i se recomanda cu tâlc să treacă pe la garnizoană. Vorba rămăsese.

— Titel zicea, urmă Georgeta coborând brusc tonul, că a vrut să-l ucidă pe Dan!

— De ce să-l ucidă Titel pe Dan?

— Nu el, toanto, altcineva! Doamne fereşte şi apără, aiasta te bagă în puşcărie!

— A! se dumiri Elena, iar povestea aia tâmpită cu şarpele?

— Eu nu ameţesc cămeşa, fă, stând toată ziua tolănită! Când mâinile se hodinesc, îmi munceşte mintea. Îşi făcu apăsat semnul crucii. Dacă simţeam dihania pe mine, gata, îmi puneaţi de colivă!

— Fleacuri! A început să vi se năzare.

— Pofteşte, madam, în curte şi cată în gunoi, făcu Georgeta oţărâtă. Ai pomenit vârcolac mort?

— L-ai văzut tu?

Georgeta dădu din cap. Muşcă din felia groasă şi sorbi o înghiţitură de cafea.

— Parc-ar merge oleacă de rom… Ei, ce mai zici amu?

Pianista ridică din umeri şi îşi înăbuşi căscatul. Chestiunea o interesa destul de vag. Întrebă într-o doară:

— Şi cine a vrut să-l omoare?

— Ei, aici e aici! Georgeta clipi şireată. Nu mi-a zis cine, dar am eu un gând.

— Da… s-ar putea să fie bun, spuse pianista distratră.

Îşi admiră braţele, picioarele, îşi fixă pieptenele în creştet. Georgeta încercă s-o aţâţe, simţea nevoia să fie rugată.

— Am un gând, dar îl ţân! Vorba-i slobodă, păreţii au urechi.

Elena se grăbi s-o aprobe bătând câmpii:

— Procedezi foarte bine! Perfect… remarcabil! Să nu discuţi cu nimeni. Mi s-a făcut somn…

Se ridică alene şi se îndreptă spre uşă fâţâindu-şi şoldurile. Georgetei îi năvăli tot sângele în cap.

Pe geolog îl prinse în bucătărie. Şerbănescu îşi făcea o cafea, fredonând încetişor o arie din *Tosca*. Era amator de muzică bună, un cunoscător fin, singurul din casă pe care nu-l enervau ceasurile petrecute de Elena în faţa pianului. Uneori, pentru a-i stimula dispoziţia, îi aducea mici atenţii. „Atenţii de logodnic“, surâdea Cora. O creangă de liliac, sau câţiva ciorchini de struguri în ianuarie, fructe glasate, coşuleţe cu azalee, o dată, de un Crăciun, un brăduţ brumat, de Paşti ouă imense de ciocolată. Elena, romantică şi sentimentală, se simţea tulburată până la lacrimi. Îi cânta atunci ore întregi din Mozart şi Chopin. Ochii îi străluceau, chipul veşted răspândea o lumină neaşteptată.

Georgeta se lăsă greu pe scaun oftând cu tâlc.

— Eh!

Bărbatul nu observă şi Georgeta oftă a doua oară, lung să-şi rupă inima.

— Eeeh!

Intenţia de conversaţie era vădită. Geologul se răsuci cu ibricul în mână, examinând-o distrat.

— Vreţi o cafea?

— Eh! Parcă de cafea-mi arde mie…

Celălalt ridică vag din umeri. Luă tava gata să iasă. Georgeta îl opri.

— Matale ce zici, domnu' Şerbănescu?

— În ce privinţă?

— Nu-mi iese din cap jigania ceia. Adică poate ea, la o adică, să umble slobodă prin târg?

— Hm, destul de greu.

— Şi să ajungă taman în patul idiotului cela de sus? Adăugă subtil: De ce nu în aşternutul matale?

— E ciudat, într-adevăr.

— Vezi? exclamă cu satisfacţie Georgeta. Aşa zicea şi idiotul meu.

Părea foarte încântată de ea, „aici am vrut să te aduc", ca şi cum o primă haltă din itinerarul propus s-ar fi consumat în strictă conformitate cu prevederile ei. Clipi şireată.

— Înseamnă că cineva a adus şarpele cu anume gând.

— Probabil, admise Şerbănescu încă nedumerit.

— Apoi îţi spun eu că aşa-i! Şi-am să-ţi spun şi pentru ce anume. Dan are inima hâţânată, de-ajuns o spărietură zdravănă şi l-o pus pe năsălie. Popa şi coliva!

— Aveţi dreptate.

— Am, să ştii matale! Geologul vru să iasă, dar Georgeta îl prinse repede de mânecă: Stai, bre omule, oleacă, ce, te trag copchiii de poale? Vasăzică cineva a adus şarpele. Bun! Da' unde, mă rog, l-o cules? Aud?

— N-am idee, făcu Şerbănescu plictisit.

— Tocmai matale, om cu carte – accentuă – umblat prin coclauri şi grohotişuri? Adică pricepe mai degrabă idiotul cel bătrân?

— Jack?

— Şi Jack, şi-al meu… O asăminea ispravă poate să o facă numai unul care ştie să umble cu jivinele, cum să le apuce…

Geologul o măsură câteva clipe, apoi izbucni în râs.

— Şi ăla aş fi eu, nu? Am prins şarpele astă-vară şi de-atunci îl ţin încuiat în odaie, îl hrănesc eventual cu linguriţa,

ca să i-l strecor lui Manu de Crăciun, sub plapumă? Formidabil!

Pe obrazul Georgetei se citea numai triumf.

— Vai de mine, domnu' Şerbănescu, n-am zis vorba asta! Socoteam la o adică, ce-ar putea gândi una care calcă mai rar pe la biserică. Mata eşti stârc în cuib de barză. Străin de neam… Stai oleacă! Unde fugi?

— Senzaţional!!

Râsul lui Şerbănescu umplea holul.

Ce râs are bărbatul ăsta! Clocotesc în el atâta poftă de viaţă, atâta robusteţe, atâta lumină! Mă întrebam azi-noapte dacă Şerbănescu ar putea ucide. Iar de dimineaţă, când îşi prepara micul dejun, încercam să-i văd palmele. Eu le am scurte, cu muchia exterioară bombată. Mâini de tip mercurian, mâini capabile să omoare.

De câteva zile dorm prost, gândurile cele mai bizare îmi aţâţă insomniile. Mi s-a năzărit dintr-o dată că nu sunt singura care doreşte moartea lui Dan. Şi n-aş suporta să mi-o ia cineva înainte. Ar însemna că totul a fost zadarnic.

Cine ar putea s-o facă? Jack, Titi, Toni? M-am oprit la Şerbănescu. Nu pentru că ar avea o autentică vocaţie criminală, ci datorită eventualului mobil. O iubeşte pe Cora. O iubeşte cum nu multor femei le-a fost dat să fie iubite. E de ajuns să te uiţi la el, ca să-ţi dai seama că ar fi în stare să sărute şi urma paşilor ei.

Cred că l-a fermecat din prima clipă. Mi-amintesc de seara aceea, când l-a adus Jack să-i arate camera. Sporovăiam toţi în hol. Afară ploua. Cora a sosit mai târziu, avusese oră la dentist, câteva curse în oraş. Purta pardesiul ei de antilopă gri, în cap o bască din catifea neagră. Părea mai neverosimilă, mai artificială ca oricând. Nefiresc de subţire, nepământeană, străvezie, cu un obraz de madonă. Îţi venea greu să crezi că există, că poate păşi, că are un nume, un buletin, o adresă…

Mă uitam la Şerbănescu, nu la ea. Mă amuz de ani de zile să urmăresc pe chipul bărbaţilor prima impresie pe

care le-o face Cora. Şerbănescu n-a tresărit, n-a făcut ochii mari. În general, se stăpâneşte admirabil. A privit-o. Dar privirea îi încremenise. A continuat să vorbească, să râdă, însă în încăpere pentru el nu se mai afla decât Cora. Am ştiut cu mult înaintea lui, chiar şi a ei, că o va iubi disperat. I-am spus Corei când a intrat în odaia mea să-mi ureze noapte bună şi să mă sărute:

— Ăsta se mută la noi de dragul tău.

— Nu sunt chiar atât de fascinantă, Venera. Închipuirile tale sunt însă tonice. Îmi place să le recapitulez când mă uit în oglindă şi arăt prost.

Ar fi în stare să-l omoare pe Dan de dragul ei? Sunt încredinţată că nu! Ar sparge piatră pentru Cora, ar trage la galere, ar înfrunta o lume, s-ar jertfi, dar totdeauna va adopta o soluţie francă. Un drum deschis. Îl văd respingând până şi ideea de adulter. O vrea pe Cora întreagă, a lui, în văzul tuturor. Fără să-i fie ruşine de lume.

Dacă Mircea ar fi trăit i-ar fi semănat.

* * *

„Cine o fi Mircea?“

Locotenentul Dobrescu închise caietul şi urcă gânditor treptele spre fostul dormitor al lui Dan Manu.

— Eu asta am crezut, asta vă spun, conchise Georgeta cu tonul acela particular al omului cinstit, îmbătat de propria onestitate.

— Şi Titel? întrebă Minerva.

Avea figura adumbrită, privirile nu urcau mai sus de gleznele Georgetei.

— Titel bătea câmpii. Aiştia tineri numa’ grăunţe au în tărtăcuţă. Minerva se uită la Dobrescu şi dădu din cap să-şi rupă gâtul.

* * *

— Hm! făcu Titel bălăngănindu-şi piciorul. Te-ai întrebat cine are interesul în primul rând să se cureţe Dan?

O asista pe maică-sa în bucătărie. Georgeta cocea o plăcintă. Răspunse repede:

— Şerbănescu! O iubeşte pe izmenita ceea ca un smintit.

Tânărul pocni agasat din degete.

— Nu gândeşti deloc, madam! Bordeiul ăsta plus acareturile fac peste două milioane. Ce zici? Ia mai ghiceşte o dată!

— Cora, suflă sufocată Georgeta.

— În sfârşit! Notează, în plus, că prostul ăla a făcut testamentul în favoarea ei. Şi nu te mai omorî cu cofeturile. Contaşii zic că habar n-ai să găteşti.

— Aşa or zâs?!

— Sărut mânuşiţele, madam Penciu.

Titel plecă de-acasă bine dispus.

CAPITOLUL IV

Minerva rupse o bucată de ziar şi o vârî între filele caietului.

— Jurnalul Venerei e captivant, ai avut şi tu o dată dreptate, încă n-a apărut?

Locotenentul clătină capul.

— Caut-o, băiete! Ai zece ore la dispoziţie.

— E prea mult, observă Dobrescu, faceţi risipă de timp… Sesiză privirea Minervei şi o porni urgent spre uşă. Vin cu ea în dinţi.

— Prefer s-o aduci de mână.

Îi plăceau siguranţa şi liniştea arhitectului. Fuma ţinând ţigara între degetul mijlociu şi inelar şi la oricine în afară de Contaş gestul ar fi părut afectat. Minerva îşi închipuia că-i poate descifra cu uşurinţă personalitatea. Era un bărbat amabil, inteligent şi instruit. Temperamentul şi anumite împrejurări favorabile îi îngăduiseră să ducă singura viaţă care considera că merită trăită. Cora îi semăna în unele privinţe. Aveau aceeaşi pudoare, încercau aceleaşi reticenţe în dezvăluirea fiinţei lor intime. Nu le plăcea să „simtă“ în faţa celorlalţi.

— Aţi insistat asupra atmosferei apăsătoare din casă. Aţi sesizat-o dumneavoastră, o sesizase şi Mihai Şerbănescu, era de aşteptat ca fiica dumneavoastră să se alarmeze. Ajutaţi-mă să înţeleg, de ce n-a reacţionat mai… În sfârşit, să zicem mai viguros.

Arhitectul păru dintr-o dată obosit. Se uită la Minerva, încercând parcă să-şi dea seama în ce măsură era capabilă să vadă lucrurile aşa cum se prezentau ele în realitate.

— Ca să înţelegeţi, ar trebui s-o cunoaşteţi întâi pe Cora. N-a avut în viaţa ei reacţii viguroase. N-a cerut niciodată de două ori acelaşi lucru, insistenţele îi sunt odioase, poate renunţa la orice cu multă uşurinţă, nu ştie – ceea ce într-o căsnicie e de neiertat, rămâi obligatoriu în stare de inferioritate – să facă scandal. Am încercat totuşi s-o galvanizez. Se întorsese din oraş şi ne-am întâlnit în hol…

* * *

— Ce repede se întunecă…

Cora, înfrigurată, îşi freca braţele subţiri. Arhitectul o măsură din cap până-n picioare. Avea nişte foi cenuşii şi o jachetă neagră angorată, ghete de lac, ciorapi fumurii. Pe un fotoliu azvârlise căciuliţa de blană şi mantoul.

— Ai fost în oraş?

— Da. Simţeam nevoia să iau aer.

Îi surâse trecându-şi degetele prin buclele sidefii. Împlinise treizeci şi şase de ani, dar nimeni, oricât de neîngăduitor, nu i-ar fi dat mai mult de douăzeci şi cinci. Trupul zvelt îşi păstrase linia băieţească, ridurile, imperceptibila oboseală a obrajilor îi ocoliseră chipul străveziu. Mai ales ochii rămăseseră neaşteptat de tineri.

„Ce ciudat!“ reflectă Contaş. „Acum un sfert de veac, nu vorbesc mai înainte, ar fi trecut neobservată. O siluetă şubredă, tuberculoasă, prea slabă, cu o faţă drăguţă. Plăceau corpurile amforate, à la Mae West – Garbo fascina prin excepţie – cu sâni şi şolduri agresive, frumuseţile carnale. Ar fi fost o oarecare, fără sex-appeal, sex-appeal-ul acelor ani, cu un destin searbăd. Căci, fără îndoială, fizicul, nu neapărat frumuseţea geometrică, desăvârşită, dar acel

nu ştiu ce care înseamnă ceva în ochii contemporanilor determină punctele cardinale în viaţa unei femei.“

De fapt – gândul ţâşnise brusc cu surpriza caracteristică pe care oamenii o trăiesc când încearcă revelaţia unor fenomene simple, la îndemână – de fapt, ce fel de viaţă ducea Cora?

Nu se întrebase niciodată, înregistrase doar aspectele superficiale, „e elegantă, trăieşte confortabil, pare mulţumită, nu face pereche cu Dan, păcat, în schimb se înţeleg, etc.“ Se simţi dintr-o dată curios, o curiozitate domoală, pe care nu şi-o va satisface niciodată. Încerca o jenă organică, un soi de pudoare pentru mărturisirile prea intime, pentru investigaţiile amănunţite în sufletul cuiva. Îşi întorcea discret ochii de la o inimă nudă din decenţă, poate dintr-o temere. Căutase mereu în viaţă – iniţial din instinct, apoi cu filosofia vârstei – agreabilul, clişeele rafinate, desfătarea. Poleise chiar cu bună ştiinţă ceea ce i se păruse dur, inestetic, barbar, sau închisese ochii şi încercase să uite. Izbutise.

— Cum te simţi?

Întrebarea i se păru uscată, lipsită de conţinut. Cora ridică din umeri plictisită.

— Bine… Cum să mă simt? Mă îngrijorează Dan. Şi atmosfera e oribilă… Mă apasă.

— A fost la medic?

— Da.

— Şi?

— Deocamdată nimic. Trebuie să-şi facă o grămadă de analize.

— Mda…

Contaş trase din ţigară. Privi pe fereastră. Se simţea gerul de afară, luminile păreau îngheţate.

— Unde-s ceilalţi?

— Habar n-am. Nu-mi lipsesc.

Arhitectul îi azvârli o privire iute.

— Pe Venera ai văzut-o?

Cora clătină capul.

— Nu. Nici nu ştiu dacă-i acasă. E foarte ciudată de la o vreme.

— A fost totdeauna ciudată.

— Fireşte. Acum însă mi se pare mai ermetică decât oricând. Închistată, mecanică, seacă. Uneori mă înspăimântă. Am ajuns să-mi amintesc de vechea ei morocănoşenie ca de-o primăvară zburdalnică.

— Există crize…

— Poate, admise moale Cora.

Contaş bătea darabana pe genunchi. Întrebă după un timp:

— Te-ai mai gândit la povestea aceea? Completă greu: Cu şarpele.

— Nu.

O măsură curios. Cora zâmbi uscat.

— Nu, pentru că-ţi semăn. Şi pentru că-ţi semăn, detest inutilul. Orice insistenţe pe lângă Dan sunt zadarnice, nu-l pot scoate din Bucureşti. Nici aptitudini de investigator nu am. Şi-atunci ce să fac? La ce să mă gândesc?

Arhitectul nu răspunse. Se simţi dintr-o dată străin în holul acela enorm, plin de umbre, cu un brad minunat de care nu se bucura nimeni. Mai străin decât într-o cameră de hotel. Sentimentul îl tulbură.

O lumină întâmplătoare căzută pe pom aprindea un ochi de argint.

Dan lăsă cartea să-i alunece din mână. Casa i se păru ciudat de liniştită. Nu se auzeau uşile trântite de Georgeta, fluieratul enervant al lui Titel – câte o melodie de jazz repetată până la demenţă – intervenţiile vijelioase ale pianului. Lipseau glasul de trâmbiţă al lui Jack, zgomotele din odaia Corei: cutia cu cremă, flaconul de ojă, vaporizatorul, pieptenele, pila şi forfecuţa luate pe rând şi puse la loc pe placa de sticlă.

Şi totuşi, alte zgomote, mai ciudate, foşnete uşoare, paşi insesizabili, un scârţâit slab îi parveneau vag. Avu sentimentul că-i înconjurat de umbre, cineva, de fapt mai mulţi, se mişcau aici, alături, pe coridor, păşeau în vârful picioarelor, îl pândeau.

Se simţi din nou cuprins de furie şi se ridică din pat. Se îndreptă împleticit spre comutator şi aprinse toate luminile. Cu aceleaşi gesturi precipitate îşi turnă dintr-o sticluţă cafenie câteva picături, înghiţi repede cu sete disperată.

Istovit, se lăsă în fotoliu. O sudoare rece îi năclăia părul de pe frunte.

Gândul se zvârcoli sălbatic: „Astă-seară va încerca din nou.“

Dan se târî până în capul scării. De aici vedea partea cea mai mare din hol, uşa de la bucătărie. Stinse lumina de pe coridor şi se ghemui lângă balustrada de lemn. Începu să aştepte.

„O senzaţie curioasă“, gândi Manu, „să-i priveşti pe oameni când nu se ştiu observaţi. Parcă aş viziona un film.“

Se simţea departe, pe altă lume, urmărind pe un ecran uriaş ce lăsase aici, ce părăsise. Strânse în palma asudată coloneta de lemn a balustradei.

În hol ardea o lumină mică. Cei din casă traversau spre bucătărie ori baie, pregătindu-se de culcare. Georgeta, cu părul pus pe papiote, intră în odaia ei. Ţinea în mână o farfurie acoperită cu un şervet. Câteva plăcinte, o felie de cozonac. Noaptea i se făcea foame şi atunci întindea doar mâna. Nu mai trebuia să se ducă până în cămară. Dan o auzi surprins trăgând zăvorul. Nu ştiuse că doarme încuiată.

Mihai Şerbănescu ieşi din baie. Păru să şovăie şi trecu în bucătărie. „Îşi face o cafea“, reflectă inginerul. „Vrea să lucreze.“ Urmări un timp zvonul de glasuri – geologul discuta cu Elena – dar nu desluşi nimic limpede. Apoi apăru

pianista trăgând toate covoarele după ea. Păşea rar, în escarpenii înalţi, încercând să nu verse ceaiul de muşeţel. Făcea gargară în fiecare seară, menajând o laringită veche. Abia se întorsese din oraş şi îşi azvârlise hainele de pe ea, rămânând într-un furou roşu. Toca de blană uitase să şi-o scoată. Asociaţia combinezon-pălărie nu-l făcu să zâmbească.

„E nebună! Totdeauna a fost nebună. Când eram copii dresa gândaci. După ce se plictisea îi usca şi-i pisa. Lua câte o linguriţă seara ca să-i crească genele. Auzise ea de la o bătrână…“

Jack ieşi din odaie. Purta cămaşă lungă de noapte şi pe umeri un şal vechi, rămas de la nevastă-sa. Dan îi vedea tampoanele de vată din urechi, degetele de la picioare prin papucii căscaţi. Adulmecă câteva clipe, apoi o luă spre bucătărie.

Manu surâse chinuit. Ştia ce vrea Jack. Aştepta ca Şerbănescu ori Georgeta, singurii care nu-l repezeau – Cora nu mânca seara, iar Contaş cina în oraş – să se aşeze la masă şi pica pe capul lor. Pândea o tartină, o aripă de pui, un ou. Nu se sfia să se servească singur a doua oară, tăia dezinvolt încă o felie de brânză, mai lua unt, ciugulea din farfuria celuilalt. Tot de la geolog împrumuta ziarele şi revistele după ce acesta le citea.

Din sufragerie, apăru Cora împreună cu Toni. Aveau expresii mohorâte, parcă îngrijorate. Urcau încet treptele.

Manu se furişă în odaia lui.

Se trezi cu o minte extrem de limpede. Şi la fel de limpede îi era că îl trezise un zgomot. Cineva se afla în cameră. Nu-l vedea din cauza întunericului, dar îi auzea răsuflarea. Apăsă reflex pe comutator. Veioza nu funcţiona. Răsuflarea străină devenise gâfâit. O simţea din ce în ce mai aproape. Apoi, gâtuit de spaimă, văzu o mână uriaşă, neagră, lăţită pe perete. Gheare lungi care aveau să i se

înfigă în grumaz. Inima strivită, nod dureros, bătea ca un ciocan. Urlă, un ţipăt disperat de fiară, şi mâna pieri.

Năvăliseră din nou în odaia lui Dan, buimaci, cu expresii răvăşite. Şerbănescu se uită la Cora şi se simţi stors de milă. Sta împietrită, mai palidă ca de obicei, lângă inginer, părea gata să se prăbuşească. Manu tremura cu ochii închişi, i se auzea clănţănitul dinţilor. Arhitectul mormăi urmărindu-l cu privirea subţiată:

— Mda… mda…

— Ce, da? întrebă mecanic Elena.

— Nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic!

Jack se interesă suspicios:

— Atunci de ce ai ţipat?

— Am visat probabil. Sau mi s-a părut că pe perete alunecă o mână. O umbră… Da, cred că am visat.

Elena, căscată, se interesă încet:

— Nu mai înţeleg nimic. Ce a fost? Mână sau umbră?

— Tu caţi la ce bezmeticeşte aista? Georgeta se uită sceptică la inginer: Du-te, bre, la popă să-ţi citească! Scoli oamenii în puterea nopţii.

Contaş îi azvârli o privire uscată. Jack interveni practic:

— Să scotocim, domnule, prin casă! S-o fi ascunzând pe undeva. Dacă nu cumva o fi şi dispărut.

— Cine? se interesă Şerbănescu.

Notarul se uită la Cora.

— Cum cine? *Aia* cu mâna…

— Mă duc să mă culc, bombăni Georgeta. Poate ne-o ierta idiotul cela de sus şi n-o mai zbiera până mâine.

Era decepţionată şi vag iritată, convinsă că inginerului i se năzărise. Cu şarpele fusese altceva. Îl văzuseră toţi acolo, în aşternutul lui Dan, dar acum îi căşunase din senin.

— Oricum, conchise cu glas tare, am să chem părintele să facă o sfeştanie.

Cora rămase cu Dan. Contaş, la un semn al geologului, coborâse în hol. Se retrăseseră într-un colţ şi discutau în

şoaptă. Moraru se ţinea scai de ei.

— Ştiţi care e părerea mea?

Arhitectul îl privi sâcâit. Era frig, tremura în pijamaua de mătase subţire. Notarul nu se sesiză.

— Am reflectat, sunt convins că am dreptate… Făcu o pauză şi explodă: Dan vrea să se sinucidă.

— Hai să fim în sfârşit serioşi! se enervă geologul.

— Daţi-mi voie, daţi-mi voie! Am un coleg la serviciu, Băicoianu. Noi îi zicem Băicoianu-Ghină. Individul e obsedat. De ani de zile încearcă să se sinucidă şi nu izbuteşte. Are la activ vreo patru-cinci rateuri: otravă, ştreang, azvârlit de la etaj, vene tăiate, a înghiţit cuie, mă rog, ce-a putut şi el. Stă ce stă în spital şi pe urmă se întoarce. Băieţii îl întreabă: Iar ai avut ghinion?

— Jack…

— Ai răbdare, domnule, ce naiba! Lasă-mă să-mi expun teza. Dan, din motive care-mi scapă, vrea să se omoare. În ultima clipă însă se sperie şi abandonează cursa, înspăimântat de propria lui acţiune. Asta explică tot.

Îi privi triumfător. Un strănut puternic îi aminti că e desculţ.

— Mă duc să iau un bulin. Te pomeneşti că am răcit.

— În sfârşit, oftă arhitectul. Ce cretin!

Şerbănescu îşi aprinse nervos ţigara stinsă.

— Asta am vrut să vă spun. Am asistat neputincioşi la o a doua tentativă de crimă. Două atentate în trei zile.

— Un tip grăbit, scrâşni Contaş.

— Grăbit şi care nu are intenţia să se lase păgubaş.

— Sunt de acord cu dumneata. Ce propui?

— N-am nici o propunere concretă, dar nici în expectativă nu putem rămâne. Trebuie făcut ceva.

— Ce? Hai să zicem că anunţăm miliţia. Ca să le povestim ce? Chestia cu şarpele e isterică, absurdă, ceva à la Kipling, iar umbra proiectată pe zid ţine de neurastenie. Eu cred că cineva încearcă în mod diabolic să-l lichideze pe Dan,

dumneata crezi, Cora crede. Ăia însă or să ne trimită la plimbare.

— Constituie totuşi trei mărturii serioase. Nu le pot ignora.

— Admit ipoteza dumitale, deşi mă îndoiesc că ar trata declaraţiile noastre altfel decât ca simple aiureli. Merg mai departe şi accept – destul de greu – că ne-ar „aloca“ pe cineva care să-l păzească pe Dan, făcând în acelaşi timp şi investigaţii. Evident, pe perioada respectivă asasinul va sta cuminte. Iar ăla cât o să facă pe bona lui Dan? O săptămână, două, hai o lună! Şi după aia?

Şerbănescu stinse nervos ţigara.

— Aveţi altă idee?

— Nu.

— În orice caz, conchise geologul, Manu nu mai poate dormi singur. Fireşte, nu-i o soluţie, dar până una alta nu văd nimic mai bun. Cineva trebuie să-i păzească.

— Cine? surâse amar Contaş. Cora? Cu o singură mână, un copil de paisprezece ani o face inofensivă.

Geologul şovăi.

— Sunt dispus să încerc eu. Măcar câteva zile. Pe urmă vom vedea.

Arhitectul, impresionat, îi puse mâna pe braţ.

„Bietul băiat o iubeşte. De dragul ei are grijă de Dan, deşi un altul ar fi fericit să scape de soţul indezirabil.“

Urcă treptele gânditor. „Da… Mi-ar fi plăcut un astfel de bărbat pentru Cora…“

Simţi piciorul împiedicându-se în ceva moale. Se aplecă şi ridică un obiect ciudat. O mănuşă mare de cauciuc cu degetele subţiate la capăt. Şi-o imagină proiectată în întuneric, pe zid.

O ascunse în buzunar şi continuă să urce scara.

* * *

Arhitectul deschise un scrin galben şi scoase mănuşa.

— Asta-i!

Minerva o cercetă câteva clipe şi o puse pe masă.

— A mai văzut-o cineva?

— Nu.

— Mă mir, clanului Manu nu-i scapă nimic…

Contaş se foi neliniştit în fotoliu.

— Ca să fiu sincer, începusem să intru în panică. Jack, Titel, chiar Georgeta şi Elena aveau mereu să-şi spună câte ceva în şoaptă, se întâlneau în odaia unuia sau a altuia…

CAPITOLUL V

A doua zi era duminică. Georgeta plecase la biserică, iar Contaş, plictisit şi prost dispus, hotărâse să petreacă toată ziua la prietena lui, văduva colonelului. Şerbănescu îl însoţise până la Universitate, unde avea o întâlnire cu nişte amici din provincie.

Elena zăcea în odaie cu storurile trase şi o compresă udă pe frunte, chinuită de una din veşnicele ei migrene. Rămăseseră acasă, în afara pianistei, doar Jack, Dan şi Titel, sosit în lipsa Georgetei.

Inginerul coborâse în hol şi stătea într-un fotoliu, cu genunchii acoperiţi de un pled. Notarul îi făcea conversaţie, în timp ce Titel căsca cu mâinile în buzunare şi picioarele repezite ca de obicei spre mijlocul încăperii.

— Dar Cora unde e? se interesă tânărul.

Inginerul simţi privirea iute azvârlită de Moraru. Nu-i dădu atenţie.

— La croitoreasă.

— La croitoreasă? se minună Moraru. Duminica?!

— Individa lucrează într-o cooperativă. Nu-i liberă decât azi.

Avea chipul tras, cearcăne negre caracteristice îi săpau obrazul.

— Aha! exclamă cu tâlc tânărul.

Un zâmbet lat îi strâmba faţa. Jack, peste capul lui Manu, duse degetul la buze, dar, surprins la mijlocul mişcării, păru să se fâstâcească şi începu să tuşească jenat. Dan, vag aţâţat, se foi în fotoliu.

— Nu începeţi şi voi cu prostiile.

Notarul fu de acord.

— Bineînţeles, bineînţeles…

Tăcu brusc. Penciu se amuza. Îşi săltă trupul firav şi bătu uşor umărul inginerului.

— Îmi placi, coane! Eşti înţelept!

— Ascultă, Titel, am avut o noapte grea. Găsesc insinuările voastre ieftine şi de prost gust. N-aţi ales bine nici momentul.

Moraru se umflă.

— Insinuări! Un cuvânt grav. Nu mă aşteptam din partea ta, în fond suntem mânaţi de cele mai nobile intenţii.

Se întrerupse iar. Titel rânji.

— Acum, dacă tot ai demarat, bagă viteză!

Manu îşi duse degetele la frunte şi oftă.

— Ce vreţi de la mine? Spuneţi ce aveţi de spus şi lăsaţi-mă dracului în pace!

— Iată o atitudine bărbătească, aprecie notarul, trăgându-şi reverele hainei… Vorbesc eu sau vorbeşti tu, Titel?

— Eşti invitatul meu, tăticu’! Dă-i drumul. Eu mă înscriu la discuţii.

Jack îşi compuse o expresie adecvată – devotament, altruism, spirit de familie, toate cu o tuşă de confidenţial – şi se apropie de inginer.

— Dragă Dănuţ, tu ştii cât ţinem noi la tine. Dacă te gândeşti, familia rămâne cea mai sigură citadelă a individului. Cum spunea şi Sofocle… ăăă… Spunea el ceva, ăăă… eu, Georgeta, Elena, băiatul ăsta…

Manu vru să-l întrerupă, dar renunţă. Ştia dinainte ce avea să urmeze, tot felul de murdării pe seama Corei. Din prima clipă n-o putuseră suferi. Altă plămadă, altă rasă. Antipatia şi pisma instinctivă a rinocerului faţă de gazelă, invidia unor babe ca Georgeta şi Elena faţă de graţia unei femei tinere, panica lui Jack faţă de „risipa“ din casă. Îl dureau şi cheltuielile celor din jur.

— De aceea, urmă Jack, ne-am gândit că-i de datoria noastră, sfânta noastră datorie, să-ţi deschidem ochii. Tună patetic: Te închini la o icoană întinată, Dănuţ!

Titel se strâmbă.

— O ia razna rău! Până nu presară floricele, flăcăul n-are sănătate.

— Cora nu e cea pe care ţi-o închipui, nu e aşa cum ai fi avut dreptul să fie.

Glasul îi tremura, te aşteptai în orice clipă să izbucnească în plâns. Manu îl măsură ironic.

— Concret, Jack. Fapte concrete!

— Cora te înşală. Numai Dumnezeu ştie ce greu îmi vine să-ţi spun astfel de lucruri, dar acesta-i adevărul. Şi dacă ar fi fost o aventură trecătoare, mai închideam ochii, ştim ce înseamnă o femeie tânără, frumoasă, solicitată… Cine nu greşeşte măcar o dată? Dar e o legătură care durează de trei ani. Pe lângă aceasta, fireşte, celelalte idile pasagere nu mai contează.

Dan începu să râdă.

— Aţi înnebunit! Vedeţi-vă de treabă şi promit că-mi ţin gura. Nu-i spun nimic Corei.

Notarul îl privi uluit şi se întoarse spre Titel. Tânărul ridică din umeri, aprinzând altă ţigară.

— Ai dat cu flit, şi omul nu strănută. Tipu-i tare sau nu-i pasă. Hai să ne vedem de treabă!

— Eşti beat? Ce flit?! Se întoarse spre inginer. Uite, Dănuţ, noi ştim mai multe decât îţi închipui tu. Am vrut să te scutim de unele amănunte degradante, dar mă văd silit să recurgem la ele. Titel, nu-i aşa, e tânăr, fără obligaţii, umblă prin diverse cercuri, circulă prin baruri şi restaurante. Nu o dată a văzut-o pe Cora în companii… companii virile. Spune-i tu, Titel, de cascadorul ăla, cum îl cheamă…

— Mândroiu, suflă Penciu.

— …sau rugbistul…

Tânărul completă din nou imperturbabil:

— Done.

— Done, exact, ai o memorie remarcabilă. Înţelegi, Dănuţ, nişte puşti absolut compromiţători, care se mai şi laudă. Cora nu-i oricine.

Manu bătea uşor cu degetele într-un glob. Câteva fire de beteală se desprinseră din pom şi căzură pe covor. Păreau şuviţe tăiate din părul Corei.

— Aţi isprăvit?

— Imediat, dragul meu. Eşti desigur depăşit de evenimente, dar mai târziu ai să ne fii recunoscător. Cât despre legătura aceea care durează, te poţi convinge şi singur. Titel a avut curiozitatea să o urmărească…

— Aş, se hlizi Penciu, din devotament.

Celălalt nu sesiză ironia şi se grăbi să aprobe.

— Foarte frumos, aşa e şi normal. A urmărit-o deci până la locuinţa individului, un avocăţel oarecare, Dinu…

— Dinu Dragomir, enunţă Titel cu glas placid, automatizat, de telefonistă sau serviciu de informaţii, avocat colectivul doi, înalt, şaten, ochi verzi, 72 de kilograme, semne particulare n-are, o mătuşă paralitică totuşi, strada Izvoranu 27, sector 5, etaj II, apartament 8, se intră prin gang, la stânga cofetărie, la dreapta teren viran.

Manu privea fix statueta de alabastru. O femeie goală, cocoţată pe un trepied într-o atitudine de model.

— Sper că de astă dată aţi terminat totuşi!

— Nu, încă nu. O clipă, Dănuţ. Mai am un singur lucru să-ţi spun. Am reflectat asupra incidentului de azi-noapte şi, bineînţeles, la cel de alaltăieri. M-am sfătuit şi cu Titel, i-am auzit vorbind pe Toni şi pe Şerbănescu. M-am convins acum şi eu. S-a atentat la viaţa ta, Dănuţ!

— Hm, ţi-a trebuit destul ca să bagi de seamă, remarcă tânărul.

— Într-adevăr! Ţi-e greu să descifrezi abjectul, odiosul, când tu însuţi nu eşti în stare să striveşti o muscă, înţelegi…

— Mai repede, flăcău! i-o tăie Titel. Acuşi sună de recreaţie.

Moraru suflă în obrazul inginerului:

— E o chestiune foarte delicată. Noi, vreau să spun familia, am ajuns la o concluzie. Şopti enigmatic: Cel care încearcă să te omoare nu locuieşte la parter…

— Ce vrei să spui?

— Reflectează, Dănuţ! Reflectează! La parter stăm Georgeta, Titel, Elena, eu… Şi Şerbănescu, evident.

În ochii inginerului se aprinse o văpaie. Reuşi greu să se stăpânească şi respiră adânc.

— Uite ce e, Jack! În vocea sacadată se simţea furia care începuse să mocnească. V-am ascultat mârşăviile. Firesc ar fi să vă dau pe amândoi afară din casă. N-aveţi nici un drept aici, nici măcar chirie nu plătiţi. Dacă mai aud o singură vorbă despre Cora, vă dau cuvântul meu că vă scot în stradă!

Degetele îi tremurau de indignare. Notarul îl privea holbat, neştiind ce să creadă. Titel se ridică alene şi-l trase de mânecă.

— Hai, jupâne! Ţi-am spus de la început, pe tăticu’ îl doare capul şi tu-i faci frecţie la picioare.

* * *

După discuţia cu arhitectul Contaş, Minerva reluă lectura jurnalului.

* * *

Indiscutabil, Cora n-ar fi în stare să-l omoare pe Dan. O văd într-o bună zi luându-şi poşeta şi dispărând fără o vorbă, dar nu va ucide. E mult prea uscată, nu poate urî, nu poate iubi din adâncul sufletului. Cora pluteşte, alunecă pe lângă oameni. Nu are dorinţe, nu are vise, nu are patimi. Whisky-ul e altceva. Îi încălzeşte sângele îngheţat, dă relief unei existenţe serbede. Pentru puţine ceasuri… Cora… O

floare artificială, superbă, înfiptă într-o glastră fără apă. Nu moare şi nu trăieşte niciodată. M-am întrebat mereu cu cine seamănă, am încercat să-i desluşesc misterul. Există un mister al Corei, misterul din mintea şi inima ei. Probabil nu-l voi ghici până la sfârşitul zilelor.

Pe Alina, maică-sa, am cunoscut-o bine. Când s-a măritat, Toni mă înfiase de opt ani. Era o blondă încântătoare, îmbrăcată mereu în rochii largi. Avea mai cu seamă o pieliţă a obrazului neasemuită, pe care n-am mai întâlnit-o la nici o femeie. Nici chiar la Cora, deşi are un ten divin.

Graţia ei îmi amintea de a Odilei, din „Climate“. Graţia şi predilecţia pentru alb şi pentru flori. Dar tot ce la Odile era graţie imponderabilă şi fascinantă, firesc şi spontaneitate, la Alina a fost farmec construit. Când am băgat de seamă, m-am simţit îngrozitor de dezamăgită. Până atunci o adorasem.

Ţin minte incidentul cu luciditatea crudă a copilului căruia i s-a sfâşiat cea mai frumoasă păpuşă. Mă aflam în salon, ghemuită sub o canapea, şi îmi sugeam degetele murdare de cerneală. Alina aştepta invitaţi. Afară era cald, sfârşit de aprilie, şi îmbrăcase o rochie diafană de organdi alb, cu panglici şi trandafiri din atlas bleu. Ţinea în mână o batistă. La un moment dat, Tic, foxterierul, i-a smuls-o şi s-a ascuns sub scrin. Alina s-a lăsat în genunchi încercând să-l prindă.

În clipa aceea şi-a surprins imaginea în oglindă. Un tablou fermecător. Rochia se deschisese în jurul ei ca un evantai vaporos, buclele blonde îi alunecau moale pe obraz. Căţelul negru, numai zulufi, i se zbătea în mâini. Pe parchet se afla un cobalt înalt cu bujori roşii. Scena era aproape ireală, de o prospeţime încântătoare, veselie jucăuşă şi rafinată, numai lumină şi zâmbet, te puteai crede în faţa unui Watteau sau Fragonard.

Pe urmă n-am mai înţeles nimic. Treceau minute întregi şi Alina nu se mişca. Aştepta împietrită, surâzând adorabil în genunchi, cu Tic în braţe. Auzeam musafirii care sosiseră, două cucoane şi câţiva domni. Când s-a deschis

uşa, continua încă tabloul. S-a lăsat privită bine, apoi s-a ridicat uşoară. Bărbaţii amuţiseră în extaz.

Nu, Cora nu-i seamănă. Revăd fetiţa de patru-cinci ani, ciudat de blondă, în rochiţe de catifea bleumarin, apoi la şcoală o adolescentă nefiresc de subţire, puţin neîndemânatică, stângace, dar numai aparent, căci Cora a avut totdeauna siguranţa suverană a *lui Toni. Siguranţa pe care ţi-o dau indiferenţa, lipsa de pasiune, lipsa de mizã. Purta părul tuns foarte scurt şi cu chipul său nervos, aproape de faun, părea un băiat. Un băiat straniu, puţin vicios.*

Încă de pe atunci făcea o impresie extraordinară celor din jur. M-a surprins totdeauna tendinţa instinctivă a oamenilor de a se da la o parte din drumul Corei, privirile vag îngrijorate cu care o urmăresc. Când îi vorbesc, reflex coboară glasul. Şi tot din adolescenţă, a exercitat o influenţă neobişnuită asupra cunoştinţelor ei. În liceu, şi mai târziu la facultate, aduna fără efort o oaste de adoratoare. Îi imitau pieptănătura, machiajul, îi copiau hainele, gesturile, râsul lipsit de vioiciune. Râs à la Cora… Cunosc colege de-ale ei care nu s-au vindecat până astăzi.

Cultivă acelaşi gen, indiferenţă totală, enigmă discretă, indolenţă, generozitate princiară. Copiile sunt jalnice, dar nu-şi dau seama sau se consolează. Nu fiecare putem agăţa un Renoir în dormitorul nostru.

Adevărul e că atmosfera Corei mă cucerise şi pe mine. M-am închipuit însă o singură clipă cu pletele ei fantomatice, în rochiile acelea care pe oricare alta par absurde şi fantastice. Eu, cu chipul meu fad, fără personalitate, cu trupul meu lipsit de graţie…

Târziu, am înţeles în ce constă esenţa acestei vrăji. Cora a avut de copil ceva pe care în general femeile nu-l dobândesc decât spre treizeci de ani, cele mai multe niciodată, iar unele mor fără să intuiască măcar noţiunea. Cora are stil, această calitate extraordinară de a da conţinut şi culoare aparte fiecărui gest, zâmbet, mişcare. Toate sunt puternic îmbibate de personalitatea ei, nu-i pot

aparţine decât ei. Îi vei recunoaşte totdeauna surâsul, având de ales între alte o sută de surâsuri frumoase. Căci tot ce face e cu desăvârşire estetic, ieşit din comun, de un farmec morbid, dar de netăgăduit. Cred – deşi azi sunt departe de admiraţia, de cultul pe care-l aveam pentru ea acum zece sau cincisprezece ani – că este unică. O Coră se naşte o dată la câteva generaţii.

De ce s-a măritat cu Dan? O întrebare care mă obsedează de paisprezece ani. A doua e de dată mai recentă: ar fi în stare să-l omoare?

* * *

Minerva auzi un ciocănit discret.

— Am nevoie de puţină aţă albă.

Cora, într-o rochie sobră de stofă moale, zâmbea sfios. Nu era fardată, părul şi-l prinsese în câteva ace. Avea aerul nefericit al celui care nu ştie încotro s-o ia. Scotoci în dulap, şi încercă să iasă fără să facă zgomot. Minerva, reprimându-şi o scurtă ezitare, o opri.

— Luaţi loc, vreau să vă întreb ceva. Ştiaţi cu ce se ocupă soţul dumneavoastră?

Cora începu să râdă. Un râs liniştit, cu ochi umezi.

— Dar bineînţeles. Era inginer.

— Aceasta pentru toată lumea. M-am referit la celelalte preocupări, care presupun mai puţină publicitate.

— Vă gândiţi la invenţiile lui?

— Da.

— N-am ştiut niciodată exact la ce anume lucrează. Nu cred că proceda astfel din discreţie, pur şi simplu eu nu am nici un fel de cunoştinţe tehnice şi îşi dădea seama că nu înţeleg mare lucru. Mi-ar fi plăcut să-i fiu de folos măcar ca auditor inteligent.

— Mda… În ce măsură erau informaţi ceilalţi?

— La fel de vag, îmi închipui.

Minerva foileta mecanic paginile jurnalului. Se uita la unghiile sidefii, bine lustruite, ale Corei. „Are o spontaneitate care derutează. E una dintre erorile clasice. Confundăm naturaleţea cu sinceritatea.“

— Nu vă bucuraţi de prea multă simpatie în ochii rudelor…

— Nu ştiu ce să vă spun… Cora părea încurcată. Într-adevăr, sunt mereu iritaţi, gata să-mi azvârle lucruri neplăcute, şi totuşi, în sinea lor, în felul lor, ţin la mine. În atâţia ani, ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu scenele… A treia sau a patra zi de Crăciun, de pildă, eram în bucătărie. Cinam…

* * *

Fiecare mânca altceva, din proviziile sau din frigiderul propriu, fiecare se gândea la altceva.

Stăteau în jurul mesei doar Venera, Elena şi Cora. Dan nu coborâse, Contaş, după toate aparenţele, avea să înnopteze în oraş. Nici Şerbănescu nu se întorsese. Titi urmărea la televizor un film de război.

— A fost o zi goală, declară visătoare Elena. Încă una… Nu suport zilele astea cenuşii. Sunt oribile.

Mânjea ca de obicei farfuria, disecând fiecare fibră din felia de rasol. Jack, în picioare, pândea resturile. Culegea peste umărul pianistei zgârciurile şi pieliţele izolate pe margine, cu un aer absent, parcă din distracţie.

— Mi-a trecut os prin os! Nu pricep cum pot să zacă unii cu mâinile în poală…

Georgeta încălzea nişte sarmale şi păzea aragazul. Toată bucătăria mirosea a varză. Era singura pentru care cina nu reprezenta o masă frugală. Mânca gospodăreşte, trei feluri, uneori şi ciorbă. „Nu pun geană peste geană dacă-mi ghiorăie maţele. Mă sacă la inimă.“

Venera îşi unse a treia felie de pâine cu unt şi presără parmezan. Sorbi din ceaiul tare, cu mult zahăr şi lămâie. Sesiză intenţia lui Jack şi mută brânza lângă perete. Notarul încercă s-o ocolească, dar privirea Venerei îl ţintui locului. Nu vorbea aproape niciodată şi, cu excepţia Georgetei, toţi se simţeau nelaîndemână în prezenţa ei, răsuflau uşuraţi când părăsea încăperea.

Avea o privirea grea, direcţionată, care se pleca rareori. Jack înghiţi în sec şi începu să fredoneze o arie, continuând să vâneze bucatele din ochi. Georgeta stinse aragazul şi se apucă să spele nişte linguri în chiuvetă. Notarul înşfăcă la iuţeală o sarma şi o înghiţi hulpav. Din cauza fierbinţelii se înecă. Fără să ştie despre ce e vorba, Georgeta îi izbi câţiva pumni în spinare. Cora lâncezea în faţa ceaiului decolorat. Îşi strânsese părul în vârful capului şi părea extrem de tânără. Gâtul ieşea firav şi delicat din dantela rochiei de casă.

— Titel! urlă pe neaşteptate Georgeta ştergând lingurile. Hai la masă, Titel! Completă spre ceilalţi: Nu ştiu cui s-o fi izbit băietul ista, că tare-i cult şi deştept. Dă-i lui o carte, o gazetă, şi nu-i mai trebuie nici mâncare. Eu spun drept, zăpăcelile istea de la televizor mă ameţesc. Îmi creşte tensiunea.

Venera se mulţumi să zâmbească ironic. Cunoştea „cultura“ lui Titel. Almanahuri, reviste umoristice, filme poliţiste şi cele cincizeci şi două de „volume“ ale lui Maître Grimaud…

— Miroase a varză, şopti Cora şi simţi că i se face rău.

Elena o ţinea pe a ei:

— Când sunt indispusă, nici nu pot exersa. Asemenea zile ar trebui rupte din calendar… Mi-am căutat pălăria de pai cu violete. Nu reuşesc s-o găsesc.

Jack nu se clintea de lângă aragaz. Declară sonor:

— Englezii recomandă o singură masă substanţială: micul dejun.

Degetele manevrau discret pe marginea tigăii. Nu nădăjduia la încă o sarma, dar câteva fire de varză se puteau ciupi. Cora sorbi din ceaiul rece.

— Ce o fi acum la mare? Încă n-am văzut Constanţa iarna.

— Trebuie să iau legătura cu Proietti, violoncelistul. Are concert vineri, spuse Elena foşnind hârtia unui pachet.

Înăuntru se aflau trei tarte cu portocale şi un cataif. Jack îşi schimbă instantaneu teatrul de operaţii. Se uita la pianistă cum muşcă, o privea fix cu o lăcomie insuportabilă. Elena nu-i dădu importanţă. Georgeta scoase două ştergare din bufet şi le aşternu pe masă.

— Iacă, aistea le am dinainte de a mă mărita cu Aristică. La examenul de capacitate am brodat un tişlaifăr în fir de păr. Irra, ce păr aveam! Roş şi lung, o podoabă!

Venera trase mai aproape farfurioara de gem. „Cum am rezistat atâţia ani? Cum i-am suportat? Nu-mi pare rău de nimic. Până la Anul Nou, mai sunt trei zile… Şi uite, stau aici, mănânc, beau, ascult. Sunt lucruri pe care nu le voi mai înţelege niciodată.“

Jack ajunsese la capătul puterilor.

— Elenuţo… hm, ştii, n-am ieşit azi în oraş. Crezi că ai putea să-mi… da, să-mi împrumuţi o jumătate de prăjitură? Par extrem de proaspete şi apetisante.

Pianista nu-l auzi.

— În realitate, Proietti e un mare virtuoz. L-am ascultat la Viena în ’40. Eram un copil pe atunci, dar nu mi-a fost greu să-mi dau seama. O manieră foarte personală de interpretare. Mai ales Dvorak.

— Hai, Titel! strigă din nou Georgeta. Se răceşte mâncarea.

— Lasă-mă, *cucoană*, să văd filmul!

— Ei, ce ţi-am spus! De mititel calcă a cărturar.

— Elena! scânci exasperat notarul.

Pianista îşi întoarse faţa ştearsă. În jurul ochilor dăduse cu cremă. Clipi nedumerită.

— Ce Dumnezeu vrei?

— O jumătate de prăjitură. Atât! Mi-o împrumuţi.

Elena îl măsură rece. Nu era zgârcită, în general habar n-avea câţi bani are în casă, risipea cu o inconştienţă boemă. Notarul o nimerise însă într-o zi proastă. N-avea chef să-i dea din simplu capriciu. Şi tot din capriciu, cu o seară înainte ar fi fost în stare să-i dăruiască întreg pachetul.

— De ce nu-ţi cumperi?

— Ţi-am spus. N-am ieşit din casă.

— Altă dată să ieşi! De când te cunosc cerşeşti.

Jack o măsură furios, apoi păru animat de o hotărâre bruscă. Pe neaşteptate, îşi înfipse degetele în pachet, înşfăcă o tartă, şterpeli din zbor două sarmale din tigaia Georgetei şi o zbughi. Se auziră paşii precipitaţi şi cheia răsucită de două ori în broască.

Elena, consternată, rămăsese fără grai. Georgeta începu să-l ocărască minuţios. Cora fu cuprinsă de unul din rarele ei accese de râs. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Dumnezeule! Biata Geta, al doilea jaf! Ieri Titel, acum…

Georgeta o fulgeră din priviri. Se năpusti cu furie proaspătă, ca o leoaică.

— Da’ ce, madam, o furat din moşia lu’ tac-tu? Nu ţi-i aşa oleacă, pe la obraz?

Corei îi îngheţă râsul.

— Te rog, Georgeta, nu-mi fă o scenă. N-am spus nimic.

— Nu ţi-i deloc ruşine? Ce-ai cu băietu’? O luat de la mă-sa, de pe plita ei, nu de la hăndrălăi şi craidoni! Crezi că nu ştiu eu cine eşti? Hee! De puiculiţe ca tine îi plină gârla Dâmboviţei. Faci pe boieroaica şi-ţi sticlesc ochii după pompieri. Damă în Crucea de Piatră, cu felinar roş şi condicuţă ajungeai dacă nu te culegea Dan, nu te-ar mai fi cules, unde i-au fost ochii, n-ar mai avea ochi!

Cora se ridică brusc şi dădu să iasă. În prag se ciocni cu Dan Manu. Pe chipul palid al inginerului privirile ardeau.

Scrâşni:

— Nu pot avea nici un pic de linişte în casa asta?

Cora sorbea din paharul de whisky. În răstimpuri, trăgea lung din ţigară. Venera, ghemuită pe divan, o ţintea cu o curiozitate rece. Abajurul verde de la căpătâi îi arunca pe figură o lumină tulbure.

Corei parcă îi era frig, strângea la gât dantelele vechi. În jurul taburetului, rochia de casă cădea în falduri bogate. S-ar fi putut aşeza pe un fotoliu, dar asta era încă una din ciudăţeniile ei. Îi plăceau scaunele incomode, fără spătar. Când o vedeai aşezată, îţi dădea impresia unei păsări gata să-şi ia zborul de pe creangă. Sugera fără să-ţi dai seama provizoratul, lipsa de fixaţie.

— Vrei un şal? o întrebă blând Venera.

— Nu.

— Acum semeni foarte mult cu Alina.

— Din cauza rochiei, surâse Cora.

Un surâs obosit. Venera o privi în plin obraz.

— De ce nu pleci?

Cealaltă o măsură surprinsă. Nu înţelesese sensul.

— Unde?

— Nu acum, imediat. În general: de ce nu pleci?

— *Unde* rămâne valabil. Unde?

— În lume, în altă casă, cu alt bărbat.

— Eşti nebună, Venera!

— Deloc. Încerc doar să te înţeleg. Să te ajut. Ţin mult la tine.

— Ai un ton ciudat. Vorbeşti de parcă ţi-ai face testamentul.

Venera îşi coborî pleoapele.

— Nu-mi spune că-l iubeşti pe Dan. Accentuă: Azi.

Cora râse încetişor.

— Ţi-au plăcut totdeauna explicaţiile, Venera. Lucrurile nude, expuse cu francheţe crudă, la un bec de o mie de lumini.

— Şi ce e rău în asta?

— Nimic. Dar eu le detest. Probabil fiindcă n-am o formaţie ştiinţifică. Nu iubesc nici lumina prea puternică, nici expresiile dure, nici sinceritatea excesivă. Şi o minte prea lucidă mă înspăimântă. Mă simt bine doar atunci când contururile se tulbură, când imaginile se estompează.

— Asta-i literatură! Cred că ai devenit victima propriilor tale abţibilduri. Abţibildul unu – Cora enigmatică, doi – Cora visătoare şi misterioasă, trei – Cora vicioasă, pentru că treaba în sine are ceva picant şi aşa mai departe. N-am nimic împotriva lor, sunt de mare efect, am constatat, dar cel puţin în sinea ta trebuie să ştii unde pui piciorul.

— Nu-mi place să ştiu unde pun piciorul. Şi aşa avem destul de puţine surprize, nu crezi?

— Uite, draga mea, unu şi cu unu fac doi!

Cora surâse.

— Nu sunt deloc sigură. De ce trebuie obligatoriu să facă doi? Depinde ce pui într-un unu şi ce pui în celălalt.

— Bine, să lăsăm speculaţiile! De ce nu pleci, totuşi? Ce aştepţi? Nu vreau să-ţi fiu dezagreabilă, mai ales după scena Georgetei, trebuie totuşi să-ţi aduci aminte măcar din când în când că ai împlinit treizeci şi şase de ani. N-ai să arăţi aşa întotdeauna. Avem fiecare o singură felie de tort în viaţa asta.

— Fireşte.

— Şi atunci? De ce nu încerci să prinzi un ultim tren? Încă poţi alege pe cine vrei, îţi poţi reface viaţa splendid.

— De ce să mi-o refac?

— Sfinte Dumnezeule! De ce să ţi-o refaci! Ca să fii fericită. Să simţi şi tu că trăieşti, să te bucuri, să… naiba ştie ce!

Cora îşi netezi faldurile moi de catifea. Spuse încet:

— Mă cunoşti dintotdeauna, Venera. Acasă, cu Alina, mai târziu, doar cu tine şi cu Toni, înainte de a mă mărita, după… O privi cu ochii larg deschişi. Mă ţii minte vreodată

mai fericită decât sunt astăzi? M-ai văzut mai expansivă? Mai într-al şaptelea cer?

Venera înghiţi în sec. Se simţea tulburată. Într-un fel, Cora avea dreptate.

— Vrei să spui… Mă exprim stângaci, vrei să spui că n-ai vocaţia de a fi fericită? Că n-ai capacitatea de a te bucura?

— Eşti o femeie inteligentă, Venera. Surâse. Mai poate însemna şi altceva. Că am fost totdeauna fericită. Că de treizeci şi şase de ani navighez pe o mare constantă.

Dan ridică receptorul. Un glas pe care nu-l cunoştea, uşor răguşit, întrebă în şoaptă:

— Inginerul Manu?

— Da. Cu cine vorbesc?

Celălalt râse. Articulă limpede cuvintele:

— Până la revelion mai sunt cinci nopţi. Într-una din ele vei muri. Poate mâine, poate poimâine. Încă nu m-am hotărât. Pe curând.

Legătura se întrerupse. Dan rămase cu receptorul în mână.

Jack părăsi fluierând cabina telefonică. Cumpără un covrig, apoi intră la un cinematograf de cartier.

* * *

— În realitate, spuse Cora, toţi simţeam că Dan e în primejdie. Nimeni nu putea însă lupta cu încăpăţânarea lui.

— Pe cine includeţi în acest „toţi“?

— Tata, Venera, Mihai Şerbănescu, eu…

— Vorbiţi-mi despre sora dumneavoastră, spuse Minerva. Ce fel de om e?

Cora oftă. Privirea îi alunecă undeva, în gol.

— Am considerat-o totdeauna o femeie remarcabilă. Dreaptă, corectă, excelentă profesoară, capabilă de multă

dragoste şi dăruire, în ciuda aparenţelor. Adevărul a devenit pentru ea un cult.

— Hm! Bănuiesc că acesta e motivul pentru care a izbutit să-şi atragă atâtea antipatii.

— Nu vă înşelaţi. Pe undeva, nu se simte în stare să admită că oamenii au defecte. Şi când le constată, e prima care suferă din cauza lor.

— Ce atitudine avea în general faţă de soţul dumneavoastră?

Faţa Corei se crispă imperceptibil.

— O indiferenţă de gheaţă.

— Numai?

Simţea privirile stăruitoare ale Minervei şi rosti încet:

— Poate că nu-l agrea foarte mult.

— De ce?

— Nu ştiu. Sunt puţini cei care se bucură de aprecierea, de prietenia Venerei. Cine a avut însă norocul să o cucerească, poate conta pe fidelitatea şi devotamentul ei.

Ştia că Minerva discută cu Cora. O auzi pe maică-sa crăpând uşa. Se prefăcu că doarme, îngropându-şi capul în pernă. „Să se fi strecurat totuşi vreo greşeală?“

Titel încercă să recapituleze evenimentele. Cora şi Venera, ofensate de ieşirea Georgetei, părăsiseră încăperea…

CAPITOLUL VI

În bucătărie rămăseseră Georgeta, Titel şi Elena. Pianista nu se îndura să se ridice, gândindu-se cu lehamite la preparativele de culcare. Gargara cu muşeţel, pusul laţelor pe bigudiuri, tratamentul petelor albe de pe braţe – un pityriasis vezicolor – cu un unguent pe bază de sulf care mirosea oribil, masajul feţei şi al gâtului.

Georgeta clătea vasele trântindu-le cu zgomot.

— Am ajuns să-i spăl şi oalele! I-o sărit ţâfna, o ridicat nasul şi dusă o fost! Sluga rămâne la bucătărie, cucoana trece în ietac.

— Nu te pune nimeni să le speli, spuse Elena căscând. La urma urmelor, un pahar şi o farfurioară, aproape n-a mâncat, aşteptau până mâine dimineaţă.

Georgeta se răsuci furioasă.

— Dac-aş putea trece pe lângă treabă să zâc bună zâua şi să-mi văd de drum, bine ar fi! Şi iar bine ar fi, când văd gândaci din cei mascaţi în bucătărie şi frigider, să stau dinaintea oglinzii şi să-mi potrivesc pălăria şi combinezonul. Da’ nu, eu îs blăstămată, robesc din zori şi până-n noapte şi drept mulţămită mă aleg cu ţâfnă şi ocară.

Georgeta încercă să plângă improvizând un mârâit pe nas şi strâmbându-şi cumplit faţa.

Elena se simţi atinsă. Pălăria, combinezonul şi gândacii o vizau personal. Redeveni visătoare şi începu să-şi răsucească absentă o şuviţă de păr. Titel isprăvi masa. Azvârli neglijent şervetul în farfuria murdară şi îşi aprinse o ţigară.

— Hai, mamă, nu mai croncăni! În casa asta îţi vine să-ţi iei câmpii. Cretinul ăla urlă discursuri, pianul latră, tu bâzâi, pe la etaj se plimbă fantome. O familie de furioşi!

Stimulat, tânguitul Georgetei căpătă proporţii:

— …că nu s-o îndurat Dumnezeu nici de o căsuţă să am parte la bătrâneţe… Ia, stau prin străini, la mâna lor… Da’ lasă, dragul mamei, om strânge bănişori şi ne-om muta să ştiu că n-am ce pune în lingură.

Titel i-o reteză sarcastic:

— Unde?

— S-o găsi şi pentru noi o palmă de loc.

— Zic să te grăbeşti, atunci. Azi-mâine, te trezeşti cu trenţele pe trotuar. E şi asta o palmă de loc, conchise filosofic.

Strâmbăturile pieriră de pe chipul uscat al Georgetei. Îşi înfipse agresivă mâinile în şolduri.

— Tu ai căpiet, idiotule? Cine să mă deie afară din casă?

Penciu o măsură ironic, apoi îşi mută privirea la pianistă, asociind-o la cele ce urma să spună.

— Sunteţi fraiere făcute grămadă! De ce crezi că vor să scape de Dan?

Elena făcu ochii mari.

— Cine vrea?

— Cine?! Strivi cu dispreţ mucul de ţigară şi arătă spre etaj: Şmecherii ăia de sus. Cora şi ducele de Contaş! De Contaş, de Covurlui sau Râmnicu-Vâlcea.

— Prostii, respinse Elena.

— Bine, tanti! Când oi sta cu umbrela în mână să nu-ţi plouă claviru’, mai discutăm!

Georgeta îşi suflă sonor nasul şi se lăsă pe un scaun.

— Baţi câmpii, măi băiete! O fi ea uşuratică, nu zic, dar mai încolo n-o duce capul. Şi nici aşa de proastă să taie vaca grasă plină de lapte. Ce face ea singură?

— Vă dă un şut în fund, vouă şi băieţaşului Jack – mie nu-mi pasă, găsesc unde să mă lipesc – şi rămâne junǎ văduvă cu o casă cum n-au zece şmecheri în Bucureşti. Mai

meditaţi la chestia asta, fetelor, când vă puneţi părul pe moaţe. Eu v-am salutat!

Închise uşa ostentativ. Elena şi Georgeta se priveau buimace.

După ce se întoarse acasă, notarul ţinu o scurtă conferinţă – perora în faţa oglinzii scorojite din odaia lui – pe teme de pictură. Reveneau în frazele pompoase nume răsunătoare, Michelangelo, Perpessicius, John Locke şi Ion Dolănescu. Îşi isprăvi mica ditirambă într-un chip extrem de glumeţ, invitând cu generozitate graţioasă asistenţa imaginară la un escalop stropit cu un admirabil Bourgogne 1952.

În realitate, trecuse într-o seară pe la Cina. Obişnuia să o facă frecvent; Cina, Ambasador, Lido – totdeauna restaurante de prestigiu. Intra cu un aer extrem de aferat, se dezbrăca la garderobă şi pătrundea plin de degajare în local. Îşi subţia distins privirea, cernând toate mesele ca şi cum ar fi fost în căutarea cuiva. Se ducea apoi la şeful de sală şi-i comunica important că persoanele care vor întreba de domnul Jack Moraru sunt rugate să-l aştepte.

Chelnerii îl mirosiseră repede. Unul mai tânăr, cu ocazia vizitei următoare, îi transmise confidenţial şi într-o manieră impecabilă că Ambasadorul Republicii Costa Rica – şi înşiră vreo şaptesprezece nume spaniole dintr-o răsuflare, echipe de fotbal, filme mexicane şi ce-i mai trecea prin minte: Atletico-Bilbao, y Pedro, y Francesco de Santa Cruz, de Barcelona, y Real Madrid etc., năucindu-l pe notar – l-a aşteptat rândul trecut până la închidere, într-o proastă dispoziţie evidentă. Din zece în zece minute întreba de domnul Jack Moraru.

Notarul se fâstâci iniţial, apoi marşă, plăcându-i să creadă că-i vorba de o confuzie. Cu prilejul unor astfel de turnee, Jack şterpelea câte o murătură apetisantă de pe mesele de serviciu, o frunză de salată, o garoafă, sau, cum se întâmplase la Cina, menu-ul legat între coperte lucioase.

Acasă îl studiase cu meticulozitate şi familia surprinsă avu ocazia să-l audă exclamând plin de nostalgie:

— Doamne, ce dor îmi e de nişte *truites aux amandes*! Sau: N-am mai mâncat de multă vreme un *mixed-grills*! Să vă spun eu o masă, băieţi! *Consommé à la Madrid*, *assiette anglaise*, *pigeons au champignons*. La urmă *bombe glacé* şi aşa mai departe.

Georgeta, absolventă a şcolii de menaj, deprinsă cu denumirile simandicoase, i-o tăiase brutal:

— Ce-i tot dai zor cu *consommé à la Madrid*? Ciorbă de burtă, mare scofală! Şi *assiette anglaise*! Câteva bucăţele de oaie, şi porc, şi vită, tăiete subţire şi împrăştiate în blid.

Pe la unsprezece notarul părăsi camera şi urcă în vârful picioarelor la Dan. Îşi lipi urechea de uşă, asigurându-se că nu se aud glasuri, şi ciocăni discret.

Inginerul, în pijama, nu-şi ascunse indispoziţia.

— Ce naiba vrei?

— Doar câteva clipe, Dănuţ. Se apropie conspirativ şi-i suflă în obraz: Cum te simţi?

— Ca de obicei.

— Ce-a zis doctorul?

— Până nu vede analizele nu se poate exprima.

— Bineînţeles! E un mare practician care nu se avântă în diagnosticuri înainte de a avea o certitudine. Poţi fi sigur că te va trata cu toată solicitudinea. Ţi-o spun între noi, mi-este extrem de obligat.

— Am remarcat, rânji inginerul Manu. A şi pus problema onorariului.

Jack ridică braţele spre cer.

— Ce copil ai rămas, Dănuţ! Ăştia sunt oamenii. Dacă ai vedea ce dosare îmi trec mie prin mână, te-ai cutremura. Părinţi care-şi dau copiii în judecată, frate şi soră îndârjiţi pentru câţiva metri de teren sau grădină.

— Mă rog, făcu celălalt absent.

Se vârî în pat ostentativ şi ridică plapuma până la bărbie. Moraru trase un taburet mai aproape. Şopti:

— Tocmai despre o chestiune similară doream să discutăm. Înţelegi, eu, ca jurist frecat în toate chiţibuşurile, sunt obligat să reflectez. N-ai de ce să te enervezi, discutăm între noi, discreţie absolută.

— Ascultă, Jack, am luat un somnifer, vreau să dorm.

Celălalt nu-l lăsă să isprăvească.

— Tu înţelegi, te-am iubit totdeauna ca pe copilul meu. Îţi sunt unchi, nu-i aşa, şi faptul că biata Aura nu mi-a dăruit un fiu mi-a stimulat sentimentele paterne. Nu te uita că sunt uneori mai brutal, nu-i aşa, poate nu-mi simţi totdeauna prezenţa afectivă, când te zbaţi în necazuri, am însă o discreţie, mă înţelegi, o pudoare care mă împiedică. Dar sufleteşte, inima şi cugetul meu te asistă fără încetare.

Manu izbucni iritat:

— Dă-o dracului, Jack! Ai venit să-mi ţii discursuri la miezul nopţii? Fii pudic dacă tot te lauzi!

— Nu-i miezul nopţii, Dănuţ. Abia un’şpe. Înţeleg perfect starea ta de spirit şi să ştii că sunt la fel de necăjit.

— De ce naiba eşti necăjit?

Moraru îşi compuse o expresie îndoliată.

— Am iubit-o şi eu pe Cora. Decepţia este teribilă.

— Ţi-am interzis! Un singur cuvânt…

— Ştiu, ştiu. Dar acum suntem între noi. De-aia nici nu l-am adus pe Titel. Poate nu te simţi la îndemână, e prea tânăr, deşi n-ai idee ce simţitor e băiatul ăsta şi cât suferă pentru tine.

— N-am nevoie să suferiţi! Lăsaţi-mă în pace! Vreau linişte!

— Exact ce mi-am închipuit şi eu. Ai nevoie de linişte. Atâta îţi mai spun, Dănuţ, şi am plecat! Te-ai gândit o singură clipă cât ar avantaja-o pe Cora situaţia de văduvă? Te rog… te rog… Vezi, asta nu-mi place la tine, te enervezi prea repede. Să-ţi ridic puţin perna?

— Cară-te! scrâşni livid inginerul.

Notarul se ridică de pe taburet.

— Ţi-o zic eu, ca specialist. Casa asta face cu ochii închişi şase-şapte sute de mii. Mâine îţi găsesc un cumpărător la un milion, evident, fără locatari.

Pe măsură ce vorbea se îndrepta de-a-ndăratelea spre uşă, ca şi cum s-ar fi temut de o reacţie din partea lui Manu.

— Îţi mai atrag atenţia că vila ai achiziţionat-o în timpul căsătoriei, chestie importantisimă! sublinie cu degetul ridicat. Din oficiu, deci, în cazul unui trist eveniment, nevastă-ta are dreptul la jumătate. Pentru cealaltă, vine în concurs cu eventualele neamuri. Iar într-un proces de succesiune, noi ăştilalţi, rude relativ îndepărtate, putem fi înlăturaţi cu un simplu bobârnac. Totul e în funcţie de avocat. Pentru obiectele mobile: tablouri, argintărie, colecţia de timbre, pe puţin alt milion, Cora nici nu discută. Într-o noapte, cu un camion cari totul şi după aia dovedeşte că pe peretele ăsta a spânzurat un Andreescu sau un Tonitza. Nu uita că se bucură şi de sprijinul lui Toni, un pişicher formidabil. Am aflat eu nişte chestii, în sfârşit…

— Ieşi! urlă scos din minţi Dan.

— Nu te enerva, dragă, n-are rost, ştii că-ţi face rău, spuse Jack cu mâna pe clanţă. În fond, discutăm ipoteze. Atâta am vrut să reţii. Cora şi Toni au tot interesul să te lichideze. Să dea Dumnezeu să n-am dreptate.

Clătină din cap fără convingere şi se strecură pe uşă. Dan, cu dinţii strânşi, îşi încleştă degetele în cearşaf. Somnul îi pierise.

* * *

Câteva clipe nu vorbi niciunul. Minerva cercetă figura bărbătească a geologului, palidă acum şi contractată de griji, mâna energică, bine modelată, cu pielea uscată şi negricioasă.

„De când lumea a început să umble aproape dezbrăcată pe stradă, mâna şi-a pierdut considerabil din importanţă.

Câţi poeţi o mai cântă azi, câţi pictori mai migălesc la fiecare falangă?“

— Aţi simţit, deci, declară cu o mişcare vagă a umerilor, adunându-şi gândurile, că suspiciunile împotriva doamnei Manu luau proporţii.

Mihai Şerbănescu înclină capul.

— Titel a mers cel mai departe, dându-mi limpede de înţeles că toate interesele Corei converg spre înlăturarea lui Manu… Spre asasinarea lui.

— Interesant… Cum aţi reacţionat?

— Am încercat în nenumărate rânduri să-i atrag atenţia doamnei Manu asupra primejdiei. Desigur, nu aveam posibilitatea să discutăm pe îndelete. Ai casei erau numai ochi şi urechi. Am reuşit s-o prind, pentru o jumătate de ceas, duminică noaptea. Mă întorceam de la o petrecere şi am găsit-o în hol…

* * *

Când o văzu pe Cora, ochii geologului sclipiră. Petrecuse o zi gălăgioasă şi obositoare alături de nişte amici provinciali, foşti colegi de facultate, sosiţi în Capitală pentru diverse probleme ce urmau să se rezolve la minister, a doua zi. Hotărâseră să petreacă o duminică bucureşteană „trăsnet“ şi să facă praf banii sustraşi metodic timp de-o lună vigilenţei conjugale.

„Trăsnetul“ se redusese în ultimă analiză la o plimbare de trei ceasuri cu Getaxul în lungul şi în latul Capitalei. Pe amândoi, foşti bucureşteni, îi fascinau cartierele noi, Pajura, Berceni, Titan.

— Uite, dom’le, ce chestie! Era aici o groapă – unde te uiţi, deşteptule, acolo, în stânga complexului unde plutesc corăbioare – trăgeam la fit şi ne ascundeam în bălării… Ţii minte filmul ăla, *Călăreţul fără cap*? Am fost împreună la cinema Arizona, de pai’şpe ori l-am văzut, după aia… Sau

când ne strecuram pe sub dărâmături la Cartea Românească, e un magazin acum, cum naiba-i zice?

— Romarta copiilor.

— Bravo, ai reflexe! Când am găsit patinele şi sticlele alea de un kil, cerneală Pelikan, ne-a venit ameţeală! Ne simţeam nababi… Mişto ciuperca aia! Ce-i acolo?

— Circul nou.

Începuseră apoi o serie de aperitive, dejun şi cină în diverse localuri. La zece seara însumau vreo opt. La unsprezece, Şerbănescu îi abandonase proaspeţi, treji şi nevătămaţi în faţa hotelului, buimăcit de rezistenţa lor.

Din stradă, văzuse toate ferestrele întunecate, inclusiv a Corei, şi descuiase uşa grea de stejar masiv, încercând să facă cât mai puţin zgomot. În hol stăruia lumina difuză a unei aplice. Plutea o atmosferă tulbure, mobilele întunecate sclipeau stins, iar mirosul puternic de brad făcu să palpite nările geologului.

Cora, dreaptă şi imobilă, privea fix bradul într-o atitudine în care familia o surprindea tot mai des în ultimele zile. Părul parcă pudrat cu argint, talia graţioasă, faldurile bogate de catifea îţi purtau gândul spre o marchiză încremenită pe fildeşuri patinate de acum două-trei sute de ani.

Şerbănescu se simţi dintr-o dată înşfăcat de ceafă şi azvârlit undeva în timp şi în spaţiu, undeva departe de duminica de decembrie rămasă în spatele uşii de stejar, de străzile ninse ale Bucureştiului, de amicii provinciali care-şi sorbeau acum vinul rubiniu în pocale înalte la barul hotelului. Azvârli paltonul şi pălăria şi se aşează lângă Cora.

— Dumnezeule, ce surpriză! Pot să sper că mă aşteptai pe mine? Mă simt emoţionat ca un copil.

Femeia surâse.

— Dacă-ţi face plăcere, consideră că te-am aşteptat.

— Aşa procedezi dumneata?

— Îhî. Îmi închipui tot ce m-ar putea bucura şi nu mai am nevoie de nimic.

Mihai o privi lung. Spuse însă pe un ton uşor, flirt amabil şi inofensiv:

— Mi-aş sacrifica un braţ să aflu ce te-ar putea bucura.

Cora păru să nu-l audă.

— Te-ai distrat bine?

— Aşa şi aşa! M-am bucurat să-i văd, pe vremuri alcătuiam o echipă formidabilă şi ni se spunea, evident, „cei trei muşchetari“, dar m-au obosit. Am constatat că au rămas mult mai tineri decât mine. Poate pentru că nu am familie. Nu ştiu… Statisticile afirmă că burlacii îmbătrânesc vertiginos, când la o privire superficială ai fi tentat să judeci contrariul. Lipsa de obligaţii şi responsabilitate – în fond, nu te ai în grijă decât pe tine – ar pleda în favoarea juvenilităţii. În fine, fleacuri de miezul nopţii, după nu ştiu câte pahare… Şi dumneata?

— Eu?

— Cum te-ai amuzat?

Cora ridică din umeri. Ocolea constant privirea dilatată a geologului.

— Ai petrecut zeci de duminici în casa asta. Imaginează-ţi oricare dintre ele şi ai să poţi reconstitui ziua de azi, ceas cu ceas.

Şerbănescu o examină atent:

— Şi totuşi s-a întâmplat ceva. O văd pe figura dumitale. Şi faptul că te-am găsit aici, singură, la ora asta…

— Nici o grijă, râse uscat Cora. Nu am fost alungată din dormitorul conjugal.

Geologul se crispă. Nu-i suporta cinismele. Cora reluă cu o voce joasă:

— Ca să nu-ţi imaginezi cine ştie ce, am să-ţi spun. Georgeta s-a supărat pe mine. A făcut o criză. Acum totul e în regulă, iar mâine dimineaţă o să ne luăm ceaiul împreună, ca de obicei. O să mă servească din gemul ei de casă, pe şervetele brodate de ea, şi aşa mai departe.

Pe tâmpla palidă i se zbătea o vinişoară. Geologului i se păru şi mai fragilă, mai neajutorată, înduioşător de

vulnerabilă. Ştia câţi ani are şi totuşi o simţea, se gândea la ea ca la o fetiţă. Întrebă cu glas tulbure, încercând să-şi ascundă emoţia:

— Manu a fost acasă?

Femeia clătină capul. Şerbănescu îşi pipăi buzunarele şi scoase o ţigară.

— Scuză-mă… adică sper să mă scuzi, în fond, mă amestec în probleme care nu mă privesc. Nu-l înţeleg pe soţul dumitale. Familia lui te pune în situaţii îngrozitoare, am asistat la nenumărate scene, iar el nu ia nici o atitudine.

— Ţine la ei. Şi pe urmă, cum să procedeze? Să-i dea afară? Unde să se ducă? Eu aş fi prima care m-aş împotrivi.

— Pentru stropul de menaj pe care ţi-l face Georgeta…

— Nu mă crede meschină! Sunt destul de rea şi aşa.

— Nu eşti rea, Cora, spuse geologul cu căldură. Completă în gând: „N-aş putea iubi un om rău niciodată.“ Pluteşti doar în voia valurilor, fără busolă. Mă exprim oribil de plat, dar ştiu că asta-i realitatea.

— Busolă… zâmbi Cora. Sunt unii oameni care nici nu ştiu cum arată. Sau dacă o au în mână, nu ştiu ce să facă cu ea. E acelaşi lucru.

Într-un elan de duioşie, Şerbănescu alunecă la picioarele ei. Îi prinse degetele reci, căutându-i ochii.

— Cora, ascultă-mă… Cora, îngăduie-mi…

Pe chipul femeii apăru o schimă de plictiseală:

— Ah, te rog, mi-a ajuns o scenă azi! Nu mă simt în stare s-o suport şi pe a doua. Închipuie-ţi că ne-ar vedea cineva…

Geologul se simţi brusc ridicol. Îi abandonă mâinile încercând să râdă.

— Ai dreptate. Ar trebui să-mi amintesc că am împlinit totuşi patruzeci şi şase de ani. Iartă-mă.

Cora îl privi neaşteptat de blând.

— Eşti un copil, Mihai. Şi acesta este cel mai seducător amănunt din personalitatea dumitale, cu atât mai seducător cu cât îl ignori. Când suntem copii, n-o ştim… Îţi imaginezi că m-ai putea ajuta?

— Sunt sigur că pot s-o fac. Dacă mi-ai spune ce doreşti, ce visezi, ce gândeşti, dacă m-ai lăsa să te înţeleg, aş forţa imposibilul. Dar dumneata te înconjuri de o ceaţă, mai inexpugnabilă decât zidurile celei mai redutabile fortăreţe.

— Spui că ai împlinit patruzeci şi şase de ani, zâmbi Cora. Aşa cum îi porţi, ai avea dreptul să fii mai cochet. Încă n-ai înţeles că nimeni nu ne poate ajuta? Că totul trebuie să plece dinlăuntrul nostru? Te naşti cu capacitatea de a te ajuta singur sau nu. Ceilalţi, indiferent de numărul milostivilor gata să le întindă mâna, rămân toată viaţa infirmi, biete fiinţe şovăielnice fără coloană vertebrală, fără busolă, cum spuneai, până la capătul zilelor. Crezi că ajuţi realmente un sinucigaş căruia îi smulgi laţul de la gât înainte de a-şi da ultimul suspin?

Geologul scutură capul.

— Acestea sunt simple afirmaţii morbide. Nu le crezi cu adevărat. Te voi ajuta chiar împotriva voinţei dumitale. Zâmbi: Unul din puţinele acte de violentare a voinţei cuiva, nereprobabil.

Femeia oftă istovită. Redevenise brusc absentă, distrată.

— Prostii.

— Trăieşti într-un viespar. Toţi, dar absolut toţi, cu excepţia lui Manu, fireşte, şi a arhitectului, te detestă, vor să te alunge de aici.

— De ce ar face-o? Ce să obţină? O altă nevastă pentru Dan?

— Poate! Am simţit de cum am intrat în casa asta că eşti indezirabilă, înconjurată de resentimente. Iniţial, te-am admirat pentru maniera magnifică în care îi ignori. O indiferenţă cu adevărat regală. Pe urmă am început să fiu îngrijorat, iar ceea ce simt în ultimele zile seamănă foarte mult cu panica. Instinctul mă avertizează că eşti în pericol. Instinctul plus alte mici detalii care capătă semnificaţii.

— Dragul meu, te afli într-un delir de fantezie. Dacă există un pericol real, acela îl vizează pe Dan.

— Pe Dan şi pe dumneata. Oamenii ăştia născocesc ceva, şoptesc, pun la cale, îţi privesc spatele într-un fel care mă cutremură, în faţă îţi zâmbesc. Încă îţi zâmbesc.

Cora râse.

— Crezi că vor să ne omoare pe amândoi?

Şerbănescu tăcu. Trăgea adânc din ţigară. Femeia întoarse capul. Îi surprinse privirea şi se sperie de intensitatea ei. Îi puse mâna pe umăr, şoptindu-i blând:

— E târziu. Noapte bună, Mihai.

Urcă încet scara. Faldurile de catifea mângâiau treptele. Se opri câteva clipe, cuprinsă de o scurtă ezitare, apoi îşi urmă drumul.

— Noapte bună, şopti geologul.

Nu-l auzi nimeni.

* * *

Minerva îşi ridică privirea. Mihai Şerbănescu mângâia absent pachetul de ţigări.

— N-am reuşit s-o conving.

În hol, o voce emise câteva exclamaţii pline de alarmă şi Jack apăru congestionat de efort.

— Stimată doamnă, sunteţi căutată la telefon.

Fidipid, curierul de la Marathon, n-ar fi avut o expresie mai elocventă. Minerva recunoscu glasul locotenentului Dobrescu.

— Dă-i drumul, băiete.

— Un agent de circulaţie a văzut-o pe Venera Contaş alergând pe strada Cerbului imediat după miezul nopţii. La intrarea în bulevard urmele se pierd. Vă rog să mă credeţi că…

Minerva îl întrerupse sâcâită:

— Caut-o la Claudia Miron, colegă de şcoală. Notează-ţi adresa: Bucium 45. Câţi ani ai, Dobrescule?

— Douăzeci şi trei.

— Nădăjduiesc să nu-ţi sărbătoreşti centenarul pe-acolo. Succes!

Notarul, rezemat de scară, avea aerul că aşteaptă o decoraţie. Minerva intră în camera victimei şi deschise jurnalul.

* * *

S-au despărţit de câteva clipe. Le-am auzit glasurile în hol. Al lui Şerbănescu fierbinte, avântat, plin de nădejde, al Corei fad şi monoton. Glasul Corei cunoaşte doar punctul şi virgula. Dar inima ei? Poate că face parte totuşi dintre nefericiţii al căror drum e presărat cu flori, dar parfumul nu-l simt niciodată... Când mă gândesc câţi bărbaţi au iubit-o pe Cora, au divinizat-o, pentru ca în cele din urmă ea să naufragieze în barca lui Dan, pur şi simplu îmi vine să râd. Un râs care mă cutremură. Mă simt golită de logică, neputincioasă, ca în spatele unui blestem.

Când s-a măritat cu Dan, avea douăzeci şi doi de ani. În vară, isprăvise Filologia, aştepta fără nici un fel de emoţii repartizarea. Toni se zbătea să-i procure un post în Bucureşti şi spre sfârşitul lui august a plecat la mare. După trei săptămâni s-a întors de mână cu Dan, logodiţi.

Nu ştiam mai nimic despre el pe atunci, dar mi-a fost odios din prima clipă. Cora arăta superb, bronzată în tonul acela dulce auriu al blondelor, cu părul tuns scurt, foarte decolorat. Semăna cu un băieţel, în pantalonii roşii de olandă, strâmţi, cu un tricou marinar şi balerini albi. Dan părea un bloc de piatră rezemat pe picioare de prichindel. Nici obrazul nu-mi plăcea. O gură crudă, privirea tulbure. Mă uitam la ei cu inima sfâşiată de oroare. Nu suportam să-i văd alături, mi se părea revoltător ca oamenii aceştia doi să-şi dea mâna. Eu, femeia urâtă, plată, comună, fără cel mai mic strop de sex appeal, eu, care n-am pus niciodată preţ pe fizic, simţeam că această însoţire e un act împotriva naturii. Un fluture în patul unui şobolan...

Ca totdeauna, Cora a refuzat o explicaţie limpede. Surâsuri, eschive, jumătăţi de frază. Toni era dezolat, a încercat în limitele energiei lui şi ale decenţei să împiedice căsătoria. S-a făcut totuşi în primăvară, după o logodnă destul de lungă, lipsită de peripeţii. O urmăream zi de zi, încremenită. Cora se enerva.

— Te uiţi la mine ca o pisică. Eşti ultimul om despre care mi-aş fi închipuit că se poate lua după aparenţe. Preferai să iau un derbedeu cu siluetă de gigolo?

— Da, preferam! Aş mai fi priceput câte ceva.

— Nu găseşti că eşti egoistă? Ca să înţelegi tu…

Nu asta voisem să spun, dar orice aş fi spus era zadarnic. Rochia de mireasă i-a trimis-o Alina, după schiţele Corei. Avusese fantezia să-şi comande o rochie dreaptă, extrem de simplă, fără voal. Din parură curgeau ca nişte liane, până la călcâi, şuviţe de argint pe care erau prinse flori mici de câmp: albăstrele, maci, romaniţe. Efectul era desăvârşit, îţi amintea de „Primăvara“ lui Botticelli. N-am văzut în viaţa mea o mireasă mai fermecătoare. În biserică, oamenii o priveau vrăjiţi. Auzeai mereu acelaşi lucru: „Gingaşă, originală, ce exemplar superb, o primăvară!“

În ultima clipă, Alina telegrafiase că nu poate veni la nuntă. Câinele lor, un ogar rusesc de aproape douăzeci de ani, trăgea să moară. Nu şi-ar fi iertat-o niciodată etc.

Au plecat a doua zi în luna de miere. Cora a trecut pe acasă să-şi facă valiza. Ştiam că sunt absurdă, oricum faptul se consumase, dar mă uitam la ea cum îşi îndeasă lucrurile în geamantan şi plângeam. Corei i s-a făcut milă, m-a prins pe după umeri.

— E un om bun, Venera. Şi puternic. Îmi trebuie cineva care să aibă grijă de mine.

Se uita lung peste capul meu. În grădină înflorise piersicul. Nu ştiu de ce florile acelea delicate, roz, m-au făcut să plâng şi mai tare.

— Şi mă iubeşte… La urma urmelor, nu trăim în Evul Mediu, e ridicol să boceşti. Dacă n-o să ne înţelegem, nimeni nu ne poate forţa să continuăm. Hai, Venera, capul

sus! Tu ai fost mereu cea mai tare în casa asta... M-a îmbrăţişat, apoi a şoptit cu un zâmbet ştrengăresc: Sărută-l pe Toni şi împacă-l.

Toni, inventând un pretext stăveziu, dispăruse imediat după nuntă. Probabil nu suporta s-o vadă plecând de-acasă. Plecând definitiv. Plecarea era concretă, nunta, forfota ei, o trăise ca şi mine, ca pe un vis bezmetic.

— Ai grijă de tine, Venera. Nu uita măştile cu talc şi albuş şi băile de sare pentru Toni.

A fost singura ei explicaţie despre Dan. Nu-i ciudat să mă gândesc la nunta Corei când peste patru zile Dan nu va mai exista?

Îl voi înjunghia cu stiletul pe care l-am cumpărat în Turcia. Colegii se uitau curioşi la mine. În dugheana negustorului se aflau tot felul de giuvaiere, podoabe splendide, evantaie, cercei, inele şi brăţări, statuete de fildeş şi jad. Mie îmi plăcuse pumnalul, mânerul uvrajat, înfloriturile tecii de piele. Aşa credeam atunci. Astăzi ştiu că trebuia să-l cumpăr.

Da, mai sunt doar patru zile.

* * *

Purta de obicei mult negru, aşa că nu-i fusese greu să-şi improvizeze o ţinută de circumstanţă. La capătul scărilor, o întâlni pe Minerva. Părea surprinsă.

— Plecaţi?

Cora rămase cu mâna agăţată de nasturele paltonului.

— Dacă e necesar, pot renunţa.

— V-aş rămâne recunoscătoare.

Cora se dezbrăcă liniştită şi Minerva îşi aminti afirmaţia arhitectului: „Îi sunt odioase insistenţele, nu cere de două ori acelaşi lucru.“

Pe Minerva, care ştia să vrea, şi cu cât încercau alţii s-o convingă să nu vrea, cu atât mai al dracului o voia,

asemenea comportare o descumpănea.

— Cunoaşteţi jurnalul Venerei?

— Ştiam că are un jurnal încă din copilărie. N-am idee însă ce conţine. În general, nu sunt curioasă.

— Eu da, râse fermecător Minerva. Există în caiet câteva referiri la căsătoria dumneavoastră.

— Dumnezeule! zâmbi Cora. Asta ţine deja de istorie. Sunt paisprezece ani de-atunci.

— Am înţeles că Venera şi arhitectul Contaş s-au opus proiectului. Ce-i reproşau lui Manu?

— Mda… Cora îşi trecu degetele peste obrajii palizi. Venera cred că era puţin geloasă, aşa cum sunt unele mame. Ţinea mult la mine şi-i era greu să mă vadă plecând.

— Odată şi odată trebuia să plecaţi.

— Socotea că sunt destul de tânără ca să mai aştept câţiva ani, aşa-mi închipui că vedea ea lucrurile. Cât despre tata, cred că se opunea din motive pur estetice. A iubit totdeauna cu patimă frumosul, iar Dan avea o înfăţişare… În sfârşit, puţin neobişnuită. Ca arhitect, disproporţia mai ales îl scandaliza…

— Nu găsiţi că-i un punct de vedere cam superficial?

— Fireşte, există însă bărbaţi pe care-i crispează un bust opulent, şoldurile late sau o bărbie dublă, aşa cum există femei care nu suportă chelia, chiar dacă posesorii au geniu. Pur şi simplu nu se pot împiedica să observe aceste amănunte. E absurd, superficial, dar nu poţi lupta împotriva repulsiei fizice.

— Încerc să înţeleg. Mi-aţi spus ieri că Venera nu-l agrea pe inginer.

— E o impresie. Lucrurile acestea, repet, nu le discutam împreună.

— Nu se poate totuşi în atâţia ani să nu fi scăpat vreo aluzie cât de mică. Din jurnal rezultă că îl detesta. Nu exagerez vorbind de ură pătimaşă…

Ochii Corei se rotunjiră.

— E o noutate pentru mine. Încep să mă sperii.

— De ce?

— Cred că sesizez unde bateţi. Ar fi o greşeală îngrozitoare să vă imaginaţi că Venera l-a omorât pe Dan. N-ar fi făcut-o niciodată, indiferent de motivul resentimentelor sale.

— Mi-ar plăcea să nu vă înşelaţi. Ce înălţime are?

— 1,52. E foarte scundă, încă unul din motivele pentru care îşi face complexe.

— Continuaţi.

— Venera mă iubeşte mult şi nu suportă să mi se provoace cel mai mic neajuns. În ultima vreme lucrurile nu mergeau bine. Familia îl monta pe Dan împotriva mea şi inerent au avut loc unele scene. Într-o seară…

* * *

Cora trecu încă o dată pensonul peste o geană rebelă. Se machiase discret, puţin vioriu deasupra pleoapelor, două pufuri de pudră închisă peste obraji, mai spre ureche. Pometii prinseră dintr-o dată relief. Rochia cenuşie cădea până la jumătatea gambei. Accesoriile erau de un verde adânc. Pantofii extrem de fini din antilopă, brăţara de email, poşeta, mănuşile. Scoase din şifonier haina de lutru, un cadou de la Toni când împlinise zece ani de căsătorie, şi se întoarse din nou la oglindă. Apăsă de câteva ori pe vaporizator, plimbându-l peste coafură şi blana delicată.

În clipa aceea intră Dan. O măsură cu o privire scurtă şi expresia i se schimbă brusc. Întrebă inutil:

— Pleci undeva?

Cora îl examina distrată prin oglindă.

— Am câteva curse.

— E urât afară.

— Şi? Ce importanţă are?

Inginerul înaintă spre mijlocul odăii. Se aşează stângaci pe marginea patului.

— De ce nu ţi-ai pus cizmele? E noroi…

Femeia zâmbi fără să spună nimic. Manu îşi muşcă buzele.

— Mă gândeam să nu răceşti.

— Am să iau un taxi. De altfel, trebuie să trec şi pe la Lili Conţescu.

— Are lume?

— Da… i-am promis.

— Hm, curios! Îi arde de primiri când Conţescu e în spital, abia operat?

Inginerul lăsă capul în jos, cercetând covorul alburiu. Cora îi atinse uşor bărbia.

— Deci au izbutit! Aşa-i, Dănuţ? Au izbutit.

— Nu înţeleg…

Femeia avu un gest de oboseală.

— Foarte bine, renunţ. Rămân acasă.

— Nu, nu… bolborosi Manu. Părea trezit din somn. Du-te! Te rog eu să te duci.

Cora îşi luă poşeta şi părăsi încăperea.

* * *

— Dragă Dobrescule, nu ştiu ce gândeşti despre mine, dar eu personal consider că sunt la vârsta când încă aud foarte bine. Fac eforturi să înţeleg de ce trebuie să-mi spargi urechile. Zi mai departe.

Minerva mută receptorul în cealaltă mână.

— Claudia Miron declară că Venera obişnuieşte să petreacă noaptea Anului Nou hoinărind pe străzi. Uneori ajunge la gară şi urcă în primul tren. Sunt în Gara de Nord. Un hamal a recunoscut-o în fotografie. A urcat în acceleratul de Cluj la 2:25.

Vorbise în şoaptă şi Minerva zâmbi.

— Încearcă să dai de urma conductorului. Ai făcut o treabă bună. Hm, bunicică, retractă pedagogic.

Închise şi bătu la uşa lui Jack. Notarul o invită să ia loc cu gesturi de majordom.

— Câtă cinste, sunt onorat, coniţă… ăăăă, stimată doamnă…

Minerva îl azvârli o privire caracteristică, nu cine ştie ce apreciată pe vremuri de elevi. Anticipa câte o hotărâre complet lipsită de noimă: „Scoateţi o foaie de hârtie! Extemporal fulger, aveţi douăsprezece minute!“

Jack rămase cu gura căscată, simţindu-se ciudat de nelaîndemână.

— Din câte îmi dau seama, Cora Manu a fost suspectată de familie.

— Suspectată! Notarul îşi bătu dezolat palmele. Termenul, scumpă doamnă, e impropriu. Dacă stau bine şi mă gândesc…

— Operaţiunea asta v-aş sugera-o şi eu.

Jack lăsă privirea în jos: „Bate alte cărări şi nu pricep de ce. Să fi trăncănit Elena sau Georgeta că l-am montat pe Dan?“

CAPITOLUL VII

Coborî tremurând în hol. Georgeta croşeta pe canapea un tricou roşu pentru Titel. Lângă ea, lâncezea Elena îmbrăcată în mod excepţional într-un capot pretenţios, cu garnitură de blană. Ca de obicei, pe lângă obrajii acoperiţi cu pete hepatice îi atârnau câteva laţe. Jack încerca să prindă un post străin de radio. Tocmai isprăvise o filipică virulentă împotriva imoralităţii societăţii contemporane. Deşi răcnise din toate puterile, cele două femei nu reţinuseră un singur cuvânt. Din când în când, Elena îl întrerupea:

— Mai încet, Jack, te rog!

Dan făcu câţiva paşi prin hol, parcă fără treabă, apoi se aşeză în fotoliu. Întrebă distrat:

— E ceva interesant azi la televizor?

— Zăpăceli! răspunse scurt Georgeta. Eu nu’ş la ce-aţi mai cumpărat şi flaşneta ceea! Nu-i destulă gălăgie?

Moraru abandonă radioul şi strânse bărbăteşte mâna inginerului, de parcă acesta ar fi fost un străin sosit în vizită ori nu s-ar fi văzut de mult.

— Ce mai faci?

Georgeta se holbă deasupra ochelarilor şi vârî un cot în coastele Elenei.

— Îi nebun! Nebun de legat!

Jack abia aşteptase să dea explicaţii.

— De ce? Un gest cât se poate de reverenţios. În Anglia, în fiecare dimineaţă fiul strânge mâna tatălui şi i se adresează cu „sir“.

— Irra! Georgeta bătu din palme. De-amu, l-oi pune pe Titel să-mi pupe mâna în zori şi să-mi zică maiestate!

Elena ridică plictisită din umeri.

— N-are ce face! De-aia îi trec toate prostiile prin minte. Întrebă căscând: Unde-i Cora?

— A ieşit, răspunse scurt Manu.

Notarul deveni dintr-o dată atent. Schimbă o privire plină de înţelesuri cu Georgeta. Dan o sesiză şi se enervă.

Toată povestea asta cu Cora cădea foarte prost. Credea în fidelitatea ei, o verificase în nenumărate rânduri, şi acum, pe neaşteptate, începea să se simtă mai puţin sigur. Acum, când era bolnav, când trebuia să se menajeze, când n-avea nevoie de complicaţii. De ani de zile se obişnuise s-o considere pe Cora o femeie rece. O cochetă, o colecţionară de victime eventual, încântată de efectul pe care-l producea pretutindeni prezenţa ei la teatru, pe stradă, într-un restaurant, speculându-l la maximum, dar atât. Cochetăria ei se oprea la marginea patului, atmosfera de femeie fatală era o rochie pe care o dezbrăca de cum trecea pragul dormitorului.

La început – Dan abia îşi mai amintea de vremurile acelea – fusese cu totul altfel. Dar totdeauna la început e altfel…

Elena, veşnic neatentă, se strâmbă:

— Ce idee să ieşi pe o vreme ca asta. Lapoviţă, te stropeşti pe picioare… Poţi răci foarte uşor.

— Depinde, depinde! sări Jack. Dacă ai interese, nu te uiţi la lapoviţă.

— Fleacuri! Ce interese grozave are Cora!

— Ce ştii tu!

Dan scrâşni:

— E în vizită la Lili Conţescu.

— Conţeasca?! Georgeta se întrerupse din croşetat. Asta-i bună! M-am întâlnit de dimineaţă cu ea la piaţă. Căuta struguri să-i ducă lui fecioru-său la Ploieşti. Se întoarce miercuri, când iese Ionică din spital.

Manu îşi muşcă buzele. Jack îl fura cu coada ochiului. Declară senin:

— Ei, n-o fi reţinut Dănuţ persoana.

Georgeta se enervă. Îşi trânti lucrul în poală şi îşi smulse ochelarii de pe nas.

— Urât mi-o fost mie în viaţă omul cu două feţe! Mai amu un ceas, când o ieşit pe uşă, lătrai c-o plecat la vânătoare.

— Vânătoare! Jack îşi ridică mâna spre cer. O manieră figurativă de a te exprima. N-ai sesizat, draga mea.

— Zău?! Şi cam la ce soi de vânătoare te-ai gândit tu? Prinde vrăghii pe Calea Victoriei?

— Adevărul e, interveni visătoare Elena, că pentru vârsta ei Cora are un succes extraordinar. Se ţine extrem de bine.

— Hm! pufni Georgeta. Pune-mă şi pe mine cu mâinile în poale, du-mă tătă zâua la coafor, dă-mă cu dresuri şi odicolon şi iacă-tă-mă-s!

Inginerul simţea că-i vuiesc urechile. Glasurile lor i se înfigeau în timpan, i-l sfredeleau ca nişte burghie înroşite în foc. Notarul râse:

— Exagerezi. Nu poţi contesta că e o femeie frumoasă.

— Categoric, spuse Elena admirându-şi piciorul bine format, cu gleznă fină, dar pulpa cam obosită, străbătură de striaţii albăstrui. Vorbea fără să se cenzureze: Am văzut-o de altfel în companii remarcabile. Era astă-toamnă la Romarta, la cosmetice, cu un bărbat superb. Înalt, atletic, o figură de intelectual.

— Cine? o întrerupse Moraru. Nu cumva era actorul ăla, Riri Domide? A fost ieri la televizor.

— Eu nu-l ştiu pe Riri Domide. Ştiu doar că era splendid. Cred că-i unic în Bucureşti.

— El a fost, precis!

Discutau înfierbântat, făcând totală abstracţie de inginer. Manu îi asculta cu o expresie încremenită.

— Înseamnă că l-a schimbat, conchise Georgeta, reluându-şi lucrul. Titel îmi zicea deunăzi de un nebun de

cela, de aleargă după minge. Parcă-i de la poliţie, aşa nas are idiotu’ ista al meu!

Moraru ridică din umeri.

— L-a schimbat pe dracu’! Ca şi cum nu încap doi cocoşi în aceeaşi poiată. Şi Domide şi fotbalistul.

Georgeta se scărpină cu andreaua în ureche.

— Mai ziceai tu parcă şi de un avocat…

— Ei, ăla e altceva! Marea pasiune… E permanent.

Păru să-şi amintească brusc de prezenţa inginerului şi se sperie.

— O, Dănuţ, iartă-mă! Ce lipsă de tact! Fireşte, noi glumeam. Nu trebuie să ţii seama…

Elena se întinse cu chef şi i se auziră oasele pârâind.

— Parcă Dan e copil să asculte prostiile voastre! Ce, adică merg mâine pe stradă cu ăla, cum îl cheamă, de la televizor… În sfârşit, muzicologul, înseamnă că mă culc cu el? Ce zici, Georgeto, de nişte frigănele cu mazăre? N-ai mai făcut de mult.

Georgeta, gata întotdeauna la orice capriciu culinar, înfipse andrelele în ghem. Jack le urmă încântat, frecându-şi mâinile.

— Bravo, fetelor, vă ajut şi eu!

Dan rămase singur în hol, cu privirea îngheţată.

* * *

— Nu, dragă doamnă, spuse Jack Moraru sentenţios, nimeni, absolut nimeni nu şi-a îngăduit să gândească rău despre scumpa noastră Cora, care…

— În scris, vă rog, şi semnaţi! i-o reteză Minerva. Sunteţi jurist, nu e nevoie să vă amintesc riscurile asumate.

„Infernal individ.“

Trecu în camera victimei şi scoase semnul din jurnal.

* * *

Mă întreb ce se întâmplă în casă. Pluteşte un aer straniu, Dan arată rău, Cora e mai detaşată ca niciodată. Ceilalţi par că ştiu ceva, am impresia că respiră uşuraţi când văd că plec.

De două zile mă bântuie o idee ciudată. Dan e o canalie prea mare pentru ca eu să fiu singura care-i doreşte moartea. Şi simt că dacă un altul mi-ar lua-o înainte, viaţa mea s-ar goli de orice sens.

Ciudat cum destinele noastre se împletesc! Nu-i voi supravieţui probabil nici o jumătate de oră. Până şi scrisoarea, eterna scrisoare pentru posteritate a sinucigaşului şi al cărei principal destinatar este de fapt anchetatorul, am redactat-o. Nu sunt ceea ce în general se numeşte o femeie bună, elevii nu mă iubesc, ştiu că orele mele fără zâmbet, fără fantezie, pur ştiinţifice par îngheţate, dar voi rămâne până la sfârşit corectă. Nu suport ideea ca cineva să fie învinuit pe nedrept, chiar de-ar fi vorba de Titel ori de Jack.

Sunt extrem de liniştită. Atât de liniştită, încât este prima oară după zilele acelea frenetice de acum douăzeci şi doi de ani că pot vorbi despre Mircea.

Predam la o şcoală mică din Calea Rahovei. O mie nouă sute cincizeci şi trei... Mă uit la cele câteva fotografii întâmplătoare şi încerc să reconstitui atmosfera. Un Bucureşti încă cenuşiu, sărac, cu locuri virane şi ziduri avariate de schije, un Bucureşti atât de străin micului Paris de dinainte de război... Pe bulevard rulau primele filme italiene, cu Lucia Bose şi Raf Valone, Silvana Pampanini şi Lollobrigida înfierbântau fantezia liceenilor, Gérard Philippe înduioşa cu farmecul şi vioiciunea lui. Se purtau pantofi cu crep sau papuc, taioare, aceeaşi jachetă de stofă la care asortai toate fustele din garderobă – pălăriile şi galoşii dispăruseră cu desăvârşire, tinerele foarte moderne nu purtau iarna ciorapi, ci doar şosete şi pantofi blindaţi cu tălpi groase de cauciuc.

Fetele din generaţia mea n-au primit flori. Un tânăr cu un buchet în mână stârnea zâmbete ucigătoare. Cei mai romantici le camuflau sub palton ori în serviete, ca pe un material interzis... Mircea a îndrăznit să traverseze oraşul, purtând ca pe un drapel trei crengi de salcâm galben. Mircea, cu chipul lui sfios, imprecis, aproape fără trăsături, cu privirea albastră şi nesigură ca a tuturor miopilor. Nu-şi ştergea ochelarii şi te mirai că poate desluşi ceva în spatele lentilelor tulburi. A fost primul amănunt pe care l-am remarcat nu fără un sentiment de vagă iritare. Când cuiva îi rămâne un rest de mâncare în colţul gurii îţi vine să-i întinzi şerveţelul.

Intrase în cancelarie extrem de timid. Purta un costum pe puncte, dintr-o stofă cafenie grosolană, cu dungi, modestă reeditare a complet-urilor diplomat de altădată. Se uita la noi zăpăcit şi a trebuit să ne explice de trei ori că e fiul doamnei Balaban, profesoara de fizico-chimice. Doamna Balaban era bolnavă şi urma s-o suplinească timp de-o săptămână. Directoarea, întreruptă dintr-o discuţie cu Măneasca de gimnastică, şi-a adus aminte:

— Ai dreptate! Mi-a telefonat Lilica. Uitasem complet. Eşti student la Politehnică, nu? Anul patru. Foarte bine! Ştii să umbli cu un catalog?

Atunci a zâmbit prima oară. Un zâmbet care nu-i semăna. Fermecător, plin de îndrăzneală, din cauza dinţilor albi şi puternici. A clătinat capul.

— Nu-i nimic. Ai să te descurci imediat. Venera, vrei să te ocupi tu?

Eram cea mai tânără din cancelarie şi cea mai conştiincioasă. Arătându-i cum să noteze absenţii, nu mă puteam împiedica să calculez că e doar cu doi ani mai mic decât mine. Un calcul automat atunci, fără semnificaţie. Când a sunat de intrare, m-am ridicat brusc cu un aer extrem de profesional.

— Scuză-mă, trebuie să plec. Am adăugat mai ostentativ decât aş fi intenţionat: Nu-mi place să risipesc un singur minut.

— Bineînţeles!. Aş îndrăzni… V-ar deranja să asist la ora dumneavoastră? Mi-ar plăcea să mă familiarizez cu clasa. Dacă nu mă înşel, după naturale au chimia.

A fost ora cea mai imposibilă, cea mai nepedagogică pe care am predat-o vreodată. Voiam să par inteligentă, extrem de bine pregătită, aspră. Ca toţi novicii, îmi închipuiam că o clasă care tremură e o clasă disciplinată. Am izbutit să fiu antipatică, preţioasă şi corozivă, mi-am năucit elevii cu divagaţii şi denumiri complicate.

În drum spre cancelarie, Mircea chicotea.

— Vă spun sincer, am răsuflat şi eu când a sunat de recreaţie. Aveam impresia că dacă mai continuă, o să scoateţi şi nuiaua.

L-am fulgerat cu privirea şi am declarat glacial:

— Nu-mi justific metodele. Mi-am închipuit că sunt spirituală adăugând: Dacă ai fi de la minister…

Părea că nu mă aude.

— Sunt convins că aţi obţine mult mai mult dacă n-ar fi atât de înspăimântaţi. Propuneţi-vă pentru început să zâmbiţi măcar din zece în zece minute. Un exerciţiu de voinţă.

— Când ai să fii dumneata dascăl, voi fi curioasă să constat efectele unui astfel de procedeu. Până atunci nu avem ce discuta.

E ciudat! Şi totuşi aşa a început dragostea noastră.

* * *

— Intră! zise Minerva.

Titel Penciu părea nervos.

— Mi-e îngăduit să întreb pentru cât timp suntem priponiţi la domiciliu? Mai are omul şi alte treburi…

Minerva îl privi fix.

— Am avut grijă să-i anunţ pe colegii dumitale de „serviciu“. De altfel, săptămâna asta bişniţa e moartă,

vântură miliţia hotelurile.

Tânărul Penciu zâmbi larg.

— Ţin să vă informez că nu mănânc usturoi... Miroase al naibii.

— Extrem de delicat din partea dumitale. Văd că eşti pus pe confidenţe. Îl cunoşti pe logodnicul Venerei?

— Cine-i persoana? În orice caz, trebuie să fie mare dobitoc dacă s-a încurcat cu vrăjitoarea aia.

— De ce nu-l agrea pe Manu?

— Venera nu agreează pe nimeni. Nu cred să fi avut vreun motiv special. Ce-i drept, a încercat să bage nişte spirale cu Cora, noroc că eram eu pe fază. Chestia asta s-a întâmplat imediat după Crăciun. Tocmai se terminase filmul...

* * *

— Sfârşit! exclamă Titel închizând televizorul.

Elena se întinse şi apăsă pe comutator. Avusese lecţii în oraş şi încă nu se dezbrăcase. Peste bluza delicată cu jabou, cam obosită şi fără un nasture, purta o jachetă roşie şi nişte mărgele negre. Îşi consultă unghiile bine tăiate, apoi îndreptă o şuviţă de păr.

— Ca să fiu sinceră, spuse înăbuşindu-şi un căscat, pe mine filmele astea nu mă conving. Americanii au ce au cu pistoalele, italienii cu amorurile nefericite, soţi geloşi, aventuri extraconjugale, vendete. Fleacuri de pe vremea lui Marcel Prévost...

Dan îi zâmbi şters, recunoscător parcă. Jack se sufocă:

— Cum, dragă Elenuţo, tu conteşti dragostea? Sentimentele înălţătoare, indignarea legitimă a bărbatului, căci fidelitatea este acea pârghie, acea punte...

Pianista i-o reteză plictisită.

— Şi etcetera! Nu-i nevoie să-mi ţii o conferinţă, Jack. Astea erau bune pentru mama mare care primea bileţele

bleu de la bunicu’ şi le păstra în corsaj un trimestru. Azi oamenii au altele pe cap.

— Sunt consternat, draga mea! Realmente consternat! De unde astfel de idei?!

— Tu cauţi în gura ei? interveni Georgeta. Măritată n-o fost, o izmană de bărbat n-o clătit, ce să ştie?

— Ei nu, că asta mi-a plăcut! Pianista râse artistic. Îţi închipui că am avut nevoie de un petic de hârtie ca să cunosc viaţa? Eşti ridicolă, fetiţo!

Titel se înveseli. Trase din ţigară cu ochii la inginer.

— Bravo, tanti! Ia demonstrează-i tu tribunului Jack Moraru ce va să zică o femeie cu vederi largi.

— Nu mă interesează demonstraţiile şi n-am de dat socoteală nimănui. Dar aberaţiile mă scot din sărite.

Notarul o privea fără să-şi creadă urechilor. Manu, intuind ce avea să urmeze, încercă să se ridice. Jack îi puse mâna pe umăr ţintuindu-l în scaun.

— Unde te duci, dom’le? Stai aici, că are teorii interesante, să le auzi şi dumneata. Ia explică-ne şi nouă, Eleno, cum devine chestia! Vasăzică eu o prind pe nevastă-mea în pat cu un tip…

— Nimeni nu-şi prinde nevasta în pat cu un tip. Asta se întâmplă doar în vodeviluri şi în piese ieftine de bulevard.

— Corect! aprecie Titel.

Notarul se enervă:

— Eşti dobitoc! În pat cu un tip e o manieră de a te exprima. Vreau să spun că având certitudinea că nevastă-mea mă înşală…

— Când ai certitudinea? se interesă Elena.

— Lasă-mă dracului să isprăvesc! Am deci certitudinea că are un amant…

— Unul sau un regiment, chicoti Georgeta. Am mai văzut noi şi din astea.

— …deci eu, soţ care-mi iubesc nevasta şi-mi respect căminul, cum ar trebui să procedez după părerea ta? Ce-ar trebui să fac?

Elena îl privi sarcastică.

— Să-ţi aminteşti de câte ori ai înşelat-o tu şi să-ţi vezi de treabă. Nu fă pe lupul moralist, Jack! Biata Aura a înghiţit destule. Ca să nu pomenesc cu cine te încurcai, pentru că o femeie de soi costa, iar tu în viaţa ta n-ai oferit un pumn de floricele.

— În consecinţă, nene Jack, râse bine dispus Titel, reglează-ţi tirul, că nimereşti alături.

— De ce alături, idiotule? I se bulbucaseră ochii şi urla împroşcând cu salivă. N-auzi ce susţine mătuşă-ta? Vasăzică să deschid tractir în dormitorul meu pentru că am avut şi eu acolo, două-trei aventuri?!

— La tot atâtea are dreptul şi nevastă-ta.

— Pardon, madam! Ce naiba, Dane, unde te grăbeşti? Rămâi aici, să fii arbitru. Eşti imparţial, afară din cauză.

Inginerul Manu, livid, îşi muşca buzele. Simţea că toată discuţia asta e peste puterile lui. Voia să urce în odaie, să-şi astupe urechile, să muşte perna. Cora lipsea din nou…

— E o concepţie imorală şi incendiară cu care nu pot fi de acord. De milenii se închină ode fidelităţii femeii. Othello şi Desdemona, Paul şi Virginia, Penelopa şi… şi…

— Costică, sugeră placid Titel.

Moraru se holbă la el şi pianista profită de pauză.

— Timp de milenii, bărbatul şi-a întreţinut nevasta. Îi mai dădea mâna eventual să comande la potcovar o centură de castitate. Acum muncesc amândoi, au absolut aceleaşi drepturi.

— Eleno, dragă, pur şi simplu mă înspăimânţi! Însuşi Creatorul sau natura, această minunată artizană, a destinat…

— Te rog! se oţărî pianista. Nu mă lua cu diferenţele fiziologice. Bărbatul şi femeia alcătuiesc o pereche, ţelul e procrearea! Nu văd cum Dumnezeu l-ar fi destinat pe mascul să procreeze mai mult. Şi cu asta discuţia e încheiată, m-ai plictisit destul.

Georgeta o măsură peste ochelari.

— Ce baţi câmpii, fimeie, hăi? Care ţel? Ai făcut tu copii?

Elena întoarse capul considerând că nu merită răspuns. Moraru îşi răsuci trupul spre inginer.

— Ia zi tu, Dane, cum ţi se pare Elenuţa noastră?

— Îl întrebi cu tanti aici de faţă? Cum vrei s-o spurce?

— N-aveţi ce face, mârâi inginerul. M-am săturat de tâmpenii.

— Stai, dragul meu, n-ai înţeles chestiunea. Admitem, nu-i aşa, că te înşală Cora.

— Admiteţi pe dracu'! se hlizi Georgeta. Parcă vă cere vouă voie. Dacă e rea de muscă, s-o mântuit!

Titel comentă bine dispus:

— Chestia asta a învăţat-o la universitatea din Dorohoi-City.

— Taci, măi idiotule!

— Te rog, Getuţo, nu mă întrerupe! Discutăm în principiu. Deci Cora are un amant. Ai văzut-o cu ochii tăi sau, să zicem, cineva, eu ori băiatul ăsta, ţi-am adus dovezi de netăgăduit. E ipoteza de la care plecăm. Ce faci?

— Pipi! spuse pianista sec.

Titel râse, izbindu-se cu palma pe genunchi.

— Hai că-i tare! N-ai treabă, tanti!

— Ai băut, Eleno? Jack o privea buimac. Nu te mai recunosc.

Dan făcu vânt scrumierei pe masă.

— Discuţia e imbecilă şi mă enervează. N-ai nici un pic de bun-simţ, Jack?

— De ce, dragul meu? Notarul părea dezolat. Pentru că mă preocupă căsnicia nepotului meu, fericirea lui conjugală?

— Tăticu' nu vrea să fie fericit, observă Titel. E bine?

— Mă rog… mă rog. N-am nimic împotrivă. Spune-mi tu, Dănuţ, aici, de faţă cu martori, că nu te interesează ce face Cora, în ale cui braţe… braţe…

— Nelegitime, suflă mereu serviabil Titel.

— …se desfată acum, şi-ţi promit că nu mai spun un singur cuvânt.

Îşi ridică bărbia în aer plin de demnitate jignită.

— Amu… Georgeta se foi în scaun. Amu, dacă tot aţi umblat la ulcica cu smântână şi v-aţi mânjit, batâr deşertaţi-o! Suntem în familie.

— O familie absolut anormală, preciză Titel, dar oricum…

Dan ţinea capul în jos. Elena îl privi mirată.

— Sper că nu te uiţi la ce spune Jack. Ştii că i se năzare.

— Te rog să nu te amesteci, sări Moraru. Şi-n al doilea rând, nu discut cu persoane amorale.

— Hm! Să-ţi aminteşti de chestia asta când îmi lingi farfuriile.

— Iar în al treilea rând, voi oferi dovezi materiale – silabisi – ma-te-ria-le, domnii mei, şi in-sur-mon-ta-bi-le.

— Zi pe româneşte, unchiule, să priceapă şi mama.

— De netăgăduit!

Elena îl măsură ironic.

— Care ar fi alea?

— Fără îngăduinţa soţului, declară patetic, nu voi vorbi niciodată. De fapt, nu vom vorbi. Titel e la fel de bine informat ca şi mine. Rămâne la latitudinea ta, Dane.

Inginerul, crispat, făcu ghem între degete faţa de masă. Maxilarele îi jucau sub pielea gălbuie.

— Vorbeşte! Vorbeşte dracului şi lasă-mă în pace!

— Foarte bine. E rândul tău, băiete!

— Sunt un gentleman, unchiule!

— Eşti un idiot, spuse Georgeta. De-amu zi-i, dacă ai ceva de zis!

Tânărul îşi vârî mâinile în buzunare. Declară pe un ton care sugera în aşa măsură certitudinea, încât îşi îngăduia să fie neglijent. O chestie pe care o ştiu şi copiii.

— Primo tempo! Mâine la ora nouăsprezece treizeci, un turism roşu, Fiat 1100 numărul 16-B-5879, o va prelua pe Cora din faţa Muzeului de Artă, colţ cu Cristian Tell.

— Lângă Biserica Amzei, preciză notarul.

Georgeta îşi făcu semnul crucii.

— Măiculiţă, lângă sfânta biserică!

— Secundo tempo! Masculul şi zâna vor coborî în strada Sergent Dimitrescu nr. 118, Cartierul Tei. Teatrul de operaţiuni – apartamentul gagiului, la parter. Dormitorul dă într-un scuar. Un oblon de la fereastră e stricat. În mod excepţional deci, clişeul poate fi înregistrat de ochiul terţului interesat. Urmărirea poate începe de la Muzeu sau direct, de la locul faptei. Fine!

— De unde le scoţi, măi băiete?! se minună Georgeta zdrobită de admiraţie.

— Din puşculiţă.

Elena îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ce mârşăvie! Ascultă, Dane, nu poţi lua în serios grozăviile astea, sunt abjecţi, sunt…

— Taci! şuieră inginerul încleştându-şi pumnii. Foarte bine, vom merge mâine împreună. Trebuie să se aleagă într-un fel.

— E caraghios, n-ai voie… Nu-ţi dai seama, o insulţi!

— Ţi-am spus să taci! Titel, mâine după ce iese Cora ne aştepţi în faţa aprozarului, într-un taxi.

— Cum vrei matale, coane.

Jack păru dintr-o dată cuprins de scrupule.

— Ascultă, dragul meu, părerea mea e să te mai gândeşti. Nu ştiu dacă inima ta… Înţelegi, trebuie să fii prudent. Poate că preferi să nu ştii, să nu vezi, cunosc o grămadă de cazuri care au dus-o aşa până la nunta de aur.

— Ce scârbă mare eşti tu, Jack! Elena clocotea de indignare. Mi-e greaţă!

— Trage tare cu zeamă de varză, sugeră Titel. Clătină decepţionat din cap. Parcă n-ai fi din familia asta, nu te interesează nimeni şi nimic.

— Tu vorbeşti, parazitule!?

— Hopa! Ascultă, madam ţambal…

Jack Moraru interveni împăciuitor:

— Dragii mei, vă rog, ne depărtăm de subiect. Îşi drese glasul: Cora e o femeie vampir! Îşi batjocoreşte soţul şi acum îi vrea averea. Ea a încercat să-l omoare!

— Să-l omoare?! se holbă pianista. Să-l omoare?! Îţi dai seama ce spui?

— Aici a cam luat-o razna, se asocie Georgeta Penciu.

Elena se ridică foc şi pară.

— Să-l ucidă pe bărbatu-său? Poţi să crezi aşa ceva, Dane?

— O să creadă, n-avea grijă, rânji Titel, după filmul de mâine seară.

Pianista nu se lăsă. Trase de mâneca inginerului.

— Vorbeşte, Dan! Crezi că nevastă-ta e o criminală?

Glasul lui Manu păru dintr-o dată foarte răguşit:

— Azi nu cred nimic. Mâine…

Îşi înghiţi saliva. Jack îi aruncă o privire triumfătoare Elenei. Georgeta se uita la ei cu gura căscată. Ochii lui Titel luceau ciudat.

* * *

Titel Penciu susţinu cu îndrăzneală privirea Minervei.

— O seară întreagă a încercat Venera să mă aiurească, dar n-a ţinut. Am ochiul câmpului.

— Ascultă sfatul meu, flăcău, cască-l bine! Calci pe teren accidentat!

Minerva îl aşteptă să iasă. „Oamenii ăştia îmi înşiră baliverne. Care-i adevărul?“

CAPITOLUL VIII

Le era teamă ca nu cumva pianista să-i şoptească ceva Corei, dar, până a doua zi dimineaţă, Elena uitase cu totul discuţia. Era în general o fire indolentă, sincer nepăsătoare la ce se petrece în jur, iar reacţia înfierbântată din ajun fusese întâmplătoare.

De altfel, după micul dejun, dispăruse de acasă şi Jack respirase fericit. Elena, după preparative şi echipament, se afla într-una din crizele ei nomade. În asemenea zile, lipsea zece, douăsprezece ceasuri fără ca cineva să poată ghici cum îşi petrece timpul. Alteori, avea accese de lene şi nu se urnea din pat câte o săptămână.

Ziua se scursese lin, fără incidente. La şapte, Cora plecă de acasă. Dan coborî greu treptele şi se întâlni cu Titel în hol. Tânărul adulmeca unda de parfum ce plutea în încăpere şi întrebă în şoaptă:

— Ce fac, mă duc după taxi?

— Mai aşteaptă. Ea merge pe jos probabil.

Avea chipul încremenit şi parcă-i venea greu să-şi descleşteze buzele. Uşa de la odaia notarului se crăpă încet. Jack apăru îmbrăcat şi cu pălăria pe cap. Era febril şi radios în acelaşi timp.

Titel râse încetişor. Fusese vorba să-l însoţească doar el pe inginer. Manu mârâi:

— Tu ce treabă ai?

— Chiar! Bagă melonul înapoi la naftalină, unchiule, nu face la vârsta matale…

— Ei, ştii că-mi placi?! Să vă abandonez tocmai în asemenea momente dramatice?! Nu, Dănuţ, chiar dacă ar fi să alerg pe jos după maşina voastră şi tot te-aş însoţi. Cred că e cazul să ne grăbim. Mai bine să aşteptăm câteva minute decât să pierdem momentul. Du-te, Titel, vezi să aibă aparat de taxat.

— Scoate lovelele!

— Eu?! Cu plăcere, dragule, cum să-ţi explic…

— Nu mai explica, am înţeles.

Pe bufet se afla o fotografie a Corei. Maşinal, inginerul o culcă cu faţa în jos.

După vreo zece minute, se auzi claxonul taximetrului. Manu stinse lumina. În spatele lui, Jack puse la loc fotografia.

La ora şapte şi jumătate, Cora urcă într-un Fiat 1100 cu numărul 16-B-5879. Bărbatul înalt, într-un raglan elegant de culoarea nisipului, o aşteptase afară din maşină. Sărută obrazul întins de Cora şi urcă la volan.

— Până aici, şopti Titel, informaţiile corespund, sper!

— Perfect! Te felicit, dragul meu.

Jack se uită cu coada ochiului la inginer. Nu desluşi mare lucru din cauza întunericului şi se lăsă pe spate cu un mormăit de satisfacţie. Îi făcea plăcere plimbarea gratuită cu taxiul, dar mai ales aştepta cu voluptate desfăşurarea evenimentelor. Vocaţia pentru senzaţional, pentru situaţiile ieşite din comun, care se comentează ulterior luni şi chiar ani de zile, l-ar fi putut determina cu uşurinţă pe notar să accepte combinaţiile cele mai fanteziste, propunerile cele mai absurde. În închipuirea lui, graniţa dintre posibil şi imposibil aproape nu exista. N-ar fi încercat de pildă o surpriză prea mare dacă într-o bună dimineaţă, o delegaţie a cutărei insule din Pacific sau Oceanul Indian l-ar fi vizitat oferindu-i coroana de rege. Se simţea predestinat să facă faţă oricărei situaţii, oricât de importante. Pe de altă parte,

nu sesiza bizarul nici în viaţa de fiecare zi, gata să creadă cu superficialitate şi fără uimire chiar într-o minune.

De pildă, cu ani în urmă, se zvonise despre un coleg că murise într-un accident montan. Circulaseră amănunte ferme şi apăruse chiar ferparul în ziar. Ulterior, se dovedise că e vorba de o confuzie sinistră, dar Jack habar n-avea. Întâlnindu-l însă pe bulevardul Magheru, notarul nu manifestă nici un fel de surpriză, n-o luă la goană cu părul făcut măciucă cum se întâmplase cu alţii, ci îl acostă afabil şi cotidian:

— Ce mai faci, Săndel? Te-ai întors? Fireşte, fireşte! Ai procedat cuminte şi înţelept. Bravo! Mai dă-mi un telefon.

Celălalt rămase cu convingerea că notarul e un tip glumeţ. Jack însă, fără să creadă propriu-zis într-o înviere, accepta în mod nebulos ideea.

Titel făcu semn şoferului să oprească. Fiatul parcase în faţa unui bloc de trei etaje. Bărbatul ajută Corei să coboare şi sprijinindu-i cotul pătrunseră în imobil.

Penciu se întoarse spre cei doi. Deschideau portierele.

— Răbdare, flăcăi! Cine plăteşte dricul, totuşi?

Manu îi azvârli o bancnotă mototolită.

Parterul era de fapt un demisol, care se putea escalada cu uşurinţă. Titel îi conduse prin scuar. Se strecurau printre brazii pitici şi tufişurile tunse ca nişte mingi negre stropite cu zăpadă. Picioarele le intrau adânc în noroi.

În încăpere plutea o lumină albăstruie. Cu ochiul lipit de geam, prin crăpătura oblonului, Dan văzu un divan acoperit cu o cuvertură galbenă, pufoasă, câteva crizanteme într-o ulcică de pământ, un peisaj agăţat pe perete, un puf turcesc de piele roşie. Din dreapta, apăru Cora. Bărbatul o ajută să-şi scoată mantoul, dispăru şi se întoarse cu o sticlă şi două pahare înalte.

Jack gâfâia lângă inginer.

— Ce vezi? Vezi ceva? Lasă-mă şi pe mine.

— Stai ţeapăn, unchiule.

— Te rog!

Titel, sprijinit neglijent de zid, începu să râdă.

— Eşti formidabil, dom’le! Omul a dat un ban să stea în faţă. Noi suntem chibiţi.

— Suntem martori! Trebuie să vedem! La o adică, să ştim ce declarăm.

— Ce dobitoc, Dumnezeule!

Inginerul îşi auzea bătăile inimii. Cora lăsă paharul pe parchet, îşi deznodă eşarfa de la gât, apoi începu să descheie nasturii jachetei. Se ridică.

Lumina se stinse.

* * *

— E foarte cald la tine…

— Da, odaia e mică şi caloriferul prea mare. Să trecem dincolo.

Cora îşi plimbă ochii în lungul pereţilor acoperiţi cu cărţi. Pe birou se aflau o bufniţă de piatră cu ochi verzi şi o scrumieră masivă de marmură. Surâse.

— Lipseşte fotografia Angelei.

Riri Domide întoarse capul şi începu să râdă. Avea o figură mobilă, specifică, pe care profesiunea îşi pusese pecetea. Domide putea fi numai actor.

— N-are fotografii. N-o avantajează.

— Înţeleg, spuse Cora. Pe o bucată de hârtie nevastă-ta nu înseamnă nimic. Farmecul nu poate fi imortalizat. Nu s-a întors?

— Ba da. E în bucătărie, face cafeaua. Strigă: Angela, a venit Cora.

— O clipă!

Domide sorbi din pahar.

— Eşti neliniştită. Ce se întâmplă cu tine?

Cora tresări. Râse fără convingere.

— Nimic. Sau ca de obicei, plictiseli.

— Dan?
— Şi Dan.
— Bolnav?
— Şi bolnav.
— Familia?
— Şi familia.
— Şi mai ce?
Cora oftă.
— Nu-mi place să stric dispoziţia nimănui. Când aţi hotărât să plecaţi în Turcia?
— Lasă asta! Îi prinse amândouă mâinile. Cora, ne cunoaştem de treizeci de ani.
— Detest istoria, Riri. Morţi, bătălii fără sens, vremea care se duce, iremediabil se duce…
— Credeam că suntem prieteni.
— Suntem! Eşti cel mai bun… nu, eşti singurul prieten pe care l-am avut în viaţa mea. Dar nu sunt dispusă să mă lamentez. Am plecat de acasă să mă deconectez un ceas sau două. Petrec suficient printre dănisme, moralisme şi georgetisme, ca să le evoc şi aici.
— Au început problemele?
— Continuă…
Riri Domide clătină din cap.
— N-am să-l înţeleg niciodată pe Manu. Te vrea prizonieră într-o cuşcă cu o uşiţă pe unde să-ţi dea de mâncare?
— Exagerezi, râse fără veselie Cora. Nu chiar prizonieră, cu zgardă şi lesă, să zicem! De fapt, Dan nu-i chiar atât de vinovat. Fie vorba între noi, Riri, câţi bărbaţi cunoşti dispuşi să accepte prietenia, prietenia în sensul cel mai sportiv, camaraderia între un bărbat şi o femeie? Dintre un alt bărbat şi soţia lui. Pentru că la problema asta te-ai referit.
— Pe doi îi cunosc bine, zâmbi Domide. Unul e taică-tău, al doilea sunt eu.
Cora oftă privindu-şi pantofii de lac.

— Dan are complexe, iar pe mine mă crede absolut irezistibilă. Nu poate concepe, nu-şi poate închipui că există un singur bărbat sub şaptezeci de ani care să nu cadă zdrobit, făcut praf în faţa mea.

Coborî pleoapele. Domide îi întinse paharul plin.

— Bun, astea le ştiu de mult. Ce a intervenit nou?

— Ai lui. Îl aţâţă împotriva mea. Aşa cred…

— Ştiam că într-o zi va începe circul, te-am avertizat, şi ai râs.

— Îmi amintesc.

— În fond, ce vor?

— Nu ştiu. Le-a căşunat din senin, o fac cu un scop, nu-mi dau seama. Oricum, atmosfera a devenit infernală. Patru perechi de ochi care mă urmăresc continuu, îmi cenzurează toate mişcările, privirile, respiraţia, îmi aruncă nade, aşteaptă reacţia la microscop, am tresărit, m-am îngălbenit, sunt prea calmă, ori din contră, emoţionată… Ce să-ţi spun, un iad!

Trase adânc din ţigară, adăugând încet:

— Şi totuşi, mi-e milă de Dan. În halul în care se află numai asta-i lipsea: drama lui Othello.

Înghiţi restul de coniac şi începu să se joace cu paharul gol, schimbând între degete echilibrul piciorului de sticlă.

Pe la unsprezece, Angela şi Domide o conduseră până acasă, apoi luară masa în oraş.

— Păcat de Cora! exclamă la un moment dat actorul servindu-se cu salată. Merita ceva mai bun.

Angela, brună, cârnă, cu ochi vioi şi cercei mari de argint, îi atinse mâna.

— Într-adevăr, păcat! Ştii ce se întâmplă cu ea, Riri? E prea frumoasă, prea desăvârşită, prea unică pentru ca oamenii s-o creadă şi bună. La început prietenia voastră m-a sâcâit, nu mă puteam împiedica să fiu geloasă…

— Vorbeşti serios?

— Fără îndoială.

— Şi acum?

— Acum am înţeles că e un biet om nefericit, iar eu am fost o gâscă. Îmi pare rău pentru ea.

— Mi-ar fi plăcut să te audă.

— Ştie. E femeie. Da, sincer îmi pare rău.

O bucăţică de sfeclă căzu pe faţa de masă, începură să râdă, apoi vorbiră despre altceva.

* * *

Cora pătrunse încet în odaia lui Dan. Inginerul îi văzu silueta delicată, apropiindu-se de pat şi închise ochii.

— Dormi, Dănuţ?

Ridică un colţ de cuvertură căzut pe parchet şi se îndepărtă în vârful picioarelor.

După ce dispăru, Manu deschise ochii. Ţinea pumnii încleştaţi sub cearşaf, privind fix umbra înjumătăţită a unei amfore proiectată pe zid. Dintr-un anumit unghi, semăna cu un revolver.

Georgeta îşi dezlipi gâfâind ochii de clanţa Venerei şi se întoarse îngândurată în camera ei. Se vârî în aşternutul plin de dantelă lucrată cu igliţa şi-şi făcu o cruce mare. Pregătindu-se să adoarmă, reflectă îndelung la problema care o obseda de câteva zile.

„Ce tot o fi bezmeticind în caietul cela? Sară de sară mâzgăleşte hârtia.“

În curând i se auzi respiraţia şuierătoare. La căpătâi, veghea gustarea nocturnă, o farfurie cu un cârnat, două ouă tari, o chiflă şi o cană de lapte.

Mi-aduc aminte cât de surprinsă am fost mai târziu când, după ce ne-am împrietenit, mi-a mărturisit:

— Ştii, Venera, ce-mi place cel mai mult la tine ? De fapt, ce mi-a plăcut de la început? Seriozitatea ta, simţul tău de

răspundere. Ai o minte ordonată, multă disciplină, ştii ce vrei.

— Curios! Roşisem şi încercam să-mi ascund tulburarea râzând. Eram sigură că preferi alte calităţi. O fire mai poetică, mai multă zburdălnicie, o fantezie vioaie.

Şi-a urmat ideea fără să-mi răspundă. Avea un fel ciudat de a purta unele discuţii, dând interlocutorului impresia sâcâitoare că nu-l ascultă, ori nu-l aude.

— Te-am crezut uscată, dar m-am înşelat. Şi e suficient ca omul să te privească pentru ca să-şi dea seama că eşti un om capabil, în care te poţi încrede.

În realitate, nu mă puteam împiedica să fiu puţin maternă faţă de Mircea. Lângă el mă simţeam de patruzeci de ani, vârstă mathusalemică pe atunci în mintea mea, simţeam nevoia să-l ocrotesc. Maică-sa, doamna Balaban, agrea discret idila noastră. Nu pentru că eu aş fi reprezentat idealul ei de noră, ci pentru că-l cunoştea pe fiu-său. Îi dorea o soţie care să aibă grijă de el, o combinaţie complexă de mamă, infirmieră şi căpitan de vas, toate în acelaşi timp. O nevastă nu prea frumoasă, care să-i atragă atenţia că afară e răcoare şi trebuie să-şi ia pardesiul, care să-i dozeze numărul ţigărilor, să rezolve singură toate plictiselile casei. În vremea aceasta, Mircea avea să studieze nestingherit.

Intuiam calculele doamnei Balaban fără nici un fel de resentiment. Mă simţeam în stare să fac faţă situaţiei, nu mă suspectasem niciodată că aş fi o Cosânzeană, şi apoi nu doream decât să-i fiu de folos lui Mircea. Avea o personalitate ciudată, un temperament de băieţaş şi o minte de savant. Fusese ani de zile şef de promoţie, şi pe drept cuvânt maică-sa, profesorii, colegii mizau enorm pe evoluţia lui.

Pentru Mircea, divertismentele de zile mari erau filmele lui Walt Disney – pe mine mă plictiseau, nici azi nu le gust – şi vizitele la Zoo-Băneasa. Era de o generozitate care în anii aceia scandaliza. Dăruia colegilor hainele, stiloul, rigla de calcul, banii de buzunar. De la Mircea am aflat ce înseamnă

bucuria de a da. Dar de dragul darului, fără socoteli meschine, nu cu gândul la o investiţie pe termen lung, dar discret, lipsit de ostentaţie.

Eram de şase luni împreună – hotărâsem ca imediat ce-şi va lua examenul de licenţă să ne căsătorim – când am început să-l simt neliniştit. Rămânea pe gânduri şi chipul imprecis se întuneca brusc, îmbătrânea. Aşa ar fi arătat peste douăzeci sau treizeci de ani. Refuza o explicaţie netă. Ridica din umeri, şi începea să zâmbească, pomenea vag de mici plictiseli inerente unui sfârşit de curs. Azi îmi fac reproşuri amare, ar fi trebuit să fiu mai atentă. Dar fericirea mă orbea. În zilele acelea, zburam, trăiam într-un delir continuu. Nu ştiu dacă ceea ce vedeam în jurul meu era roz, culoarea asta nu mi-a spus niciodată nimic, mi se părea însă că pământul, cerul şi oamenii conlucrează într-un singur sens: ca eu, Venera, să fiu fericită.

Dan Manu îi era coleg de an. Habar n-aveam de existenţa lui pe atunci şi mulţi ani după aceea aveam încă s-o ignor…

Venera scutură de câteva ori stiloul. Cerneala se isprăvise. Se simţi brusc obosită, şi renunţă să continue.

Dan se trezi la opt dimineaţă, după un somn agitat. Din obişnuinţă, răsfoi *România Liberă*.

Parcurse distrat titlurile mari, zăbovi mai mult la anunţurile din mica publicitate. *Vânzări*, *Cumpărări*, *Schimburi de locuinţe*, *Diverse… Pierdut legitimaţie de student… Pierdut Caniche negru, Drumul Taberei, răspunde la numele de Lulu, aducătorului recompensă…*

„Tâmpenii! Ce-i poate preocupa pe oameni…“ Trecu mai departe la rubrica *Decese*. „Hm, nimeni cunoscut…“

Ochii i se opriră asupra unui anunţ tipărit cu caractere groase. Se simţi dintr-o dată fără aer, se sufoca.

Adânc îndureraţi, Cora – soţie, Jack – unchi, Georgeta şi Elena – verişoare, Titel – nepot anunţă stingerea din viaţă după o lungă şi grea suferinţă a inginerului Dan Manu.

Înmormântarea azi, 28 decembrie, ora 15, cimitirul Sf. Vineri.

* * *

În cursul aceleiaşi dimineţi, Titel se întâlni cu un prieten la Telefoane şi intrară în barul hotelului Victoria. Sala era aproape goală, întunecată, barmanul în smoching roşu flirta cu o brună îmbrăcată într-un impermeabil lucios. Se auzeau discret melodii cu Andy Williams.

— Ce iei, Griguţă?

Amicul rânji. Când Penciu dădea de băut pretindea de regulă ceva în schimb.

Era un bărbat tânăr, blond, cu o privire albastră, dură, şi pielea bronzată bătută de vânt. În ultimii zece ani, schimbase multe profesiuni: ospătar pe litoral, instructor la diverse brigăzi artistice, mandatar, ghid, vânzător de mărţişoare, profesor de înot la un ştrand, iar vânzător într-un shop şi aşa mai departe. Arăta bine, făcea impresie şi trecea în general drept un sportiv profesionist.

— Cum stai cu lovelele?

— Aproximativ.

— Am înţeles, stai bine. A uitat coana mare seiful deschis?

— Lasă vraja şi pronunţă-te!

— Un Martini sec, cu lămâie, fără gheaţă.

— În regulă! exclamă Titel ducând un deget la tâmplă. Auzi, jupâne? Un Martini, un gin, ambele virgine, apă şi două filtre mai scurte.

Titel îşi dădea importanţă şi celălalt îl privea amuzat. În unele cercuri, lui Penciu i se spunea Ploşniţa. Barmanul îi servi şi se întoarse la bruna în impermeabil. Titel ridică paharul.

— Uite, suflete, pentru ce te-am convocat! Îţi intră în portofel trei sutare?

— Dacă le înghesui, intră.

— Efort minim, beneficiu maxim.
— Dau cu palma în vreun coteţ?
— Nu.
— Strâmbare de muian?
— Pentru asta te atingeam cu trei poli.
— Fitilescovici? Băgăm strâmba?
— Cam aşa ceva.
— S-auzim.
— Fenta e simplă, spuse Titel aplecându-se peste masă. Îţi dau un număr de telefon la care suni diseară. Pe la şase să zicem, şi o ceri pe doamna Cora Manu.
— Aha!
— Ce aha?
— Până acilea s-a făcut de trei cente jumate, râse Grigore. Bagă cărbuni!
— O ceri pe Cora Manu deci, reţine numele, şi-i comunici că telefonezi din partea lui Riri Domide.
— Şmecherul de pe ecran lat?
— Ala! Ai creierii agili.
— Şi unele lipsuri în buzunarul de pe extrema stângă. Hm, persoană cunoscută, patru cente!
— O chemi în oraş, la nevoie insişti că treaba-i urgentă, şi nu poate fi discutată la telefon. Ai grijă de coardele vocale, individa trebuie să aibă impresia că ăla îşi face testamentul sau cam aşa ceva.
— Deci şi niscai teatru la microfon! Opt albastre!
— Ţine dreapta, flăcău! Îi fixezi o întâlnire la Biserica Rusă şi o bagi sub un pretext oarecare în blocul de vizavi.
Grigore se strâmbă.
— Dacă-i debilă mintal, poate vine la grăunţe.
— Vine.
— Contemporanele s-au şmecherit, neamule!
— Nu fi fraier! Îi spui că nu poţi discuta în altă parte. Chestia e s-o ţii zece minute într-un picior. Îi povesteşti ce vrei tu, prima dragoste, sau amintiri din armată. Totul e să nu plece imediat.

Grigore rânji.

— Voi ce bilet aveţi? Lojă sau fotoliu' întâi? Clişeul ăsta subtil trebuie să aiurească un mocofan, nu-i aşa?

— Stop, guriţă! Proprietate personală!

— Ai să râzi, dar chestia mă priveşte.

— Nu te priveşte! Afacerea îţi ia maximum o oră şi te îngreunează pe partea stângă cu trei ateneuri. Ei?

— Iar s-a făcut de trei?

— Vorbeşte.

Celălalt îşi sorbi restul de vermut şi zâmbi larg.

— O să te dezamăgesc, dar zic pas! Am o conştiinţă nărăvaşă, care mă împiedică să accept combinaţii obscure.

Penciu îi privi liniştit şi întrebă sec:

— Patru?

— A dracului de mare trebuie să fie miza! râse Grigore. Încep să devin curios. Ştii, tehnic…

— Patru jumate?

— Scrupulele îmi zvâcnesc încă.

— Cinci, ultima ofertă sau plimb traista la alt măgar.

Grigore părea să reflecteze adânc. Penciu supralicită.

— Peste o zi, două, poate să iasă încă pe atât.

— În regulă! Cum arată victima?

Titel îi întinse fotografia Corei. Grigore fluieră subţire.

* * *

Jack îl trase repede în camera lui. Întrebă precipitat:

— Zi cum a fost! A primit? Ce-a spus?

Titel se azvârli pe unul din fotoliile prăpădite şi cu arcurile desfundate, acuzând un aer de mare oboseală.

— Ai ceva de băut?

— Chefir.

— Du-te dracului!

— Uite ce e, dragul meu, chiar dacă pentru moment vâslim în aceeaşi barcă…

— Am înţeles!
— Ei?
— S-a lăsat greu, dar a mers.
— Cât?
— Opt sutare.
Ochii lui Moraru crescură şi concomitent gura i se umplu de salivă.
— Opt sute?
— Îhâ! Seria a doua, după caz, încă pe atâta.
— Formidabil! comentă Jack cu filosofie. Ce uşor câştigă unii indivizi banii! Pentru când a rămas?
— Diseară la şase dă telefon. Întâlnirea la Biserica Rusă. Chicoti: Du-te şi avertizează-l pe soţul inocent.
— Hai şi tu cu mine.
— Ţţţ! Abia a început ziua şi-mi merge prost când îl văd. Transmite-i strângerea mea bărbătească de mână.
Titel plecă din nou în oraş, iar Jack intră în dormitorul inginerului.

* * *

Aşteptau, camuflaţi în spatele unui camion. Dan, sleit de puteri, se sprijinea greu de braţul notarului. Arăta cumplit, galben, cu cearcăne mari şi ochii arşi de febră. Câţiva trecători îi aruncară priviri lungi.
— Nu mai pot, suflă, mi-e rău…
Titel ridică din umeri.
— Faci pe acrobatul, tăticu’, cine-i de vină? Trebuia să rămâi acasă. N-ai văzut ieri destul?
Inginerul nu răspunse. Îi clănţăneau dinţii.
— Dănuţ se află în pragul unei hotărâri teribile, interveni ca de obicei aiurea Jack. E viteaz, dar şi înţelept totodată. Poţi trece, eventual, peste o singură inexactitate. Când însă treaba devine sistem, azi unul, mâine altul, nu-i aşa,

discutăm deja despre viciu. Conchise încântat: O aventură înseamnă o aventură, o sută se cheamă casă de toleranţă.

— St! făcu Penciu arătând spre blocul de vizavi.

Dan îi văzu pe Cora şi Grigore intrând înăuntru.

— Ce facem cu ăsta? întrebă Titel. E mototolit rău. Ai bani de taxi?

Inginerul abia mai răsufla, îşi lăsase toată greutatea pe braţele celor doi. Jack îi scotoci buzunarele. Găsi două hârtii de douăzeci şi cinci de lei. Subtiliză una discret, cu cealaltă făcu semn unui taxi să oprească.

* * *

Când Cora se întoarse, îl găsi pe Contaş citind gazetele pe canapea. Arhitectul îi zâmbi.

— După cum văd, toată lumea se plimbă azi.

— Cine s-a mai plimbat? întrebă Cora distrată.

— Dan, Jack, Titel. S-au întors de vreo jumătate de ceas. Nici Elena nu-i acasă.

Cora îşi încruntă sprâncenele.

— Dan? A ieşit?

— Îhî. E într-o dispoziţie ciudată, a trecut pe lângă mine ca un bolid. Cred că nici bună seara n-a spus. Obişnuia să fie mai politicos.

Cora se aşează lângă arhitect cu o expresie de nedumerire pe faţă.

— Şi mie mi s-a întâmplat ceva curios. Am primit după-amiază un telefon de la un tip care pretindea că trebuie să mă vadă neapărat într-o problemă care-l priveşte pe Riri. Părea foarte alarmat. M-am îmbrăcat într-o clipită şi am luat un taxi până la Biserica Rusă. Spunea că mă aşteaptă acolo.

Contaş o privea atent.

— Povestea mi se pare bizară.

Cora surâse cu amărăciune.

— Sunt incorigibilă, Toni, mie nu mi s-a părut.

— Adică?

— Am dat într-adevăr peste un personaj destul de suspect, care m-a vârât în primul bloc şi a început să-mi înşire verzi şi uscate. După zece minute a dispărut.

— Ce voia de fapt?

— Habar n-am! I-am telefonat imediat lui Riri. Tocmai se pregătea să plece la spectacol. Nu ştie nimic de toată povestea, n-a rugat pe nimeni să mă sune, şi în general se simte perfect. Credea că sunt beată. Se uită în ochii lui Contaş: Tu înţelegi ceva, Toni?

— Cum arăta individul?

— Oarecare.

— Înalt, ochi albaştri, alură de sportiv?

Cora tresări.

— Îl cunoşti?

— Nu, dar l-am văzut azi-dimineaţă împreună cu Titel.

* * *

Stăteau în hol privind chipul Minervei.

„Cucoana asta nu-mi place!“ gândi Titel Penciu. „Încearcă, şi să fiu al dracului dacă nu izbuteşte, să reconstituie pas cu pas ce am făcut fiecare *înainte*.“

„Totul e să-mi păstrez calmul“, gândi Jack Moraru. „Ciudat, pe Toni şi Şerbănescu i-a lăsat să iasă…“

„Ce plictiseală, Dumnezeule!“ gândi Elena. „Nici măcar nu pot să exersez. Ar considera-o lipsă de bun-simţ. Cred că va trebui să amân concertul.“

„De ce mi-o fi zis idiotul cela să nu pomenesc de drumurile Corei pe la pompieri?“ gândi Georgeta.

Cora deveni brusc şi mai palidă. Se simţea rău. Îşi ceru scuze şi părăsi încăperea. Minerva se uită lung la fiecare.

— Cu două sau trei zile înaintea revelionului, inginerul Manu devenise extrem de nervos. Cunoaşteţi cauza?

Titel Penciu îl consultă din priviri pe Jack Moraru, apoi pe maică-sa şi ridică din umeri.

— E prima oară când aud chestia asta! Dumneata, unchiule?

— Sunt înmărmurit! Chiar mă miram ce bine arată bietul Dănuţ, înflorise ca o floare de lotus…

— Aşa-i, aşa-i! întări Georgeta Penciu.

Elena, complet detaşată, privea pe fereastră.

— Aţi avut aceeaşi impresie? o întrebă Minerva.

— N-auzi, fă, toanto? Te întreabă fimeia!

Pianista tresări.

— Sigur, cu plăcere…

— Aiasta-i năucă, nu v-am spus eu?

Minerva îi trecu pe fiecare în revistă, zâmbi şi intră în odaia victimei.

CAPITOLUL IX

— Familia, spuse Minerva, susţine că lucrurile au intrat imediat pe făgaşul normal.

Toni Contaş ridică mirat sprâncenele.

— Îi credeţi?

— Nu.

— Procedaţi inteligent. Prăpastia dintre Cora şi Dan se adâncise. Am discutat cu fiică-mea. Jack îşi ţinuse prelegerea în faţa oglinzii şi pentru variaţie voia probabil să intre la Dan…

* * *

La şase şi jumătate Jack Moraru îşi făcu apariţia în hol, în jachetă neagră şi pantaloni reiaţi. Un papion alb destul de ofilit şi o garoafă roşie la butonieră desăvârşeau nota festivă a ţinutei. Se opri în faţa oglinzii uriaşe şi puse pe consolă o carafă de apă şi un pahar. Privi în jur, umplu paharul, îşi frecă palmele, îşi studie profilul şi rămase câteva clipe liniştit, ca într-o reculegere.

Dintr-o dată, un zâmbet îi încreţi obrazul şi notarul se înclină în faţa auditoriului nevăzut. Curmă modest aplauzele, mulţumind cu reverenţe pline de graţie publicului. Îşi drese glasul şi rosti răspicat:

— Doamnelor şi domnilor, bună seara!

— Ura, coane! răspunse pe neaşteptate Titel Penciu.

Traversă rânjind holul şi intră în bucătărie. Moraru îi azvârli o privire întunecată, apoi îşi reluă expresia aferată.

— Îmi voi permite, cu îngăduinţa dumneavoastră, să reiau câteva din ideile pe care le dezvoltam la ultima noastră întâlnire, pentru ca oferindu-vă un tablou de ansamblu asupra fenomenului artistic din secolul al XVII-lea, să putem adânci, să pătrundem, să ne infiltrăm în conceptul flamand.

Articulă cu voluptate cuvântul „flamand“ şi făcu o pauză. Surprins parcă de o intervenţie neaşteptată, se dădu câţiva paşi înapoi, părând grozav de stingherit.

— O, flori, stimată doamnă! Sunt copleşit! Şi rândul trecut, într-adevăr mă răsfăţaţi… Nu, nu, sunt convins că nu le merit. Oh, orhidee… O floare regală!

Respecta pauzele de rigoare, îngăduind doamnei distinse, îmbrăcată mereu în mov, care-l urmărea de fiecare dată cu ochi strălucitori, să-i poată răspunde.

Elena scoase capul pe uşă.

— Ah, Jack, te implor, vorbeşte mai încet! Am o nevralgie oribilă.

Când era bine dispusă, accepta uneori să improvizeze un fond muzical conferinţelor lui Moraru. Notarul ţinea conferinţe – artă, literatură, ştiinţe oculte, economie politică, filosofie, aborda toate temele – sau recita din Eminescu şi Goga. Pentru poeziile patriotice, îi solicita Elenei *Imnul partizanilor* şi *Marseillieza*. Glasul notarului vibra atunci, se emoţiona singur până la lacrimi. Pentru *Luceafărul*, prefera *Balada* lui Ciprian Porumbescu, iar la *Scrisoarea a III-a*, nu se ştie de ce, îl stimulau *Valurile Dunării*.

Cei din casă se obişnuiseră. În timp ce Moraru urla şi făcea grimase la oglindă, Georgeta i se încurca printre picioare cu aspiratorul, strângea preşurile, Elena îşi aranja manichiura, Titel completa buletine pronosport sau făcea gimnastică. Holul era singura încăpere neîmbâcsită de mobilă.

Temele discursurilor, de obicei smintite şi pretenţioase, enunţate cu emfază – „Conceptul flamand“, „Stoicii în viziune transcendentală“, „Aprioricul în eşafodajul kantian“, „Don Quijote şi dadaismul“ – dezvoltau aberaţii, înşirau fraze incoerente, notarul căutând cu tot dinadinsul cuvinte răsunătoare. Conferinţele musteau de termeni ca: metafizic, catapeteasmă, anancast, cosmografie, Sarmizegetusa, agnosticism.

Spre uimirea geologului, nu numai că Moraru nu se ferea, dar îi plăcea chiar să fie surprins în toiul unor astfel de întreprinderi. Adora să fie audiat de cei din casă, cu excepţia lui Titel care nu-şi cruţa sarcasmele şi dădea răspunsuri de o suculenţă grasă unor întrebări pur retorice.

De pildă, spunea Jack:

— V-aţi pus vreodată, doamnelor şi domnilor, întrebarea de ce frumuseţea, magnificienţa, fluorescenţa Giocondei a rezistat veacurilor?

Titel replica invariabil:

— Nu mi-am pus-o, tăticu’! E bine?

Când avea ascultători, capul ca un ou al notarului devenea stacojiu, frazele rostite cu dicţie impecabilă se rostogoleau pline de rezonanţă, acutele făceau să răsune cristalele lustrei. Spectatorul ocazional putea fi sigur apoi de recunoştinţa lui Moraru. Cândva, Georgeta îl audiase vreme de un ceas reflectând cum ar putea schimba aranjamentul mobilei din hol. A doua zi, notarul îi adusese o îngheţată de un leu cincizeci. Faţă de avariţia obişnuită a lui Jack, evenimentul produsese senzaţie.

Moraru sorbi din pahar, apoi îşi şterse delicat buzele cu batista.

— Nu voi abuza de timpul dumneavoastră…

Chipul pleşuv căpătă dintr-o dată o expresie modestă, aproape fâstâcită. Lumea vocifera, protesta, se indigna: „Nu se poate! Mai vrem! Bis!“ Jack izbuti să facă linişte.

— Dar dacă ne amintim, nu-i aşa, de înţelepciunea vizigotă şi chiar a merovingienilor „lung în gândire, scurt în vorbire“…

Fu din nou întrerupt. Moraru, radios, contempla publicul în delir. Oamenii plesneau de râs: „Ce glumeţ! Tipu-i spiritual, nu mai încape nici o îndoială! Ăsta zic şi eu un banc!“

Moraru se înclina în faţa oglinzii, în stânga, în dreapta, se ferea de ploaia de flori. Culese o garoafă şi sărutând-o discret o azvârli în corsajul doamnei în mov. O privire lungă, plină de miez, şi dispăru precipitat în culise.

Sprijinit de pian, gâfâia, îşi ştergea sudoarea, asculta ovaţiile publicului care-l reclama imperios.

Titel, întors din bucătărie, rânji din nou.

— Iar ai jucat cu casa închisă!

Moraru, care reflecta dacă mai e cazul să iasă la cortină, îşi întoarse capul plin de dispreţ. Titel îl trase de mânecă.

— Reculege-te, maestre! Vezi că lui Dan îi e rău. Ca rudă apropiată, s-ar cădea să-i faci o vizită.

Şerbănescu se întorsese din oraş încărcat de pachete.

— Uite-l şi pe Moş Crăciun, comentă Titel.

Geologul zâmbi şi închise uşa împingând-o cu piciorul. Jack, bombastic ca totdeauna, mai ales de faţă cu martori, mugi:

— Dumnezeule! Sărmanul Dănuţ! Poate are nevoie de ceva.

O luă la goană pe scări. Penciu râse.

— Uşurel, tăticu’! N-a spus că te trece în testament.

Notarul încercă să pătrundă în odaie. Amabil, dar ferm, Toni îl împinse uşurel de umeri.

— Mai târziu, Jack. A avut iar o criză. Acum doarme.

Se asigură că Moraru coboară scările şi intră în dormitorul Corei. Era o încăpere albă – scaunele, măsuţa din faţa toaletei, canapeaua, blana de pe divan, covorul – cu o fereastră scurtă şi lată, ca la vagoanele Pullman, care

dădea spre grădină. Fotografia Alinei, în mare toaletă, stătea pe noptieră.

Fusese o femeie frumoasă, dar fadă. Una dintre femeile acelea strălucitoare la şaptesprezece ani şi care se ofilesc, inevitabil, înainte de a împlini douăzeci şi cinci. Slavă Domnului, Cora nu-i semăna, gândi arhitectul. Când se căsătoriseră, era una dintre cele mai remarcate femei din Bucureşti. Un ten minunat, ochi de arhanghel, de albastrul cel mai pur, păr blond, moale. În plete sau în coc îşi înfigea totdeauna flori mici: pansele, violete, miozotis.

O iubise pătimaş un an înainte de căsătorie şi doi după. Şi într-o dimineaţă – e ciudat, îşi aminti Contaş, cum de fiecare dată când o femeie a încetat să mă intereseze am ştiut cu precizie momentul, ziua, ora, aproape secunda – într-o dimineaţă de aprilie, simţise că Alina nu mai însemna nimic pentru el. Se epuizase. Amănuntele îi răsăreau dinainte cu limpezimea şi minuţiozitatea de detaliu a tablourilor lui Van Eyck.

Se aflau în dormitor. Perdeaua era doar pe jumătate trasă, o rază de soare aprindea dulce comoda de lângă oglindă. Pe toaletă strălucea un flacon auriu de parfum, un furou roşu, garnisit cu dantelă neagră, spânzura de mânerul scrinului. Alina, înaltă, suplă, cu un halat pe umeri, aranja primele lalele galbene din anul acela într-o glastră. Aranjatul florilor, surâse Toni amintirii, unul din trucurile ei preferate. Se dădea în vânt după „peisaje“, tablouri vivante, compoziţii gingaşe savant premeditate.

Se lăsa surprinsă alergând într-o rochie albă, uşoară, cu florentina scăpată pe ceafă, în grădina lor, a Roşienilor, de la Domenii. În perioada logodnei o găsea aşezând flori în vazele de lângă fereastră. Se încadra minunat între vitrinele Louis XV, silueta delicată se detaşa şi mai plăpândă pe draperiile tabac. Stătea în profil, niciodată „n-auzea“ uşa. O tresărire, o exclamaţie fermecătoare şi înainta către el, „atât de spontană, atât de graţioasă“, cu amândouă mâinile întinse. Capul şi-l culca uşor pe un umăr, într-o

poziţie de dulce abandon ce stimula în pieptul vizitatorului dorinţa virilă de a o ocroti.

Adora să se aşeze în faţa pianului în rochii croite stil, mai totdeauna tafta. Dintre faldurile ample şi foşnitoare, talia firavă ţâşnea unduioasă. Cânta între lumânări aprinse, pieptănată cu coc, şi linia gâtului se reliefa admirabil. Dimineaţa se trezea totdeauna cu cinci minute după el. Se lăsa astfel contemplată în poziţiile cele mai avantajoase. Nu vorbea – ciripea, nu păşea – plutea. Bătea din palme cum bat copiii, ţinând degetele răsfirate, nu-şi cobora niciodată sprâncenele. Expresia mirată te face să pari mai tânără…

„Îngrozitor de artificială“, îşi zise Toni. „Nici măcar un singur pas, o singură respiraţie nu era autentică. E artificială şi Cora, dar în alt sens, mai inteligent, mai subtil. Şi, cel puţin, nu repetă clişeele…“

Despărţirea nu constituise o dramă. Alina se recăsătorise după câţiva ani cu un scoţian, posesorul unui castel şi al unui titlu. De multe ori, arhitectul îşi imagina cutremurat partitura Alinei acolo, în reşedinţa din Highlands, printre stafiile străbune. Pe Cora i-o cedase fără mofturi. Din când în când le scria scrisori extrem de romantice: „Oh, au înflorit chiparoşii, am recitit azi-noapte *Elegia* lui Goldsmith, aveam sentimentul că zbor, că mă avânt în eternitate“, pe hârtie groasă cu stemă şi margini aurite, îi trimitea Corei nimicuri uluitor de costisitoare, uluitor de inutile.

Când îl văzu, Cora tresări. Arăta obosită, dezolată, capotul de voal cenuşiu îi accentua paloarea. Îşi dădu drumul să cadă pe un taburet. Privea în gol. Mâinile mici de fetiţă şi le ţinea în poală, cu palmele în sus. Părea neajutorată şi arhitectului i se strânse inima.

— Cum se simte?

— Mai bine. Sper… A avut dureri mari.

Contaş îi luă mâna. Îi scrută obrazul străveziu, aproape fantomatic printre pletele sidefii. Cora ridică ochii:

— Ce e, Toni? Vrei să-mi spui ceva?

Arhitectul continua s-o examineze.

— Te simţi în stare să mă asculţi?

Cora oftă adânc. Se ridică anevoie şi trase sertarul toaletei. Scoase o sticlă de whisky, luă câteva înghiţituri lungi şi aprinse o ţigară.

— Da. Acum sunt în stare.

Contaş îşi muşcă mustaţa căruntă. Vru să spună ceva, dar se răzgândi. Cora îşi şterse zâmbetul de pe buze, se aşeză din nou.

— Zi, Toni!

— De ce nu plecaţi câteva zile din Bucureşti?

— Nu vrea Dan.

— I-ai comunicat că sunt dispus să suport eu cheltuielile?

— Natural.

— Şi?

Cora avu un gest de plictiseală.

— Inutil. Îl doare să deschidă portmoneul chiar când nu-i aparţine. Nu mi-a mărturisit-o, dar ar fi în al şaptelea cer dacă i-ai da banii ăştia cadou, pur şi simplu, fără să fie obligat să-i „risipească“ la Predeal sau Sinaia, într-o escapadă conjugală.

Contaş respiră adânc. Se întreba mereu, avea să se întrebe până la sfârşitul zilelor, cum a fost posibilă căsătoria între Dan şi Cora. Enigma a doi parteneri ascunsă în dantelele aşternutului nu-l convinsese niciodată.

— Şi totuşi trebuie să plecaţi. Şarpele acela blestemat ca şi mâna proiectată pe zid, vorba vine mână, mănuşa… Două tentative de crimă în toată regula! Cu punct şi cu virgulă!

— Bine, Toni, să spunem că te cred. Şi ce rezolvăm lipsind câteva zile?

— Avem timp să ne dezmeticim, iar Dan va respira alt aer. Schimbă atmosfera, înţelegi?

— Exclus, tată. Mi-e imposibil să-l conving, iar despre şarpe sau mâna aceea idioată nici nu îndrăznesc să discut.

— De ce?

— Mi-a interzis-o categoric. Nu crede în poveştile astea, m-a rugat să le uit.

Arhitectul se apropie de fereastră. Strada era invadată de copii. Ridicau oameni de zăpadă, se băteau cu bulgări, mănuşile ude le spânzurau de şireturile prinse pe după gât. Îşi ştergeau nasurile îngheţate cu degete roşii. Arhitectul rosti fără să se întoarcă:

— Ba crede, fetiţo! Le crede al dracului şi tremură al dracului!

— Ce rost are să pozeze atunci? Nu văd raţiunea.

— Nici eu. Se întâmplă însă ceva. Un ceva pe care eu nu-l pot defini pentru că nu am toate cărţile în mână. Dan ştie mai multe şi nu înţeleg de ce face pe misteriosul. L-am surprins de câteva ori ascuns în capul scării, spionând holul. Evident, mi-am ţinut gura. O situaţie jenantă…

Cora încercă să surâdă.

— Mă sperii.

— Te previn, draga mea. Se răsuci: Scoate-l cât mai repede de-aici! Plecaţi indiferent unde, dar plecaţi.

Cora îşi aprinse o ţigară. Fumă un timp urmărind fumul albăstrui.

— Sunt sigură că te-ai gândit la cineva anume. Pe cine bănuieşti?

— Pe Jack, răspunse sec arhitectul.

Ochii femeii se rotunjiră.

— Pe Jack? Vrei să spui că Jack a atentat la viaţa lui Dan?

— Da.

— Iartă-mă, Toni, dar e o aberaţie.

— Omul acesta este de o lăcomie dezgustătoare, declară Contaş. Începu să se plimbe prin odaie cu mâinile adânc înfipte în buzunarele jachetei de casă. Ar fi în stare de orice pentru o miză mult mai mică.

— Ce înseamnă miză? Ce fel de miză poate avea Jack în tot circul ăsta?

— E ruda cea mai apropiată a lui Dan. Fratele maică-sii.

— Exist eu în primul rând. Sau îţi închipui că ne va lua în serie? Întâi Dan, după aceea soţia indezirabilă.

— Tu nu contezi într-o eventuală moştenire, spuse răspicat Contaş, oprindu-se în mijlocul odăii. Chiar şi un testament prea generos întocmit în favoarea ta e atacabil. Un avocat dibaci te poate face să părăseşti casa cu o valiză: furourile, cosmeticele şi fotografia maică-tii! Asta, admiţând că familia nu-l determină pe Dan să-şi schimbe testamentul înainte.

Cora îşi umezi buzele. Îngână nesigură:

— Degeaba, Toni. Nu pot să cred. Îl cunosc pe Jack. E meschin, absurd, fanfaron şi ridicol, dar nu machiavelic. În realitate, trăim într-o atmosferă bizară, suntem neurastenizaţi.

— Ascultă, fetiţo! Esenţial, grav în fond mi se pare altceva. Cineva vrea să-l omoare.

— Poate… Dar nu Jack, în nici un caz Jack.

Un urlet îngrozitor îi ţintui locului.

Georgeta îşi făcea vânt cu o gazetă pe canapeaua din hol. Capotul i se desfăcuse la piept. Se vedea combinezonul roz de milanez şi o cruciuliţă mică agăţată pe un lănţug cu boabe de ambră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Contaş.

În spatele lui, Cora se sprijinise de pervaz. Răsufla greu din cauza goanei pe trepte. Georgeta abia putea vorbi.

— Bojbăiam prin cămară… Atâta calicie ca în bordeiul ista n-am pomenit! Un bec chior era şi l-aţi scos şi pe cela… Şi-odată simt că mişcă ceva, aşa ca o arătare, şi se licheşte de părete. Mi-am adus aminte de şarpe şi mi-o trecut rece prin spinare…

— Alt şarpe? o întrerupse iritat arhitectul.

— Mai rău! Idiotul cela, trăsni-l-ar Dumnezeu şi Măiculiţa Domnului, că mi-o sărit inima din loc!

— Care idiot? întrebă invariabil pianista. Titel?

— Nu. Celălalt, cel bătrân.

— Jack? Ce naiba făcea acolo?

Georgeta izbucni cu apetit nou:

— Dădea iama în cozonacii mei! L-am văzut, vedea-l-aş cu grădiniţă de flori pe piept! Un leu n-o vrut să dea pe un ou şi amu pofteşte! Iaca-aşa o halcă o prădat. Dar las' pe Geta! Dacă nu m-o pomeni el…

Titel Penciu deschise uşa. Într-o mână ţinea *Sportul*, în cealaltă ţigara.

— Linişte! Ce-i balamucul ăsta? Nu pot citi un rând şi vă mai întrebaţi de ce mă sar ăia la facultate! Se retrase bodogănind: Casă de anormali, domnule, tot unul şi unul!

Arhitectul îl zări pe Dan ghemuit în umbra scării. Avu sentimentul că-i aude scrâşnetul măselelor.

Ocoli ochii Corei. În vestibul îmbrăcă paltonul şi părăsi locuinţa.

Simţea că strada, forfota mulţimii îi fac bine. Intră în primul magazin, rătăci printre standuri, se aşeză la o coadă. Nu intenţiona să cumpere nimic, habar n-avea ce se vinde. Voia doar să vadă chipuri noi, să audă glasuri, un râs, un puşti care plânge pentru că maică-sa nu-i cumpără trotinetă, explozia unui cauciuc, orice. „Să-mi clătesc ochii…"

Îl obseda figura lividă, descompusă, a lui Dan, înspăimântată a Corei, de cabotin a lui Jack. Jack… Dincolo de grimase simţea canalia. Frânturi de frază îi alunecau pe lângă urechi.

— …la coada lui Mihai Viteazul… Da, splendide. Nu cred că mai găseşti.

— …nu, dragă, fără mie nu scapi! Anul trecut, la nunta lui Pandele…

— …să-ţi fie ruşine! Ne-am mutat de un an şi încă n-ai venit la noi. Trei camere în Pajura… Am găsit faianţă roz pentru baie.

— Dumneavoastră ce-aţi dorit?

Toni Contaş tresări. Vânzătoarea, o brunetă frumoasă, îl măsură contrariată. Repetă:

— Ce-aţi dorit?

Arhitectul o privi fâstâcit. Se afla la un raion cu lenjerie de damă. Îngână o scuză şi se îndepărtă. Bruneta ridică din umeri.

— Uite, cu năuci din ăştia…

Restul nu-l mai auzi.

* * *

Minerva îl urmărea jucându-se cu capacul stiloului.

— Dacă am înţeles bine, dumneavoastră, domnule Contaş, aţi pus la îndoială din prima clipă onestitatea lui Moraru.

— Exact. Personajul nu-mi place, nu mi-a plăcut niciodată, iar în seara aceea îmi plăcea şi mai puţin. Se agita dintr-o odaie în alta, scotocea, călca pe vârfuri…

* * *

Elena, în faţa toaletei, îşi smulgea sprâncenele. Jack se aplecase peste umărul ei. Vorbea privindu-se în oglindă şi se plăcea.

— Ia zi tu, Elenuţo! Cine crezi că doreşte în primul rând moartea lui Dan?

— Habar n-am.

Era cu gândul aiurea, îşi tampona arcadele roşii cu vată muiată în spirt. Notarul păru contrariat.

— Ce-i lipsa asta de interes, Eleno? Ţie nu-ţi pasă ce se întâmplă cu noi? Averea lui Dan se ridică la peste două milioane, iar testamentul, aşa cum a fost întocmit, o avantajează exclusiv pe Cora.

Pianista se ridică agasată.

— Iar începi?

— Vreau să-ţi intre bine în cap. Şopti: Cea care atentează la viaţa lui Dan e nevastă-sa.

* * *

Minerva se ridică.

— Mulţumesc, domnule Contaş, treceţi pe la fiica dumneavoastră, nu se simte bine.

Arhitectul ieşi cu un aer preocupat. Minerva privi un timp uşa închisă şi se întoarse la jurnalul Venerei, cu un zâmbet incert.

* * *

Azi a avut loc un incident penibil. Jack a încercat să şterpelească cozonac şi Georgeta l-a prins în flagrant-delict. Asta nu l-a împiedicat să apară la cină bine dispus şi cu apetitul dintotdeauna. Se simţea admirabil, ignora cu uşurinţă privirile Georgetei, aluziile lui Titel.

L-am examinat atentă, ca şi cum nu l-aş cunoaşte de atâţia ani. În realitate, întâmplarea îmi stimulase curiozitatea, o curiozitate „ştiinţifică“. Şi mai e ceva... De câteva zile îl surprind uitându-se ciudat la Dan. N-aş putea defini esenţa acestor priviri pentru că am sentimentul că desluşesc de toate în străfundul lor: nerăbdare, atenţie concentrată, pândă. Şi încă ceva, care te înfioară: o hotărâre de gheaţă.

După-amiază m-am întins pe divan. Intenţionam să citesc câteva ceasuri „Şocul viitorului“, o carte pe care o laudă mulţi. Eram incapabilă să mă concentrez. Ochii lui Jack se suprapuneau rândurilor, nu-mi dădeau linişte. Ochii lui, însoţiţi de o întrebare: de ce l-ar omorî Jack pe Dan? De ce ar face-o?

M-am gândit mult la el (se cunoaşte că sunt în vacanţă, orele se dilată, devin uriaşe, nu am ce face cu ele), la viaţa lui, la nevastă-sa... Cred că existenţa lui Jack se poate înscrie pe două coordonate mari. Meschinăria şi dorinţa pătimaşă de a ieşi din anonimat, de a însemna ceva, de a se distinge la modul excepţional printre semenii săi. Dorinţă stearpă, din nefericire. Îi lipsesc însuşirile de excepţie şi energia, forţa motrice. Presupun că din punctul ăsta de vedere eu l-am înţeles cel mai bine. Poate şi Toni, dacă a găsit întâmplător cinci minute să se gândească la el. Ceilalţi îl cred nebun. Discursurile cotidiene, exhibiţiile groteşti din faţa oglinzii l-au catalogat definitiv. Sunt incapabili să vadă în ele altceva decât o sminteală.

Şi totuşi, cu un efort minim de imaginaţie, totul devine extrem de limpede. Reprezentaţiile lui Jack constituie o supapă pentru refulările lui, o compensaţie pe care o oferă inconştient unei autentice drame. A avut apetituri de mare celebritate: Napoleon, Einstein, Churchill sau Cristos – şi a naufragiat în existenţa monotonă a unui notar. E ucigător să te naşti cu dorinţa mistuitoare de a aborda piscurile în zbor avântat şi în acelaşi timp să tragi după tine un trup de reptilă... Iar în ceasul cât se strâmbă dinaintea oglinzii, izbuteşte să uite, să facă totală abstracţie de notarul Jack Moraru şi trăieşte clipe îmbătătoare din existenţa celuilalt, a lui Jack Moraru mare personalitate, actor, om de ştiinţă, politician sau literat, ovaţionat de public, adorat, invidiat.

Trăieşte intens mirajul celebrităţii, a reflectorului îndreptat asupra unui singur individ, cel ales, al afişelor cu litere de-o şchioapă, şi chiar satisfacţia că domnişoara de la Alimentara taie emoţionată o sută cincizeci de grame de parizer, felii subţiri, pentru maestrul... E un norocos Jack şi dacă i-aş spune-o ar râde. Fără aceste evadări, ar fi înnebunit de mult.

Dar nu într-o astfel de postură văd un criminal. Dacă aş fi silită să-mi închipui neapărat un Jack Moraru ucigaş, m-aş opri mai degrabă la meschinăria lui, la pofta aceasta dementă de acumulare. Trei sferturi din salariu le depune

la CEC, îşi amăgeşte foamea cu un covrig sau un singur fel de mâncare prin expresuri. Îşi porţionează hârtia igienică, două bucăţi pe zi, intră peste noi în baie şi închide lumina: „Poţi face scaldă şi pe întuneric!“

Elena povesteşte că în copilărie scria pe maculatoare numai cu creionul. Când le isprăvea, ştergea totul cu guma şi se chema că are caiete noi. O lua de la capăt până când hârtia subţiată ceda. Viaţa Aurei alături de el a fost un calvar. Biata Aura! A purtat acelaşi palton din trusou treizeci de ani, nu s-a săturat niciodată în bucătăria ei. Jack număra chiftelele, linguriţele de zahăr, franzela trebuia tăiată în douăzeci şi patru de felii, ca să ajungă patru zile. În toată viaţa ei a primit un singur cadou de la bărbatu-său: o pereche de chiloţi. În toată viaţa ei n-a avut voie să-şi cumpere un singur lucru care să-i placă. Adora culorile pale, luminoase, şi n-a ieşit din negru şi cafeniu, nuanţe clasice, de cursă lungă, rezistând oricăror intemperii.

S-a stins lin, fără să-i pară rău. Fusese prea slabă, prea lipsită de personalitate pentru a-i ţine piept lui Jack. A murit flămândă, însetată, în zdrenţe. Înainte de a închide ochii, i-am desluşit un licăr sarcastic în priviri. Un licăr şi un suspin. Eram înainte de Paşti, în Joia mare. Peste o zi, mult două, ţigăncile aveau să scumpească florile. Îngrozit de diferenţa pe care ar fi trebuit s-o suporte, Jack achiziţionase bujorii şi zambilele destinate coşciugului la preţ obişnuit, în timp ce Aura mai răsufla încă. A murit abia duminică. Bujori şi zambile ofilite i-au împodobit catafalcul.

Da, Jack poate omorî în felul acesta. Nu însă cu un cuţit în mână. Îi lipsesc voinţa şi curajul. E un animal mic şi urât. O cârtiţă. Dar cârtiţa nu ucide.

CAPITOLUL X

— Sunteţi căutată la telefon. După sonor cred că e pionierul ăla pus pe bune, subalternul dumneavoastră.

Titel Penciu surâdea serafic. Minerva îi aruncă o privire scurtă şi luă receptorul.

— Spune, Dobrescule.

— Am dat de Venera. A atras atenţia conductorului. Trenul era aproape gol, n-avea bagaj, nici măcar o geantă, nimeni nu călătoreşte aşa în noaptea de Anul Nou. A coborât la Sinaia. Vorbesc din sediul Miliţiei.

— Eşti norocos, p-aici e o grămadă de lume curioasă. O clipă! Se răsuci spre odaia lui Titel. Închide, te rog, uşa, domnule Penciu! Şopti: Venera mărturiseşte în jurnal că vrea să-l ucidă pe inginerul Manu.

— Am înţeles. Mă dau peste cap şi tot o găsesc.

— Ai grijă să nu-ţi frângi gâtul, băiete!

Închise. Titel se interesă din spatele uşii.

— Pot să ies? Părea abătut, jignit până în adâncul sufletului. Îmi pare rău. Adică mă vedeţi pe mine întinzând pâlnia?

— Se poate?! Te apreciez în mod deosebit, mai ales de când am aflat ce inimă milostivă ai. Îi laşi pe toţi să ţi-o ia înainte, nu te aşezi pe scaunul altuia.

— Parcă apreciază cineva? Noroc cu dumneavoastră…

— Înţeleg, eşti un tip care gândeşte, marile idei nu se nasc din senin, trebuie meditat intens.

Titel Penciu îşi îngustă privirea: „S-a prins… Aş! Tatonează.“

— Credeţi că aşa uşor se câştigă un ban? Ăştia de p-acilea freacă leul, cât i-am lustruit de sărbători până să scot de un Kent…

— De-asta erai atât de agitat? Mi s-a povestit că fluturai dintr-o odaie într-alta ca un drapel. Uite, cu ocazia asta pot afla şi eu care era starea de spirit generală. Ai ceva împotrivă să mă ajuţi?

— Concret şi pe drepte, numai să-mi aduc aminte. Da, întâi am luat-o la perie pe mătuşă-mea. Zdrăngănea la ţambal…

* * *

Titel aplauda frenetic.

— Grozav, tanti Elena! Formidabil! Pe cuvântul meu!

Elena la pian, se strâmbă:

— Parcă înţelegi tu mare lucru!

Trecu la o poloneză de Chopin, apoi se plictisi brusc şi abandonă. Îşi îndreptă leneşă pieptenele din creştet. Titel stătea la pândă muşcându-şi unghiile. Ochii mici scormoneau obrazul pianistei.

— Eşti o artistă mare, tanti Elena! Am auzit nişte tipi vorbind despre tine.

Elena căscă.

— A, da… Şi ce spuneau?

— C-o baţi de la distanţă pe… chiar şi pe…

Titel pocni din degete, agasat de lapsus. În realitate, nu cunoştea numele unui singur instrumentist care „umblă la muzică d-aia nasoală“.

— Uite că-mi scapă! O pianistă de milioane, franţuzoaică.

Elena, care avea din când în când umor, se interesă serioasă:

— Cine? Françoise Sagan?

— Asta e! exclamă satisfăcut tânărul. Ai ghicit-o la fix! Ziceau că n-ai treabă cu ea.

— Îmi închipui…

— Le-ai luat maul nemţilor la… Ştii matale unde!

— Ştiu.

Titel Penciu o măsură expert: „Mai trebuie o mătură.“

— În ce mă priveşte, discutam chiar aseară cu Toni. Nene, zic, până aici! Poţi să spurci pe oricine, dar nici un cuvânt despre tanti Elenuţa!

— Aşa i-ai spus? întrebă pianista zâmbind.

— Pe onoarea mea!

— Eşti drăguţ.

Elena găsi în sfârşit partitura. Se aşează pe taburet. *Presto-prestissimo*! Apăsă puternic pedala şi pianul bubui.

Titel continuă:

— Cu Cora, cel puţin, m-am certat definitiv pe chestia asta.

— Care chestie?

— Asta a matale.

— Nu trebuie să faci sacrificii pentru mine, spuse Elena cu acelaşi surâs.

— Vezi că nu mă cunoşti? Zicea că în viaţa ei nu i-a fost dat să întâlnească o lipsă de vocaţie mai monumentală. Cică intri în istorie ca pildă de antitalent. Puteam să rămân calm la strâmbe d-astea?

— Mersi, Titel.

— Matale eşti artistă, altele ai în cap. Ţine minte vorba mea! Contaşii sunt puşi pe rele. Se hotărî: Ascultă, tanti, te întreb aşa, de cultură generală, n-ai cumva doi poli? M-au cam pauperizat sărbătorile de iarnă. Mâine seară am ciocnire la Trocadero cu doi tipi şi vin cu ei în dinţi.

Elena, neatentă, mormăi:

— Mâine seară la ce oră?

— Hai să nu zic şapte şi să nu mă ţin de cuvânt. Mă ştii că-s parolist. Titel îşi freca mâinile turuind de zor: Tipii sunt din provincie, s-ar putea să întârzie. Să spunem opt.

— Bineînţeles, dragul meu. Vă aştept. Voi fi încântată să ofer amicilor tăi o ceaşcă de ceai…

Titel căscă ochii stupefiat.

— Ce ceaşcă de ceai, cucoană?!

— Aşa se obişnuieşte când ai musafiri. Ţuica se bea la birt.

Urlau amândoi încercând să acopere muzica. Titel simţi că i se urcă sângele în cap.

— Te-am întrebat dacă n-ai doi poli!

— Doi poli?! Elena părea picată din lună. Am înţeles că vrei să-mi faci cunoştinţă cu prietenii tăi. Nu, dragul meu. N-am nici un fel de pol. Ce idee…

— N-ai?

— Nu.

Titel, furios, izbi cu pumnul în claviatură şi se îndepărtă scrâşnind:

— Fi-ţi-ar minavetul al dracului!

Jack deschise uşa speriat.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Titel arătă spre pianistă şi duse degetul la tâmplă bâzâind printre buze ca un bondar.

— S-a sonat! Scăzu glasul conspirativ: Nene Jack, am o vorbă cu matale.

Moraru îl examină circumspect. Păru să şovăie, apoi îl lăsă să pătrundă în odaie.

— Spune!

— Ştii, combinaţia aia… E pe drepte.

— Cum adică?

— Se face. În trei, maximum patru zile, ai banii.

Ochii notarului se aprinseră. Deveni brusc afabil, zâmbetul i se despică peste protează. Prinse umerii tânărului.

— Eşti sigur, dragul meu?

— Sigur, coane! Două mii jumate! împunse vestonul lui Moraru. Vorbeşte cu bancherul matale să-i treacă la cont.

— O, perfect! Admirabil!

Jack, realmente emoţionat, se agita inutil prin odaie. Titel îşi muşcă buzele. Combinaţia în care notarul investise cu

multă parcimonie trei sute de lei – un kilogram de ceasuri elveţiene achiziţionate cu toptanul de la nişte marinari – era absolut iluzorie. Bătrânul muşcase din nadă, tentat de beneficiu. Câştigul net ar fi însumat aproape de nouă ori capitalul iniţial.

— Perfect, admirabil, repetă. Îţi sunt îndatorat, Titel! exclamă într-un elan de recunoştinţă.

Tânărul calculă rapid: „Cât să-i cer? Gagiul e calic. Doi poli îl sperie. Unul singur pute a găinărie.“

— Nene Jack…

— Da, dragule.

Se afla în dispoziţie de zile mari.

— Trebuie să parlamentez cu Constanţa. Dacă dau telefon de aici… mă înţelegi… nu-i politic!

— Fireşte, fireşte.

— Chestia e că-s ififliu. Îmi suflă alizeul în portofel! Atinge-mă matale cu un pol jumate.

Moraru se sperie. Ridică braţele spre cer cu ochii bulbucaţi.

— Treizeci de lei! O avere! Imposibil. Ştii ce cheltuieli am avut.

Nu avusese nici un fel de cheltuieli, nu participase cu nimic la masa de Crăciun, iar faptul că fusese totuşi invitat se datora exclusiv Georgetei. „Nu-i creştineşte, o fi brânză în sticlă, dar ni-i neam. Să fie de sufletul lui Aristică…“

— Fondurile mele sunt epuizate. Pentru tine însă… Se scormoni ostentativ în buzunare şi scoase ceva mărunţiş. Uite, asta-i ultima mea rezervă. Doi lei şi patruzeci de bani.

Penciu îşi îndoi degetul arătător.

— Să se facă aşa care minte?

Culese totuşi mărunţişul plin de dispreţ.

— Şi în chestia ailaltă? Imbecilul nu reacţionează. Al dracului să fiu dacă înţeleg ceva!

Notarul duse degetul la buze:

— Răbdare şi discreţie, dragul meu. Discreţie şi hotărâre! Elan şi voioşie!

Titel trânti uşa.

„Alt idiot! Uite pe ce mână merg.“

— Respectele mele!

Penciu desenă o reverenţă adâncă. Arhitectul Contaş, împrospătat de frigul de-afară, îşi freca mâinile îngheţate. În jurul lui, plutea vag parfum de lavandă şi încă ceva mai subtil, o aromă uşoară pe care Titel o identifică imediat. „Vine de la damă.“

— Cora-i acasă? se interesă Contaş.

— Acasă. Acasă şi madam ţambal şi unchiul Toni, tot clanul în păr. Adăugă subtil: Mde, aşa se cade…

Toni îl măsură amuzat.

— De ce?

— Păi, Dan e bolnav. Domniţa îi veghează căpătâiul, mama cozonacii să nu-i descânte Jack, iar eu aştept chenzina.

— Da, da… Arhitectul căzu pe gânduri. Păru brusc fulgerat de o idee: Ascultă, Titel… Nu ştiu cum se face, dar noi doi n-am discutat de o grămadă de vreme…

— De, coane, matale eşti om subţire, nu-mi dă mâna să te interpelez.

— Ce părere ai despre ultimele întâmplări?

— Aia exotică cu şarpele? Sau ailaltă à la Frankenstein? Bancuri proaste de-ale lui Jack sau tanti Elena. Ştii că ăştia-s plecaţi! Acu’, dacă au văzut c-a ieşit lată, ţin mucles!

— Bancuri să fie?!

— Bancuri, coane, păi ce altceva?

— La eventuale tentative de crimă nu te-ai gândit?

Ochii lui Titel crescură. Pe urmă se decise să fie de acord. Contaş era „boier“, totdeauna îl mângâia cu cel puţin cincizeci de lei. Mâna discretă lăsa banii ca din neatenţie pe colţul mesei. Alteori, „uita“ diverse sume în buzunarele hainei. Nu se mira după aceea că le găseşte goale. Titel şi Jack îi acceptau gratitudinea ca pe ceva firesc. Nu treceau niciodată prin vestibul fără a-i investiga trenciul, pardesiul

sau paltonul. În general, Contaş părea şi în orice caz se simţea mai jenat decât solicitantul.

Titel fluieră parcă uluit.

— Extraordinar! Chestia asta nu mi-a defilat prin mansardă. Crimă, vasăzică…

Toni îl măsură scurt. Ceva în uimirea tânărului suna fals.

— Mda, făcu, mda… şi puse mâna pe balustrada scării.

Titel îl opri. Pe obraz i se lăţise un zâmbet dubios.

— Ascultă, coane… Stau cam prost cu încasările. N-ai ceva mărunte până la chenzină?

Contaş îşi vârî automat mâna în buzunar. Îi strecură fin o bancnotă şi urcă repede treptele. Titel se uită înduioşat la hârtia albastră.

— Boieru-i tot boier! Uite, domnule, cum se cunoaşte!

Titel ciocăni la uşa geologului, apoi încercă clanţa. Se convinse că nu e acasă şi urcă la Dan. Inginerul se uita pe fereastră. Întoarse încet capul.

— A, tu erai…

Părea dezamăgit. Îşi impusese însă să facă abstracţie de ultimele evenimente şi să-şi păstreze cu orice preţ stăpânirea. Numai aşa se putea gândi în linişte. Se interesă deci, neaşteptat de amabil, de parcă nu l-ar fi văzut de o lună. Vocea îi tremura imperceptibil:

— Cum o mai duci, Titel?

— Acceptabil. Râse: Azi m-a luat în focuri deputatul de stradă. Un tip cu imaginaţie! Pretinde că tai frunză la câini. O observaţie cel puţin interesantă, îţi dai seama. Frunze în decembrie… Am auzit că eşti bolnav.

— Da, nu mă simt bine. Tot pântecele mi-a luat foc. Mâine mă duc din nou la doctor.

— Foarte bine faci. Dacă vrei, te însoţesc. Acu’, de când au închis cârciumile, sunt şi eu mai liber…

Manu încercă să râdă.

— Eşti drăguţ, Titel. În fond, eşti un om drăguţ.

— Gentleman pursânge din stirpea Pencilor.

— Tot la *Jaluzele* îţi faci veacul?

Titel îl măsură dintr-o parte.

— Pe ce lume trăieşti, *baby*?! S-au pus şmecherii pe capul nostru, în loc de coniac vând bilete pentru izvorul patru la Slănic. Oftă: Se strânge funia…

— Geta cum se simte?

Titel îl privi circumspect. „Ce naiba? S-a dilit şi frumosul ăsta? Au stat de vorbă acum două ceasuri.“

— Bine. Numai ce-a plecat în vizită la *Lady* Pandele. Cum? N-ai auzit de ea?! Extraordinar! Vinde pătrunjel în Obeur.

— Vizită… Manu surâse cu nostalgie dureroasă. Sensul era limpede. „Vizită, divertismente, lume, veselie… Toate astea mie-mi sunt interzise.“

Titel începu să se plictisească. În odaie mirosea a medicamente şi spirt, plutea boala în aer, Dan nu părea dispus să pronunţe un singur cuvânt despre „infidelitatea Corei“.

„E prea liniştit. Ce-o fi în capul lui?!“ se întrebă realmente stupefiat, strecurându-i o privire ascuţită.

Manu, lângă fereastră, din cauza picioarelor scurte părea retezat de la genunchi în jos.

Penciu, pirpiriu şi urâţel, se simţi dintr-o dată chipeş.

— Vrei să-ţi aduc ceva din oraş?

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie de nimic.

— Bine, atunci eu mă topesc. Azvârli în treacăt înainte de-a ajunge la uşă: Ai zece lei?

— Nu, Titel, nu cred. Cinci lei însă pot să-ţi împrumut. Uite, deschide cutia aia.

Accentuase aproape silabisind că banii îi împrumută. Penciu ştia că peste două zile va începe să le reclame restituirea. Lui ori maică-sii. La nevoie, putea insista luni în şir, cu obstinaţie diabolică.

„Gagiul e de antologie! Îi miroase a catafalc şi panseluţe la căpătâi şi tot îşi numără talerii. Parcă-l văd pe lumea

ailaltă, mânând îngeraşii la cules de cartofi şi lucernă. Pe cinstea mea!“

Manu îl opri:

— Spune-mi, te rog, aţi chemat pe cineva să astupe găurile? Parcă tu ai avut ideea.

— Aş! Tanti Elenuţa. O prostie! Găuri… Chestia e făcută cu schepsis.

Inginerul îşi coborî pleoapele.

Răsturnată pe canapea, Cora privea bradul. Lumânările aprinse azvârleau pete de culoare pe capotul argintiu. Venera răsfoia programul TV. Titel îşi făcu loc lângă Cora. Îi luă mâna din poală şi i-o sărută.

— Totul e în ordine, domniţă?

Cora îi zâmbi. Nu agrea apelativul. Îi aducea dinaintea ochilor tipi graşi, cu mult aur în gură şi pe degete, în costume ţipătoare şi cravate imposibile. Parveniţi fără stil, cu priviri unsuroase şi degete umede. Titel însă o amuza. Şi avea încredere în el. Un anumit soi de încredere.

— Cum de eşti acasă la ora asta?

— Zâna mea lucrează după-amiază, iar pe amici i-a scos miliţia la zăpadă. Un isteţ cu epoleţi opina că la blugi şi cioc se asortează nemaipomenit lopeţile.

Cora râse încetişor.

— Cine e ultima ta zână?

— Una, Cici. Trup a-ntâia, muian de cinema! Astea de la Buftea nu merită să-i lege nici şireturile. Completă sincer: Seamănă cu tine.

— Eu sunt o femeie bătrână, Titel, râse Cora. Dar apreciez gentileţea… Cât ai nevoie?

— Te alinţi, cucoană. Bătrână! Eram odată în spatele tău pe Calea Victoriei. Din zece masculi se întorceau unsprezece. Iartă-mă, n-am fost atent, ce-ai întrebat adineauri?

— Cât ai nevoie?

— Dacă mă jigneşti cu douăzeci şi cinci de lei, aflu şi eu ce va să zică o inimă spaţioasă…

Cora îl împinse uşurel de umeri.

— Urcă la mine şi caută în noptieră. Vezi să nu te audă Dan.

Simţi ochii sfredelitori ai Venerei şi surâse şters. Îşi aţinti din nou privirea în crengile bradului. Îi amintea anii copilăriei, pachetele fascinante cu panglici aurii şi roşii de sub ramuri, Moş Crăciunii de ciocolată. Se trezea dimineaţa şi alerga cu picioarele goale în salon. Pe ursuleţul Tedi îl ţinea sub braţ. Şi se simţea fericită, fericită… Nu putea rosti un singur cuvânt. Se aşeza turceşte pe parchet şi privea vrăjită pomul. O fetiţă nefiresc de blondă, în pijama bleu, cu un urs în braţe…

Se întrebă dacă i-ar plăcea să retrăiască anii aceia. Să se întoarcă, s-o ia de la capăt.

— Nu ştiu, şopti. Nu ştiu deloc.

* * *

Titel se uită la Minerva.

— Mitocani! Zgârie-brânză, cu excepţia nababului şi a fiică-sii, fireşte. Îşi frecă degetul gros de arătător. Altă stofă…

— Da, spuse Minerva privindu-l în ochi, încep să-mi dau seama.

— Spuneţi-mi, n-aveţi întâmplător zece lei în plus până la chenzină?

Minerva rămase interzisă.

„Ăsta ştiu că are tupeu!“

În curând îl uită. Jurnalul Venerei o fascina.

* * *

Dumnezeule! Ce individ respingător! Nu înţeleg cum îl suportă Cora. Ea, care în ciuda defectelor are atâta gust, atâta sensibilitate.

Am întrebat-o cândva:

— Nu te scoate din sărite?

— Dimpotrivă, mă distrează. E o puşlama, e un mic nimic, dar mă face să zâmbesc. Distracţiile sunt atât de sărace în casa asta!

Chiar acum câteva minute mi-a bătut la uşă. Şi-a strecurat în odaie capul de dihor, apoi trupul. Zâmbea mieros şi înainte să deschidă gura am ştiut ce vrea.

— N-am, Titel. Nu insista degeaba. Sunt ocupată.

— Măcar zece lei. Am rămas pe geantă.

Simţeam că mă sufoc.

— Nici un leu. Te rog să ieşi afară!

— Hai c-o las mai ieftin. Cinci marafeţi! Vând în pagubă, că vorba aia, suntem neamuri.

— Ieşi!

Nu ştiu ce-a comentat. Mi-am astupat urechile. Probabil ceva despre zgârcenie. Şi totuşi nu sunt cărpănoasă. N-am, desigur, largheţea lui Toni ori inconştienţa în materie de bani a Corei, dar nici mijloacele lor. Iar paraziţii îmi repugnă. Taică-său, Aristică, n-a avut niciodată serviciu. Până a închis ochii şi-a făcut din asta o virtute şi a vegetat, evident, pe spinarea Getei.

— Ce, parcă Ceauşescu are serviciu? Eu, persoană particulară, el, persoană particulară! Când s-o angaja undeva, mai discutăm, eventual...

Titel a preluat ştafeta. A isprăvit liceul de trei ani şi trăieşte din expediente jalnice. O ciupeşte pe maică-sa, ne tapează pe noi, inventează tot felul de escrocherii. Peste câţiva ani, va găsi o Georgetă, căci au existat şi vor exista totdeauna Georgete şi Titei. Vorba portăresei noastre de la şcoală: un bou şi-o belea.

De un lucru sunt însă încredinţată. Titel e un găinar şi aşa va fi până la capătul zilelor lui, dar nu un criminal.

E noapte şi din nou nu pot să dorm. De trei ori am stins lumina şi am reaprins-o. Ceasul arată douăsprezece şi jumătate. Am tras perdelele şi mă uit cum ninge. Fulgi mari, superbi atârnă mult în aer, nu se grăbesc să cadă. Undeva, la o mansardă, arde lumina. Primăvara, pe pervaz, apar muşcate şi ciclame. Tot flori roşii…

N-am să mai văd niciodată florile roşii de pe pervaz… De când am luat hotărârea, mă simt ciudat de liniştită. Liniştea, resemnarea bolnavilor incurabili. Dar eu nu sunt resemnată, ci doar lucidă, hotărâtă şi fără păreri de rău. Cora va lăcrăma, Toni va încerca deprimarea pe care ţi-o dă inutilul. Nu va fi însă primul „de ce? ce sens a avut?“ din viaţa lui. Şi mă va ierta. E prea bun, prea îngăduitor pentru a colecţiona resentimente. Şi prea superficial. Ăsta-i Toni: bon enfant *agreabil, politicos, de un scepticism amabil, uşor cinic. Investiţiile lui au fost moderate şi a cerut moderat de la viaţă, de la alţii. În buzunarele inimii – devin preţioasă – a păstrat totdeauna doar mărunţiş. Are multă afecţiune pentru mine, o iubeşte pe Cora, aşa cum poate iubi el. Fără convulsii, fără insomnii, fără întrebări, fără fire albe apărute peste noapte. Iubeşte politicos, în haine impecabile şi cravate desăvârşit înnodate, cu graţia şi discreţia marchizilor din secolul al XVIII-lea. Când are remuşcări, scoate portmoneul. Pe urmă comandă un tournedo la Capşa şi un Pinot Gris. Nu uită să ceară chelnerului un pahar cu buză extrem de subţire.*

Sunt ingrată faţă de Toni, dar dragostea nu m-a împiedicat niciodată să văd limpede. Dragostea… Ţin jurnal de la zece ani. O grămadă de caiete pe care „după aceea“ le voi distruge. Ar putea constitui o trilogie. „Toni“, „Cora“, „Mircea“. Sunt singurii oameni pe care i-am iubit în viaţa mea. I-am iubit pătimaş.

* * *

După ce Minerva dispăru, Penciu deschise brusc uşa lui Jack. Notarul sări speriat în picioare.

— Eşti dement, domnule?! Puteam să fac un infarct.

— N-am eu norocul ăsta… M-a luat cucoana la întrebări. Ceva nu e în regulă, prea verifică toate alea. Să nu scape porumbelul cretina cu ţambalul.

Moraru îşi frecă nervos bărbia.

— Nu de ea mi-e frică, e prea aiurită, cred că a şi uitat.

— Mama?

— Venera! De două ceasuri îmi sparg capul să-mi amintesc unde se afla când i-am cântat lui Dan povestea cu actorul.

— În iatac. Să fi lipit receptorul de uşă?

— Nu. Am controlat. După aia! Gândeşte matur, liniştit, sistematic!

— Întâi a intrat Cora la răposatul…

* * *

Manu o privea sumbru, fără să spună un cuvânt. Cora îi atinse umărul.

— Ce-i cu tine, Dănuţ?

Bărbatul continua să tacă. Pe chipul încremenit, privirea sălbatică ardea. Cora se sperie. Şopti, dându-se fără să vrea înapoi:

— Vorbeşte!

Îi auzi scrâşnetul măselelor. Pe tâmplă îi zvâcnea o venă. Femeia îşi înfipse unghiile în palmă. Figura oribilă a inginerului o înspăimânta. Abia-şi stăpâni ţipătul.

— Vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu! Ai ceva să-mi reproşezi, spune! Spune!!

Dan tăcea. Cora ieşi alergând din odaie.

— Ăsta n-are reacţii, dom’le! se miră Jack.

Titel, trântit pe divan cu mâinile sub ceafă, rânji:

— Nimic?

— Lemn! Tămâie! N-a scos o vorbă.

— E limpede. Băieţaşul colecţionează şocuri. Mai vrea, înţelegi? O să-i oferim.

Se aflau în camera lui, lipită de-a Georgetei. O decorase ţinând seama de considerente artistice personale. Vedete de cinema lipite pe pereţi, lămpi joase cu abajururi din pachete de ţigări americane, iar din tavan spânzurau la diferite înălţimi, în chip de bibelouri, cele mai neaşteptate obiecte: o pipă, o pereche de ochelari, un foarfece, sticle goale de whisky, o gheată de baschet etc.

Titel scoase din gură *chewing-gum*-ul şi-l lipi de marginea scrumierei. Aprinse o ţigară.

— Asta e, tăticu'! Vrea tacâm complet. Mâine la nouă, am ciocnire cu fufa aia de la spital.

— Crezi c-o să accepte?

— Nu mă cunoşti. La zece, îl caut pe amicul Grigore şi-o să vizionăm partea a doua. După aia, om vedea ce-o mai fi.

— Nu muşcă şi istoria mă calcă pe nervi.

— O să muşte! Şi-o să muşte zdravăn, nu-i mai scoate nimeni cârligul.

— Să dea Dumnezeu.

— În povestea asta roagă-te de ăl cu corniţe.

Notarul îşi desfăcu braţele.

— Îţi spun sincer, îmi dă toate pronosticurile peste cap.

Se pregătea să filosofeze. Penciu îi sesiză intenţia după ton şi-l împinse uşor de umeri spre uşă.

— Tovarăşul Ene îmi umblă la gene! De câteva nopţi dorm cam repede... Poftim! Acum o lovi şi pe Elenuţa noastră exersatul! Ăsta-i ospiciu, dom'le, nu casă!

CAPITOLUL XI

Se aflau la barul Turist. Fata, o şatenă spălăcită, cu pleoapele congestionate, sorbea din paharul cu citronadă. Titel ceruse o cafea. Coniac, whisky, alcooluri, în general, nu se mai vindeau în local.

— Trecurăm la adventişti, se hlizi tânărul. În fine, ce spui, *cara mia*, facem treaba?

Fata îşi ridică ochii. Pe trăsăturile imprecise se desluşea frica.

— Nu pot, Titel! Risc prea mult.

— Ce rişti? E un fleac! Schimbi doar analizele. Cauţi un bolnav de uremie, Popescu, să zicem, şi lipeşti eticheta cu numele lui Dan Manu. Peste trei zile poţi anunţa greşeala, dar între timp tipul, ştiind că o mierleşte, îşi întocmeşte testamentul. De data asta în favoarea noastră. Sublinie: A mea şi a ta.

— Nu înţeleg.

— Cumpărăm un coteţ şi ne binecuvântează ăla cu panglică tricoloră. Omul meu tot îşi dă duhul, trebuie doar forţată mâna.

Fata îşi muşcă buzele să nu plângă.

— Am să încerc.

O oră mai târziu sosi Grigore. Titel comandă două cafele.

— Joci?

— La cât deschiderea? Bagă de seamă, de data asta risc să-mi radă una la bilă.

— Vax! Cinci e bine?

— Zi şase şi spun poezia.

— În regulă. Fii atent! Gagiul se va prezenta, chipurile, drept candidat la mâna prinţesei. Trebuie să-i spui că între voi n-a fost absolut nimic, decât cearşaful. Pricepi…

— Am să-i povestesc că ne antrenăm împreună la judo, rânji Grigore. Ia ascultă, în fond ce ai cu femeia?

— Fără întrebări, Griguţă, că schimb păşunea.

— Bine, Ploşniţă, oftă celălalt. Afacerea nu-mi place, dar rândul ăsta mă săriră la primă şi-s pe geantă.

Penciu se strâmbă. Porecla îl scotea din sărite. Chemă ospătarul să-i facă nota, deşi ar mai fi luat o cafea.

— Când intru în tură? întrebă Grigore.

— Diseară. Te sun eu mai târziu.

— Arginţii?

— După, ca de obicei.

— Mda… Îmi pare rău de gagică. Păcat!

Titel îl privi fix.

— Vezi să nu-mi faci vreo figură.

În timpul zilei, Cora nu-i adresă un singur cuvânt inginerului. Luară masa separat, iar seara, se duse ostentativ la Operă cu arhitectul. Când îl rugă s-o însoţească, Contaş şovăi iniţial, apoi se lăsă înduplecat. Între lipsa de tact pe care o constituia divertismentul – Dan era serios bolnav, nu încăpea nici o îndoială – şi care l-ar fi obligat să se opună categoric unei astfel de iniţiative, şi schimbarea atmosferei măcar pentru câteva ceasuri, Toni alese cea de a doua variantă. Plecară amândoi, eleganţi şi distinşi. Arhitectul hotărî ca după spectacol să cineze în oraş. Îi plăcea să iasă cu fiică-sa şi înregistra plin de satisfacţie privirile care o asaltau. Le socotea drept un omagiu personal.

Când o ajută să se dezbrace la garderobă – Cora strălucea ca un star într-o rochie verde de mare efect, cu umerii şi braţele goale – Contaş izbuti să-şi înăbuşe ultimele scrupule. Avea să fie o seară extrem de plăcută.

Dan, însoţit de Jack şi Titel, se întâlni cu Grigore într-un birt din apropiere. Penciu îl prelucrase pe inginer înainte de a pleca:

— Dacă te simte că eşti bărbatul Corei, tipul ţine mucles! Îl vrăjeşti că ai de gând să te însori şi atunci chestia vine ca un serviciu pe care ţi-l face.

— Dan e un băiat inteligent, un bărbat prestigios, interveni fără noimă Jack, iar lucrurile astea se înţeleg de la sine. Am toată încrederea în prezenţa lui de spirit.

Grigore se comporta sobru şi inteligent. Evita argoul, se îmbrăcase fără ostentaţie şi părea că se lasă greu. O situaţie penibilă, care-l stânjenea…

Titel, sesizând jocul, îi dădea ghes:

— Cântă! Omul vrea să ştie cu cine se însoară. Povesteşte-i ce mi-ai povestit şi mie, fără menajamente. La urma urmei, pentru chestia asta ne-am întâlnit.

Faţa lividă a inginerului părea neagră. Întrebă răguşit, cu un glas străin:

— Durează de mult?

— Vorbeşte, dom’le!

Grigore reflectă câteva clipe. Răspunse cu ochii în scrumieră:

— De vreo lună şi jumătate… Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Poate însă că n-ar trebui să ţineţi seama… Uneori, dragostea vine după căsătorie, sau…

Lăsă cuvântul suspendat. Notarul râse gros.

— Ehe! În nădejdea asta, îi pune coarne juma’ de Bucureşti. N-o să-i mai încapă nici o pălărie.

— Te rog, Jack, fără comentarii!

— Zi şi de la cine ai preluat-o, spuse Titel aprinzându-şi ţigara.

— Sigur că da, interveni Moraru, chestiunea e extrem de importantă.

Grigore îl privi jenat. „Crezi că mai e cazul?“ Manu insistă:

— Spuneţi… Spuneţi tot ce ştiţi.

— Ce mai contează…

— Contează, dom’le! sări notarul. Sigur că contează! Natural şi evident.

— Era combinată cu un prieten de la Dinamo, baschetbalist…

— Semnalmentele! ceru Titel.

— Înalt, bine făcut… Zâmbi jenat: îmi pare rău, zău aşa.

Manu se agăţă de balustrada scării, degajându-se de Jack.

— N-am nevoie de nimeni, scrâşni. Să mă lăsaţi în pace!

Începu să urce treptele neaşteptat de sprinten.

„Te pomeneşti că s-a împăcat cu gândul!!“ se sperie notarul, „I-or fi făcut bine şocurile. Natura joacă tot soiul de renghiuri…“

Titel îi şopti să nu insiste şi-l apucă de braţ.

— Ce naiba, nene Jack? Nu ştii că ăştia de suferă vor s-o facă solo?… Ete-o şi pe asta! Ce-ai păţit, madam Penciu? Te-a pocnit damblaua?

Georgeta făcea semne disperate chemându-i înăuntru şi reclamând în acelaşi timp discreţie şi linişte. În cameră se afla şi Elena. N-avusese timp să-şi scoată pălăria, azvârlise doar pantofii şi îşi freca degetele îngheţate.

Georgeta încuie uşa în urma lor. Notarul o privi nedumerit, apoi se repezi spre masă culegând coaja de cozonac rămasă într-o farfurie.

— Dă-i drumul! o invită amuzat Titel. Zi noutatea formidabilă. Dac-o mai ţii cinci secunde, plesneşti.

— Venera-i criminala! explodă în sfârşit, triumfătoare, Georgeta. Ea umblă să-l omoare pe Dan. Nu Cora…

— Hopa! Doamna dă cu pietre.

— Cum vorbeşti cu mine, idiotule?

Elena sări exasperată:

— Dumnezeule! N-aţi mai isprăvit cu istoria aia?

Brusc atent, Titel o privi subţire.

— Această distinsă doamnă, după ce rade o cratiţă cu sarmale, începe să viseze cai verzi pe pereţi.

— Taci, idiotule! I-am găsit caietul, un jurnal numai bazaconii, dar scrie negru pe alb: *Vreau să-l omor pe Dan! Am s-o fac de revelion.*

Jack se minună. Exulta în acelaşi timp. De la o vreme, se distra foarte bine acasă. Evenimentele senzaţionale se îngrămădeau.

— Fenomenal!

— O ia razna pe câmpie! protestă Titel. Te uiţi la ea?

Georgeta se sufoca.

— Când ţi-oi pocni un pumn după ceafă, vezi tu câmpie! Vă aduc caietul…

— De ce vrea să-l asasineze? se interesă Elena.

— Dan îi un ticălos şi o canalie. Venera a avut un logodnic. Pricep că o murit din pricina lui Dan, dar nu zice desluşit cum anume.

— Interesant… Notarul îşi scărpină ceafa. Nu cred că inventează.

— Aiurea!

— Măi, tu nu taci odată? De-amu, conchise Georgeta, să urcăm la idiotul cel de sus. Când omul se fereşte, şi Dumnezeu îl păzeşte.

— Stai blândă, madam! sări Titel. Nu-ţi pui deloc creierii în priză?

Georgeta dădu să-l plesnească. Penciu eschivă fandând.

— Idiotule! Tolocăneşti de trei zile. Cora criminală în sus, Cora criminală în jos… Şi eu, proasta printre atâţia deştepţi, dibuiesc ucigaşa.

— Nu te enerva, Getuţo, interveni împăciuitor Jack. Suntem toţi agitaţi, nu-i aşa, ne ieşim lesne din fire.

Pianista îşi căută pantofii.

— Eu mă duc, am de exersat. Poveştile voastre nu mă interesează.

— Stai aici, tanti! Trebuie să pricepeţi un lucru. Titel vorbi rar, de parcă ar fi încercat să implânte fiecare cuvânt

în mintea celor două femei: Dacă nu ne ţinem gura în chestia Venerei, zburăm toţi din casă. Toţi, urgent şi imediat.

— Astea-s prostii de-ale tale.

— Prostii! Încearcă să meditezi, dacă nu de altceva, măcar pentru variaţie. După aia poţi să gâdili flaşneta până îţi vine rău. Dacă-l avertizăm pe Dan că Venera-i poartă sâmbetele, o expediază din casă.

— Drum bun! bombăni Georgeta. Rămâne odaia goală, azi-mâine te-nsori şi tu, ne prinde bine.

Elena interveni zâmbind ironic:

— Unde mai pui că ne descotorosim şi de criminală. Salvăm viaţa lui Dan.

Titel scrâşni:

— Tembeli, unul şi unul! Femeia lui Dumnezeu, în primul rând Venera n-o să se atingă de un singur fir din capul lui Dan. Pariez o mie contra unu. Ce pictează ea acolo sunt scrânteli de fată bătrână. Ori s-o fi apucat de literatură, mai ştii?! Al doilea la mâna ailaltă, Dan crapă, iar Cora şi taică-său rămân stăpâni în haznaua asta.

— Alta acum! exclamă Elena. De unde-ai scos-o? Inventă: Am văzut cardiaci de o sută de ani.

— Sau contemporani cu Horea, Cloşca şi Crişan. Hai să fim serioşi! Nici măcar nu-i vorba de inimă. Se adresă lui Moraru: Spune, bătrâne!

Notarul adoptă instantaneu o expresie dramatică, de circumstanţă.

— O tristă realitate, dragii mei. Trebuie să ne facem curaj unul altuia, să suportăm această tragedie. Îmi dau seama cât suferiţi, suferim cu toţii… Se ridică brusc: Nu, nu aşa! Vă rog să poftiţi peste cinci minute la mine.

Pianista îşi dădu drumul fără chef într-un fotoliu.

— Ce-i asta? Un consiliu de familie?

Se aflau în odaia lui Jack. Georgeta, cu lucrul în poală, Titel, călare pe un scaun. Notarul arborase o ţinută de

înmormântare: costum reiat închis, cravată neagră. Şi expresia era îndoliată, cu colţurile gurii repezite în jos şi o tristeţe afectată. Titel îşi aprinse o ţigară.

— Hai, tăticu', mai repede, că ne prinde anul două mii din urmă. Zi de ce ne-ai convocat.

— Dragii mei, începu Moraru dramatic, pătruns de importanţa momentului, ceea ce ne adună aici, laolaltă, în această încăpere, este o tra-ge-di-e.

Elenei îi zvâcni colţul gurii.

— Iar ţi se năzare. Eu nu văd nici o tragedie.

Georgeta îşi roti ochii prin odaia searbădă, de parcă s-ar fi aşteptat să repereze ceva concret prin unghere sau pe sub vreo mobilă. Rosti moale:

— Lasă-l să zică.

— Dragii mei! Un înţelept chinez afirmă că greutăţile sunt destinate celor viteji. Aceasta trebuie să ne îmbărbăteze. Familiei noastre, după cum bine ştiţi, i-a fost dat să înfrunte de-a lungul anilor multe vicisitudini. Dacă o luăm de la război încoace…

— Dă-o dracului, nene Jack! îl întrerupse Titel. O iei acu' de la '44? Ce-ai pierdut mata la naţionalizare şi cum a murit de gâlci tanti Aglaie pentru că Herescu o trata de bătături? Zi cum stă chestia şi lasă-ne naibii în pace!

Moraru se înfurie. Nimic nu-l scotea mai rău din sărite decât o conferinţă ratată.

— Imbecilule! Trebuie să le pregătesc. Vrei să le pocnească o apoplexie?

— Nu ne duce tu grija, se stropşi pianista luând în mână fotografia de nuntă înrămată a notarului. Jack la treizeci de ani, important, cu bărbia ridicată agresiv şi în mod evident cu o excelentă părere despre el însuşi, Aura – subţire, zâmbind speriată, ştearsă şi foarte tânără, o floare sfrijită încă de pe atunci.

— Ei bine, răcni Moraru enervat, Dan o să crape în maximum două săptămâni! Sunteţi mulţumiţi?

Titel îl privi lung.

— Aşa, tăticu’! Acum să studiem problema.

Georgetei îi înţepeniră andrelele în mână. Se bâlbâi:

— Ce zici? Cum? Mă zăpăciţi de cap!

— Inventii! decretă Elena. De fiecare dată vine cu altă fantezie. Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, apucă-te de ceva serios, eşti om în vârstă.

Penciu o opri cu un gest.

— De unde ştii chestia asta?

— Am discutat cu medicul. Suntem prieteni intimi.

— Cine? întrebă Georgeta, Dăscălescu?

— Ei, Dăscălescu! pufni notarul. Ăla-i veterinar. Am vorbit cu tipul care i-a făcut analizele lui Dan. Două săptămâni, atâta i-a acordat. Şi ăsta-i un termen generos. S-ar putea să se cureţe mai repede.

— Dar ce are?

— Uremie.

— Atunci o mai duce, făcu Georgeta optimistă. Mamaia o avut douăzeci de ani zahăr în sânge şi s-o stins de junghi.

Jack, vânăt de furie – cu totul altfel îşi imaginase scena: lacrimi, retrospective duioase, blânda şi condescendenta intimitate dintre cei strânşi laolaltă de o nenorocire, câteva crizanteme retorice presărate pe viitorul catafalc – făcu un gest de lehamite.

— Ce-ţi închipui tu, Georgeto? Că oamenii mor numai de cancer şi infarct? Sau că doctoru-i nebun, face glume cu familia? Prea eşti oaie, zău…

— Nu cred un singur cuvânt din toată povestea, declară pianista.

— Şi dacă-ţi arăt certificatul, crezi? Uite ce scrie aici!

Le flutură dinaintea ochilor o bucată de hârtie. Elena se uită la diagnostic, studie antetul, semnătura şi ştampila. Titel stinse ţigara.

— E clar, fetelor! Flăcăul şi-a cumpărat un bilet fără retur pentru pajiştea aia unde joacă ţurca îngeraşii.

— Fii decent, ce naiba! îl apostrofă Jack.

Mai nădăjduia încă să readucă discuţia pe făgaşul dorit. Georgeta plângea.

— Băiet tânăr… O fi avut şi el păcate, nu zic, am citit chiar azi în caietul cela…

Tânărul i-o reteză fără menajamente:

— Isprăveşte, mamă, cu bocitul. Se adresă notarului, arătând cu degetul spre tavan: Cu ăia ai vorbit?

— Cu cine să vorbesc? Cu Dan? Nu sunt asasin. Pe Toni nu l-am văzut deloc, iar Cora…

Zâmbi echivoc, explicaţiile erau de prisos, „ştim cu toţii“…

— Ce-i cu Cora? se interesă Elena. E nevastă-sa, în fond. Are dreptul să afle.

Moraru oftă.

— Tocmai asta-i chestiunea. Extrem de gingaşă. Relaţiile lor din ultima vreme… Ce să vă spun, dragii mei, cunoaşteţi şi voi situaţia.

— Nu văd nici o legătură.

— Tu nu vezi nimic, Elenuţo. De aceea v-am chemat la mine, să reflectăm ce atitudine vom lua, să fim la unison, înţelegeţi. Cutremuraţi de durere…

— Dă-o încolo, nene! se enervă Titel. Astea trece-le în epitaf. Avem acum alte chestii de rezolvat. Deci Dan se duce şi tribul Contaş ne scoate cu făraşul. Ce interes ar mai avea să tolereze neamurile răposatului, mai ales că v-aţi întrecut toţi cu gentileţea faţă de Cora?

— Eu una, începu Georgeta, slavă Domnului…

— Titel e un lucid, constată emfatic notarul. Generaţia de azi, practică, dură, cu mintea limpede! Fără sentimentalisme ca noi. Raţionează just! Te felicit, dragul meu.

Georgeta începuse să bâzâie.

— Uremie… Se prăpădeşte Dan… Băiet tânăr, în floarea vârstei…

— Crezi că pe mine nu mă doare, Getuţo? întrebă notarul. Inima mea plânge.

— Cu lacrimi de sânge, completă Titel. Lăsaţi demagogia, avem timp la cimitir!

Pianista îşi umezi buzele.

— Şi ce-i de făcut?

— Să puneţi foraibăr la clanţă! Închide, mamă, difuzorul, mă doare capul de-ale mele! Jurnalul Venerei nu există! Nu l-am văzut, n-am auzit de el, nu ştim! Dan trebuie lăsat în ideea că nevastă-sa e cea care atentează la zilele lui. Numai aşa avem şansa să-şi schimbe testamentul. Şi dacă pleacă draga noastră Cora, alungată de dispoziţiile unui nou testament, făcut în favoarea noastră, o urmează obligatoriu Toni şi Venera, traşi de aţă. E limpede?

— Dacă vreţi, vă mai explic eu o dată pe îndelete, se oferi Moraru.

— Nu! Nu! Nu-i nevoie… Elena devenise gânditoare. Ce se va întâmpla cu Cora?

Titel râse.

— Asta-i grija ta, tanti? Că nu se descurcă? Mâine găseşte zece inşi care-i oferă totul pe tavă! Un palat, luna, sau un tanc. Ea nu pierde nimic, pe când voi rămâneţi pe stradă dacă nu sunteţi abili.

— Mă gândeam la altceva… Să n-o aresteze.

— De ce s-o aresteze dacă n-o reclamăm? Şi n-o s-o reclamăm! Cu figuri din astea nu sunt nici eu de acord.

— Categoric! Notarul tăie aerul cu palma. Urăsc delatorii.

Georgeta se lăsă greu.

— Dar la Cel de Sus v-aţi gândit?

— Tovarăşul e ocupat cu alte probleme, spuse Titel… Băgăm strâmba când întoarce gagiul spatele.

— Vorba filosofului…

— Au! Ochiul! Cuminte, unchiule, cuminte!

Elena clătină din cap. Bineînţeles, o plictisea eventualitatea de a se muta. Era o locuinţă confortabilă, centrală, se obişnuise aici, Georgeta făcea piaţa şi gătea voluntar, dar mai cu seamă nu avea nici un fel de economii.

Îi era dezagreabilă în acelaşi timp ideea că, prin manevra propusă de Titel, inerent Cora va fi lovită. Apoi, printr-un procedeu care îi era la îndemână, se descotorosi de orice gând neplăcut. Discuţiile astea sunt simple prostii. Titel şi Jack n-au preocupări, de când îi ştie născocesc şi au idei bizare. Crimele se întâmplă doar în cărţi şi gazete străine. Totul o să fie perfect şi la fel ca înainte. Dan e prea tânăr ca să moară, Cora e un om drăguţ etc.

— Mă duc să exersez.

— Ne-am înţeles deci, spuse Titel privind-o fix.

— Poftim?

— Nici o vorbă.

— Da… Sigur că da.

Considera că promisiunea n-o angajează cu nimic, de vreme ce nu se va întâmplă nimic, şi începu să fredoneze.

Peste câteva minute, când se auzi pianul, uitase totul. Georgeta continua să plângă. Printre lacrimi, simţi totuşi că i s-a făcut foame.

* * *

— Nu, unchiule, spuse Titel, n-avea cum să afle.

— Unde-i dorobanţul?

— La Cora.

Toni Contaş se uita îngrijorat la fiică-sa. Părea stoarsă, sângele îi fugise din obraji.

— Poate n-ar trebui să insist, spuse Minerva, dar n-am încotro. Nu reuşesc să înţeleg cum de n-aţi sesizat manevrele familiei împotriva dumneavoastră.

Cora privea în gol.

— Îmi închipuiam că asemenea lucruri nu se întâmplă în viaţă. Că nu ţin de realitate. Am dus o existenţă netedă, fără patimi, fără decepţii mari. Tata, după aceea Dan, au avut grijă să mă scoată la plimbare numai în zilele cu soare, căutând peisaje înflorite. Îi spuneam cuiva, geologului mi se

pare, că într-un fel sunt mai rea decât Titel. Un parazit. Nu mi-au lipsit niciodată banii, deşi n-am făcut nimic pentru a-i obţine…

Minerva se rezemă de pervazul ferestrei. Zâmbi amuzată:

— Există tot felul de drame… N-aţi încercat să limpeziţi situaţia cu soţul dumneavoastră?

— A fost o scenă oribilă…

* * *

— Regret c-am intrat, declară Cora glacială. Doream să-ţi spun noapte bună, dar văd că era preferabil să renunţ.

Dan şuieră apucând-o de mână:

— Stai aici! Ai petrecut o seară plăcută, nu-i aşa?

— Exact. Şi nu vreau să mi-o stric.

— Cu taică-tău, bineînţeles! rânji Manu.

Avea chipul sfâşiat de convulsii, un rânjet sinistru îi dezvelea dinţii mari şi încâlciţi. Cora, extrem de firavă în rochia decoltată, părea căzută în ghearele unui căpcăun. Îl privea palidă şi crispată. Ochii negri ardeau vâlvătaie, dar izbutea încă să-şi păstreze calmul.

— Cred că-i mai bine să amânăm discuţia.

— De ce, puică? Tragi nădejde să crăp până mâine?

— Nu fi trivial! Ai suficiente defecte şi fără ăsta.

— Fireşte! Fraier şi încornorat, încornorat de toate cele opt sectoare ale Capitalei, ar fi cele mai de seamă. Azi cui i-a venit rândul? Artistului? Fotbalistului? Avocatului? Zi, păpuşică, nu te sfii! Ia adu-ţi tu agenda aici, că doar nu-i poţi ţine minte pe toţi, o să fie o lectură interesantă.

Cora îl măsură dispreţuitoare.

— Nu crezi că ne putem despărţi fără astfel de scene? Tot ce am, îmi încape într-o valiză şi nu-mi trebuie mai mult de zece minute ca să dispar din casa asta.

— Ascultă, pe mine fiţele nu mă mai impresionează!

— Cu atât mai bine. Noapte bună!

— Stai!

Cora tresări. Îşi muşcă buzele palide, dar continuă să înainteze spre uşă. Dan o ajunse din urmă. O smuci violent şi o trânti pe fotoliu.

— Ce înseamnă asta?

— Ai să afli!

— Dan!!

— Mai avem câte ceva să ne spunem, gâfâi inginerul. Aşa, ca între doi soţi care s-au iubit şi s-au înţeles.

Femeia tremura din tot corpul.

— Mi-e silă! Dacă mai păstram pentru tine un singur gând bun, ai izbutit să mi-l smulgi şi pe ăla. A rămas doar greaţa. O greaţă cumplită.

— Eşti prea sensibilă, iubito, eu am izbutit să nu vărs chiar după ce am aflat că te-ai întins cu tot Bucureştiul.

— Ce spui?!

— Numai cine n-a vrut nu te-a avut. Aşa-i? Pe urmă chestia începuse să fie monotonă şi am devenit o micuţă perversă. Dumnezeule! Lângă ce târfă am trăit!

Trupul Corei deveni rigid. Din ochi îi ţâşneau flăcări. Dintr-o dată, supapa păru să cedeze. Izbucni cu violenţă înspăimântătoare. Un rictus îi strâmba obrazul, urâţindu-l:

— Foarte bine! Dacă ne încheiem conturile, barem să le ştii pe toate. Au fost duzini de bărbaţi în viaţa mea, înţelegi? Duzini de bărbaţi! Nici dacă m-ar judeca Dumnezeu tatăl, n-aş putea să-i spun numărul exact. Şi-o să-ţi facă plăcere să afli, presupun, că toţi până la unul au fost mai buni decât tine. Mai puţin odioşi şi în orice caz nu monştri!

— Taci!

— De ce, dragul meu?

— Taci odată!

— Nu! Acum nu mai vreau eu! urmă Cora răvăşită. Glasul piţigăiat căpătase accente isterice. Trebuie să-ţi dau unele explicaţii. Vorba ta, aşa cum se obişnuieşte între doi soţi care se adoră. Căci m-ai divinizat, dragul meu, mă înşel? M-

ai iubit atât de mult, încât ai făcut din mine o târfă. Mi-ai dăruit o dragoste unică şi de paisprezece ani mă îmbracă tata. Jack i-a luat neveste-sii o pereche de chiloţi, tu mi-ai cumpărat două perechi de ciorapi calitatea a doua. Un progres remarcabil! Când am îndrăznit să ofer o dulceaţă şi o cafea unei prietene, nu mi-ai vorbit o săptămână. În paisprezece ani, două concedii! Unul la Poiana Ţapului, celălalt la Doi Mai, „ieftin, fără pretenţii, nici n-ai nevoie de toalete, soarele-i tot ăla, brazii aceiaşi, aerul la fel de ozonat…“ Îţi aminteşti, iubitule?

— Isprăveşte! răcni Manu. Eşti o târfă ordinară!

— Asta spuneam şi eu. Interesant este să afli şi cum am ajuns aici. Să-ţi povestesc de nopţile noastre neasemuite? Nu, fireşte, sunt amănunte prea intime, iar tu de zece ani trebuie să te menajezi. Ţi-au atras atenţia şi la Ascar să nu abuzezi. O dată, de două ori pe lună… Şi pe urmă, eşti om de ştiinţă, un geniu, mintea ta trebuie să fie liberă de orice alte preocupări, energia proaspătă şi…

Inginerul ridică fulgerător pumnul. Lovitura o buimăci. Un firicel de sânge i se prelinse pe la colţul gurii. Cora se şterse cu dosul palmei.

CAPITOLUL XII

Toni, palid, cu trăsăturile împietrite, îi umplu a doua oară paharul. Cora luă o înghiţitură lungă. Mâna în care ţinea ţigara îi tremura. Stătea strânsă, înghesuită ca un animal hărţuit. Îşi atinse obrazul mânjit de fard acolo unde o lovise inginerul.

— Ce brută!

Contaş îndreptă rama unui tablou ca să nu fie silit s-o privească. Îi făcea rău chipul umflat al fiică-sii, iar discuţia pe care o auzise – amândoi răcniseră ca nişte demenţi – îl năucise. Nu asistase niciodată la o scenă asemănătoare, îşi închipuise mereu că astfel de lucruri nu se întâmplă aievea, sau oricum în altă parte, departe de el, atât de departe, încât te puteai gândi la altă lume. „Nu-i civilizat“, gândi consternat, iar pentru Contaş, un civilizat congenital, indiferent de mediul în care s-ar fi născut şi ar fi evoluat, constatarea căpăta semnificaţii dramatice.

Toată viaţa lui Toni păstra o tuşă pregnantă: lenjerie civilizată, altercaţii civilizate, unde oamenii îşi pot spune răutăţi neasemuite păstrând un zâmbet şi un limbaj decent, fericirea sau nefericirea se consumau în parametrii aceleiaşi noţiuni.

— Nu înţeleg… Nu înţeleg deloc. Doi oameni se pot despărţi perfect fără violenţe şi acte de barbarie.

— Oameni! Ăsta-i om? O fiară!

— Indiferent.

Cora îi azvârli o privire neagră.

— Sper că nu mă faci pe mine vinovată. Am depus toate eforturile ca să evit scena.

— Sunteţi amândoi la fel de vinovaţi. În orice dispută există doi parteneri.

— Zicători! Cora avu un gest de oboseală. Hai să renunţăm, Toni! Nu mai sunt în stare să suport încă o discuţie.

Glasul îi tremura. Arhitectul o privi scurt, apoi începu să se plimbe prin cameră.

— Draga mea, Dumnezeu mi-e martor că n-am încercat niciodată să mă impun. Şi tu, şi Venera, şi Alina la vremea ei, aţi trăit după cum v-a tăiat capul. Există însă situaţii când suntem obligaţi să facem abstracţie de poftele noastre.

— Te rog, Toni…

— Ai dreptate, lucrurile astea le ştii de mult.

Femeia îşi înfipse unghiile în palme. Colţurile gurii îi zvâcneau.

— Ce crezi că rezolvăm discutând acum?

— O grămadă de lucruri. În primul rând, trebuie să iei o hotărâre. Nu mă amestec în viaţa ta, dar îţi dai seama, presupun, că te-ai pus într-o situaţie imposibilă. După cele ce vi le-aţi azvârlit unul altuia în cap, nu văd cum ai putea continua să trăieşti în această casă.

— Vrei să ne mutăm?

— Eu nu vreau nimic, fetiţo. Încerc să înţeleg ce vrei tu.

— Nu e momentul.

— Cora!

— Mă rog, găseşte-mi o cameră în oraş şi plec mâine. Plecăm!

Contaş clătină capul zâmbind trist.

— Camere în oraş nu se găsesc cât ai bate din palme, iar de mine nu te sinchisi. Un timp pot locui la Eliza, iar Venera – ştii cum se întâmplă în asemenea situaţii, anatema cade asupra întregii ginţi – îşi va rezolva problema într-un fel sau altul. Cu tine însă chestiunea e mai complicată.

— Ţi se pare.

— Nu. E mult mai complicată.

— Am să găsesc o soluţie, spuse Cora, dintr-o dată absentă, cu obrajii înfierbântaţi de alcool. Valizele la uşă n-or să mi le pună.

— De vreme ce tot erai decisă să vă despărţiţi…

— Nu eram deloc decisă, Toni. Toată povestea m-a luat pe nepregătite. Adică simţeam ceva, dar nu mă aşteptam la un scandal de proporţii.

— Puteai să înţelegi de mult.

— Tu ai înţeles? De altfel, dacă ţi-e dezagreabil să mai rămâi, poţi să te muţi înainte.

— Ştii bine că n-am să te las singură aici. Nu-mi plac reproşurile, Cora, zâmbi încurcat, am impresia că acum te-ai mai liniştit şi de aceea mă avânt. Ai fost copilăresc de nediplomată.

— Am fost oribilă, dar nu mai răbdam. Sunt ani şi ani de când rezist stoic, de când suport.

Contaş o privi surprins.

— De ce-ai suportat? Cine te-a obligat?

Pe figura Corei, zvântată, dar murdară de rimel şi de fard albastru, răsări un zâmbet.

— Toni, există două împrejurări importante în care o femeie îşi abandonează bărbatul într-o căsnicie de unde dragostea a pierit. Un incident grav, urmat de o astfel de scenă şi când ai sentimentul că paharul s-a răsturnat, acumulările succesive care te duc la actul disperat sau, situaţia cea mai fericită, dacă în viaţa ei a apărut o altă iubire. Pe fundalul unui calendar monoton, nimeni nu pleacă, nimeni nu ia decizii mari. Obişnuinţa estompează mult, îţi atârnă plumb de picioare. Nu cunosc nici o femeie care într-o bună dimineaţă, din senin, pe seninul cenuşiu al unei căsnicii ratate, îşi ia geamantanul şi dispare. Dacă tu cunoşti vreuna, ţine-o minte bine pentru că pe a doua n-ai s-o întâlneşti. Iar eu am ştiut să evit ciocnirile şi din nenorocire nici un bărbat n-a izbutit să mă intereseze.

— Ce sens a avut atunci criza aia de mitomanie? Tot ce i-ai înşirat lui Dan ar fi izbutit să scoată din minţi şi un înger.

— Presupun că ai auzit ce mi-a spus. Au auzit şi vecinii.

— Fireşte. Totuşi…

Pe buzele Corei se ivi un zâmbet rău.

— Am simţit nevoia să mint. M-a rănit şi trebuia să-l rănesc cu orice preţ. Nu am fost prea iubitoare, dar credincioasă i-am fost. Îţi jur, tată, că nu l-am înşelat niciodată.

— Ştiu.

— Probabil nu din virtute, dar important e că i-am rămas fidelă. I-am şi menajat eventualele suspiciuni. De aceea, Riri n-a intrat niciodată în casa mea, ne întâlnim ca hoţii pe la colţuri de stradă. Şi aceasta este singura „inexactitate“, prietenia cu Riri în paisprezece ani de căsătorie! Îţi dai seama atunci cât de ingrate, de revoltătoare, în ce hal m-au indignat acuzaţiile lui? M-am culcat cu jumătate de Bucureşti…

— Cine naiba a putut să-i bage în cap prostia asta?

— N-are importanţă.

— Ba da, Cora.

— Nici un fel de importanţă! Şi-atunci mi-am zis: foarte bine, dacă mă insulţi, barem să ai pe ce! Şi mi-am amintit de toate ororile ce au circulat vreodată pe seama unei femei, am inventat altele. Poţi să mă crezi, am făcut-o cu voluptate. Minţind despre mine am avut sentimentul că i-am smuls arma din mână şi am îndreptat-o împotriva lui, aceeaşi armă, dar mult mai ascuţită şi mai periculoasă.

— Armă, minciună, voluptate perversă… recapitulă arhitectul. Nu ţi se pare stupid?

— Poate.

— Ce rost au toate astea?

Femeia surâse cu ochii plini de lacrimi.

— Acum îmi pare rău, Toni. Nu pentru că voi pleca. Din punctul acesta de vedere mă bucur fiindcă, ţi-am spus, din senin nu m-aş fi hotărât niciodată. Îmi pare rău pentru el. E

bolnav, şi-mi închipui ce noapte o să aibă acum. În sfârşit, partida a fost jucată.

Contaş o cercetă atent.

— Deci te-ai hotărât, Cora?

Femeia îi susţinu privirea.

— Da, Toni.

* * *

Minerva se uită la arhitect. Amintirea îi crispa trăsăturile. Uşa se deschise brusc şi apăru Georgeta Penciu cu cafeaua aşezată artistic pe o tavă cu risipă de dantele. Minerva îşi ascunse zâmbetul.

— Nu trebuia să vă deranjaţi.

— Nu-i nici un deranj, dragă doamnă. Eu sunt moldovancă şi la noi e obiceiul să pui ceva dinaintea omului care-ţi cinsteşte casa.

Sensul „nu cum fac calicii ăştia“ era limpede.

Arhitectul se scuză şi ieşi împreună cu Cora. Georgeta oftă adânc.

— Nu i-o fost dat, săraca, să se bucure de bărbat…

— Se înţelegeau?

— Ce nu s-o mai pomenit! Şedeau, dragă doamnă, toată ziua cioc în cioc ca hulubii ceia de pe streaşină!

Minerva o privi iute.

— Cora spunea că, dimpotrivă, în ultimul timp au avut unele neînţelegeri.

— Aşa a spus? Tot ce se poate, eu n-am năravul să ţin sub geană gaura cheii.

— În schimb, sunt convinsă că nu v-au scăpat şoaptele schimbate între rude, se întâmplă în toate familiile, iar unele ajung la urechea soţului. Înţelegeţi ce vreau să spun…

— Cum să nu! Păi să mă socotesc. Luă poză de meditaţie adâncă cu ochii în tavan. Vasăzică…

* * *

După miezul nopţii, Elena şi Georgeta mâncau în bucătărie. Pianista fusese la concertul unui cunoscut violonist şi se întorsese într-o dispoziţie excelentă. Era elegantă, într-un costum de mătase grea, neagră, o bluză spumoasă şi pantofi de satin. Pe rever strălucea o panglică îngustă de diamante. Îşi ciripea impresiile de la concert, fredona fraze muzicale „…aici a fost absolut extraordinar, tam-ta-ta-ta-ta! N-am mai pomenit atâta sensibilitate de la Bertucci şi Silvain, sala era extaziată, paralizase, nici nu putea aplauda, şi pe urmă, când a izbucnit, Dumnezeule! Ce ovaţii! În viaţa mea n-am văzut atâtea flori, un delir de garoafe, cred că au devastat Codlea etc.“

Georgeta o asculta cu o singură ureche. Cinase mai înainte, dar pândindu-i sosirea i se făcuse din nou foame şi se hotărâse să-i ţină companie luând ceva uşor: o ceaşcă de bulion, o farfurie cu musaca şi gogoşari muraţi – „îi gras, cere acru“ – şi două felii de cozonac peste care ungea gros gem de caise. Întrerupse fără menajamente gângureala pianistei:

— Să încălzesc, fă, şi nişte curechi? Eu parcă aş lua o lingură…

Adusă în sfere mai terestre, Elena clipi nedumerită:

— Poftim?

— Ziceam să-l încălzesc.

— Ce?

— Curechiul! Idiotul meu o mâncat la prânz de m-o spăriet. Aşa-i de fragedă şi gustoasă raţa! Ce zici, Elenuţo?

— N-am chef.

Prefera în general dulciurile şi mesele încropite. Ouă, macaroane, conserve, supă în plic, semipreparatele de la Gospodina. Nu înţelegea cum Georgeta poate pierde o dimineaţă în bucătărie. Îi aprecia doar prăjiturile.

În mod excepţional, Georgeta amână spălatul vaselor pentru a doua zi dimineaţă. Şterse doar masa şi verifică antreul, asigurându-se că nu le ascultă nimeni.

— Unde-i Venera?

— Habar n-am, prin oraş.

— Idiotul cela?

— Care?

— Care umblă creanga prin coclauri, Şerbănescu!

— Are o conferinţă la Braşov, vine mâine. Dar de ce mă întrebi?

Georgeta închise bine uşa şi îşi apropie scaunul de-al pianistei. Elena îi sesiză în sfârşit aerul conspirativ.

— Ce naiba s-a mai întâmplat?

— Mi-o fătat purceaua!

— Care purcea?

— Mintea, toanto! M-am repezit spre seară până la Zoiţa să-i cer reţeta ceea de plachie. Ştii că Zoiţa îi bolnavă de ficat, încă de la şcoală se văita…

— Ştiu, oftă pianista.

— Azi o văd veselă ca un sticlete, nu-i mai stătea gura. O tras la urmă şi o doină de o pârâit! adăugă în treacăt, făcând astfel o aluzie limpede la ceea ce înţelegea ea prin muzică adevărată.

— Da, perfect! Elena îşi consultă unghiile. Şi care era motivul acestei veselii extraordinare?

— S-o vindecat. N-o mai chişcă ficatul.

— Serios?

Pianista îşi pipăi reflex petele cafenii de pe tâmplă.

— Da’ nu mă întrebi cum?

— Cum?

— O înghiţit două săptămâni untură de şarpe veninos. O lingură dimineaţa pe nemâncate, una sară, după cină.

— Ce oroare! se cutremură Elena. De unde a luat untura?

— Aici e aici! chicoti cu satisfacţie Georgeta. Îi unul la grădina zoologică care o învăţat-o cum să facă şi i-o dat

unsoarea. Chitesc să mă duc şi eu mai încolo, poate are ceva pentru reumatism. Ce părere ai?

Pianista se strâmbă dispreţuitoare.

— Vă lăsaţi păcălite de primul escroc.

— Asta om vide noi. Dar când mi-o pomenit de dihanie, o dată m-o pălit gândul.

— Ce gând?

Georgeta şopti făcând cu ochiul:

— Dacă-i dovedim lui Dan că nevastă-sa o adus şarpele, s-o hotărî odată să-i dea brânci. Tot cloceşte şi suflă pe nări ca un turbat, dar de alungat n-o alungă.

Georgeta scoase o carte de vizită din sân.

— Am luat-o de la Zoiţa. O băgăm în geanta Corei şi-i spunem idiotului cela să caute.

— Care idiot?

— Tu te-ai prostit di tăt, fă? Cela de sus, bărbatu-său!

Pianista îşi azvârli privirea pe bucata de carton, fără s-o ia în mână: *Vladimir Vasilescu, consilier Zoo-Băneasa, str. Ancuţei 175, Pipera*.

În ochii Georgetei sticlea triumful.

— Ei?

— Da, e ceva… Oricum, se poate încerca.

— Păi să încercăm!

— Încercaţi, încercaţi…

Începu să caşte. „Ce aberaţii!“ reflectă sorbind ultima înghiţitură de ceai. Ieşi din bucătărie fără să se gândească la nimic. În camera ei, Georgeta mai aşteptă întoarcerea lui Titel. O auzi doar pe Venera şi curând adormi.

* * *

Georgeta Penciu clătină hotărât din cap.

— Nu, nu-mi aduc aminte de aşa ceva! În familia noastră, nimeni nu şi-o beşâcat limba purtând vorbele de la unul la altul!

Minerva îi mulţumi pentru cafea şi se întoarse la jurnalul Venerei.

* * *

Plimbarea de astă-seară mi-a făcut multă plăcere. Ningea, pe trotuarele albe paşii mei erau singuri. Am avut la un moment dat o imagine simbolică. Drumul parcurs în patruzeci şi şapte de ani, drumul meu prin viaţă, un drum pustiu, fără prieteni, un itinerar precis, cu o gară terminus în care nu soseşte nici un tren.

De câteva zile, reiau sistematic traseul plimbărilor cu Mircea. El m-a învăţat bucuria hoinărelii fără scop, într-o seară de iarnă când ninge, într-o dimineaţă luxuriantă de mai, numai bucurie, lumină şi floare, într-o după-amiază de toamnă când văzduhul e doar aur vechi şi rugină, picurată pe ziduri, în privirile trecătorilor, în vitrinele florăriilor… Descopeream alături de el frumosul ignorat de ghidurile turistice, un colţ de stradă romantic, un acoperiş cu ţigle argintii pe care-l iubea, palatul Filipescu din Cişmigiu cu faţada lui crenelată, un gard cu trandafiri pe Dr. Lister, stemele heraldice cu fileu ale unui imobil de pe Nuferilor, bolta de zid din coasta bisericii Silvestru, o fereastră rotundă de mansardă cu perdele înflorate, şopârla de bronz de pe o poartă nituită, undeva pe dealul Mitropoliei, şi, ceva mai sus, un geamlâc vitraliu cu Sf. Gheorghe ucigând balaurul.

Se bucura ca un copil când înăuntru era lumină… Îl fascina mai ales o căsuţă de pe strada Transilvaniei, nimic extraordinar în fond, ziduri cenuşii, câteva trepte, o uşă de stejar cu un vasistas din fier forjat.

— Mă obsedează casa asta, Venera. Când chiuleam în liceu, îmi făceam mereu drum pe aici. Stăteam cinci minute şi plecam. Nu ştiu de ce mă obsedează. Am sentimentul că o cunosc, aş vrea să intru înăuntru… Şi e ciudat! În atâţia ani, n-am văzut pe nimeni intrând sau ieşind, n-am văzut

perdeaua mişcându-se, n-am văzut lumină. Nu-mi imaginez deloc în pragul uşii o gospodină cu ten gras şi basma peste bigudiuri, sau un tip în izmene şi maiou, ori o fetiţă cu panglici roşii care ţine degetul în nas. De aceea nu sun la uşă. Îmi apăr micile mele fantezii...

Astă-seară am trecut din nou pe acolo. Ferestrele erau luminate, se zărea un interior obişnuit, un ficus de apă făcând înconjurul încăperii, două valize mari căţărate pe şifonier, o lampă verzuie. Simţeam cu inima strânsă că am trădat mica fantezie a lui Mircea...

Între examenul de absolvire şi cel de licenţă facultatea organizase o excursie de cinci zile la Piatra Arsă. Mircea insistase să-l însoţesc, dar am refuzat. Nu-mi plac astfel de petreceri. Mă asimilez greu grupului, glumele şi aluziile cu anume tâlc de care se amuză doar iniţiaţii mă agasează, n-am niciuna din calităţile care te ajută să devii încă de pe peronul gării unul de-al lor: nu cânt la chitară, nici măcar nu mă pot asocia fără a fi penibilă la un cor, nu ştiu bancuri cu nebuni, nu-s o dansatoare pasionată, nu ştiu să mă fac interesantă seara în cabană ghicind baliverne în palmă sau în cafea, nu ştiu să râd. Dacă nu-mi vine să râd, pur şi simplu nu râd. Şi când nu mă simt bine, devin atât de antipatică, încât m-aş pălmui singură.

I-am explicat lucrurile astea lui Mircea. Mă asculta consternat. Voia să renunţe, doream şi eu din tot sufletul să renunţe, dar am insistat să se înscrie. Ştiam că maică-sa s-ar fi supărat. Pentru ea, excursia însemna în primul rând cinci zile în care fiu-său ar fi respirat aer de munte. Şi mai simţeam că agrea şi încuraja actele lui de independenţă vizavi de mine. Îşi închipuia că-l tutelez şi ideea o enerva. Infirmieră da, nu guvernantă.

Mi se pare şi azi ciudat că ultimele cuvinte schimbate împreună au fost atât de serbede. Mi-a telefonat din gară, deşi ne luasem rămas-bun cu o seară înainte. Dorea şi cred că simţea nevoia să fie gentil. Avea într-un fel sentimentul

că mă nedreptăţeşte. I-am răspuns destul de distrată, mă grăbeam spre şcoală, la o consfătuire cu părinţii.

— Petrecere plăcută! i-am urat convenţional. Apoi, adăugând matern: Ai grijă să nu răceşti.

Se auzeau chiote, râsete, glasurile celorlalţi.

— Bine, bine, Venera. La revedere... pleacă trenul.

Era o dimineaţă de aprilie, 27 aprilie, destul de nesigură, cu vânt şi praf. Mă îndreptam spre şcoală sâcâită. „Bine, bine... la revedere...“ Nu „te sărut“, sau cel puţin „o să-mi fie dor de tine“, ori „draga mea“ în loc de Venera. Asta din cauza colegilor care-l auzeau. De ce oamenilor foarte tineri le e ruşine să recunoască, să afirme că iubesc?

În aceeaşi seară, doamna Balaban a primit o telegramă. Mircea murise într-un accident. Adevărul l-am aflat abia acum şase luni de la un coleg de-al lor, Viişoreanu, stabilit în Canada. Mi-a mărturisit totul într-o scrisoare. Dar au trecut peste douăzeci de ani de atunci şi crima s-a prescris.

* * *

Georgeta o găsi pe Elena în pat, cu o compresă udă pe frunte.

— Ce faci, fă?

Pianista tresări şi închise ochii apăsându-şi tâmplele.

— Lasă-mă...

— Cum să te las, toanto, fimeia ceea de sus răscoleşte, suceşte şi învârteşte iac-aşa... Şopti: Să nu te împingă păcatul s-o scapi cu şarpele!

— Care şarpe?

Întrebase absentă ca de obicei. Georgeta ridică exasperată mâinile spre ceruri.

— Asta-i năucă! Socoti înfriguratră: Vasăzică geologul a venit de la gară după ce am ieşit din camera Corei... N-avea cum să mă vadă, ce zici?

— Cine?

— Şerbănescu, toanto! După aia…

* * *

Georgeta intră în odaia Corei. Se uită în jur, cu o grimasă de dispreţ. Încăperea avea o atmosferă particulară, o demnitate austeră, care o indispunea: mobilă albă, în linii drepte, covoare albe, un singur tablou în tonuri alb-cenuşii. Pe noptieră, ca un capriciu, ca un râs ştrengăresc izbucnit pe neaşteptate, ca un clopoţel într-un peisaj sonor tern, irupeau ciclame violet şi galbene.

„Ca la sanatoriu“, conchise Georgeta începând să inventarieze sertarele şi dulapurile.

Întârzie lângă masa de toaletă plină de exponate cosmetice. Parfumuri, creme de zi şi de noapte, rimel, pudriere, vopsele înşirate într-o casetă, ca nişte acuarele, despre care Georgeta habar n-avea la ce ar putea folosi, ca şi flacoanele înalte cu lichid incolor, pensulele moi sau borcanul cu tampoane de vată colorată. Îşi mâzgăli obrazul cu rujul Corei, se parfumă zdravăn, îşi pudră nasul privindu-se critic în oglinda octogonală.

Imaginea îi confirma o impresie mai veche. „Nu-i nimic de capul izmenitei celeia! Ia s-o văd eu în zori, nemânjită şi fără odicolon. Dar te lasă s-o zăreşti?“

După ce se plictisi, căută în dulap poşeta preferată a Corei, un sac de antilopă verde, şi strecură în buzunarul interior cartea de vizită a consilierului Vladimir Vasilescu. Coborî extrem de satisfăcută în hol.

Mihai Şerbănescu se întoarse cu un tren de noapte. În antreu se ciocni de notar, care pleca la serviciu.

— Ce faci, dom’le? întrebă Jack mahmur. Te-ai întors?

Geologul zâmbi.

— Aşa mi se pare. Pe aici toate bune?

— Perfect! Excelent! Impecabil! La mulţi ani! adăugă fără noimă şi dispăru pe uşă.

Şerbănescu începu să râdă. Mai târziu, întins pe divan cu un ziar în mână, îl auzi pe Contaş plecând. Era singurul din casă care nu trântea uşile şi deci lesne de recunoscut. Se uită surprins la ceas. Abia opt, or arhitectul nu părăsea niciodată locuinţa înainte de zece.

După puţin timp, din hol răzbătură şoapte. Recunoscu glasul şuierător al Georgetei care încerca să obţină ceva de la pianistă.

„Treaba lor!“

Începu să citească pagina externă a gazetei, dar era pe departe atât de liniştit pe cât încerca să pară.

— Fă!

Pianista mormăi, cu ochii închişi:

— Lasă-mă! Lăsaţi-mă…

— Scoală, fă! Mişcă, n-auzi?

Georgeta o zgâlţâia cu amândouă mâinile. Elena îşi crăpă în sfârşit pleoapele.

— Ai înnebunit? Mă trezeşti cu noaptea în cap? Şi ţi-am spus de o mie de ori că trezirile astea bruşte îmi dau migrenă. Eşti îngrozitoare!

Avea obrazul galben, ca toţi hepaticii imediat după somn. Georgeta se minună:

— Îi nouă, fimeie! Asta însamnă cu noaptea în cap la tine? Hai!

— Unde?

— Cum unde?! N-am vorbit asară? Urcăm la Dan să-i spunem.

— N-am vorbit nimic şi nu mă amestecaţi pe mine în porcăriile voastre.

Ochii Georgetei se bulbucară.

— Cum, fă, mă chiorăşti de la obraz? Vasăzică îi bună Georgeta la bucătărie, la făcut piaţă şi la spălat oale, dar la

o adică, întoarcem spatele şi ne punem pălăria pe urechea ceilaltă.

— Linişte! urlă Titel de după uşa închisă. Ce-i tapajul ăsta? V-aţi dilit? Ei, beleaua dracului!

Georgeta coborî vocea.

— Ai văzut? Trezim tată casa.

— Pe ăsta îl menajezi! bombăni pianista furioasă.

— Hai, Elenuţă! În cinci minute am mântuit şi poţi să dormi până or trâmbiţa arhanghelii.

— Nu înţeleg ce nevoie ai de mine? Nu poţi să te duci singură?

— N-ai politică! surâse superior Georgeta. Altă greutate avem amândouă.

Începu s-o tragă pe scări.

Figura lui Dan le înspăimântă. Era descompusă, neagră, câteva şuviţe încleiate îi atârnau pe frunte.

Se furişaseră fără zgomot înăuntru, trăgând cu ochiul spre dormitorul Corei, şi rămăseseră lângă uşă. Elena jalnică, lăţoasă, smulsă de sub plapumă, într-o cămaşă de noapte bleu şi tremurând de frig. Georgeta rotundă, într-un capot de barchet, şi cu o cărare groasă albă în părul vopsit.

La început inginerul păru nedumerit, apoi urlă:

— Căraţi-vă! Afară! Afară!!

Georgeta se înfurie instantaneu.

— Ascultă dintâi, idiotule! Debită dintr-o suflare: Nevastă-ta vrea să te ucidă! E o criminală! O adus şarpele şi ţi l-o slobozit în aşternut. Cată în geanta ei cea verde şi-ai să pricepi singur cum şi de unde…

Manu se sculă în capul oaselor ameninţător. Ieşiră amândouă în acelaşi timp. Aproape concomitent, se auzi un vas spărgându-se cu zgomot de uşa închisă.

— Sări-ţi-ar ochii! bombăni Georgeta.

— Ţi-am spus…

— Ce mi-ai spus, fa? Chicoti apoi cu satisfacţie: Dacă nu s-o holba în traista Corei, să-mi zici mucea!

Elena o privi uluită. Începea să se trezească de-a binelea.

* * *

Scund, sfrijit, cu un nas lung uşor deviat şi ochi neobişnuit de vioi, Vladimir Vasilescu părea că trăieşte într-o continuă stare de agitaţie. În antreul îngust se aflau doar un frigider şi o masă lipită de perete, cu câteva flori artificiale parcă ofilite. Dincolo, cineva trebăluia. Se auzeau crătiţi, un cuţit care taie ceapa mărunt. Titel ducea tratativele.

— Nu-i mare filosofie! Ăla dă telefon – n-o să facă excursie până în Pipera, îţi dai seama – şi dumneata confirmi că într-adevăr ai vândut şarpele cucoanei. Pe chestia asta, ai două sutare.

Vasilescu rânji:

— Două sutare dai mata la preşcolari! M-aţi luat de fraier?

— Un telefon, domnule! sări Jack. Atâta doar, să răspunzi la telefon şi ţi se pare puţin două sute de lei?

Era sincer uimit. Rânjetul celuilalt se ascuţi.

— Ia spuneţi, băieţi, cât vă iese vouă din afacerea asta? Eu mă mulţumesc cu zece la sută. Pentru cinşpe la sută, recunosc că am vândut şi un brontozaur.

— Ne iese pe dracu'! bombăni Titel. Vrem să facem un banc.

Vasilescu păru că se minunează.

— Extraordinar! Un banc! Uite, nu mi-ar fi trecut prin minte… Sunteţi glumeţi, vasăzică? Atunci mai stăm de vorbă. Daţi şapte sute cincizeci, să nu zic opt sute, şi s-auzim de bine!

Măselele lui Titel scrâşniră, dar scoase portmoneul.

* * *

Cora intră în baie şi răsuci cheia cu zgomot. În curând, inginerul auzi robinetele, apa care începea să umple cada, inelele puse pe etajera de cristal.

Dan se furişă în odaia ei ţinându-se de mobilă. Îi văzu poşeta pe comodă. Era deschisă, o batistă mică albă şi pieptenele ieşeau afară. Cartea de vizită o găsi în buzunărelul de moar, lângă oglindă şi buletin. „*Vladimir Vasilescu, consilier Zoo-Băneasa…*“

O luă şi părăsi încăperea. Un plan tulbure încă, dar înfricoşător, mijea vag.

Cartea de vizită îi tremura între degete. Dan o puse lângă telefon şi formă numărul cercetând-o la fiecare cifră. Îi răspunse o femeie. Manu îşi umezi buzele. Simţea că nu poate articula cuvintele.

— Cu domnul Vladimir Vasilescu.

CAPITOLUL XIII

Titel se agăţă de mâneca notarului.

— Crezi că Vasilescu o să-şi ţină pliscul?

— Întâi trebuie să ajungă la el cucoana… Cum o cheamă?

— Minerva. Ce nume, Dumnezeule!

După zece minute, Minerva îşi dădu seama de inutilitatea oricărei discuţii cu pianista. Era complet absentă, încurca zilele, confunda întâmplări din iulie cu altele din preajma revelionului, dădea impresia că nu poate şi nici nu face eforturi să se concentreze.

— Vă mulţumesc, doamnă, mi-aţi fost de un real ajutor.

— Poftim?

— Sunteţi liberă.

— A, da, cu plăcere.

O conduse până la uşă. Jack muşca dintr-o bucată de cozonac, aruncând priviri furişe spre scară, Titel fuma nervos. Când Elena coborî, notarul se ridică nerăbdător în picioare.

— Puteţi fi liniştiţi, băieţi! spuse Minerva. Doamna Elena nu ştie şi n-a văzut nimic.

Rătăcea prin holul pustiu. Titel, Jack şi pianista dispăruseră în odăile lor.

„Oare ce s-a întâmplat după discuţia dintre Cora şi Dan Manu?“

* * *

Elena cânta o fugă de Bach. Notele pătrundeau până în camera inginerului. Stătea în pat, sprijinit de două perne. Jack îşi făcea treabă inutil cu medicamentele de pe noptieră. Le lua pe fiecare în mână, studia eticheta, apoi le aşeza după înălţime. Titel îl urmărea cu priviri ironice, ţinând o ţigară între degete, fără s-o aprindă. Manu nu suporta fumul.

— Unde-i Cora? întrebă dintr-o dată notarul.

Penciu îl mustră dulce:

— De ce eşti gafist, tăticu'? Vezi că Dan nu vrea să mediteze la chestia asta.

Inginerul nu spuse nimic. Privea ţintă lustra. Titel, contrariat, se uită şi el la tavan, apoi ridică din umeri. Moraru se burzului:

— Dan n-o s-o părăsească niciodată pe Cora, s-au împăcat, aşa că pot foarte bine să mă interesez unde e nevastă-sa.

— Ne-am împăcat? Râsul inginerului avea accente sinistre.

— De ce nu, dragul meu? Este atitudinea cea mai înţeleaptă pe care o poţi adopta, iar eu ţi-o recomand din toată inima şi conştient de răspunderea ce mi-o asum.

Vorbise bombastic ca de obicei, căutând mai mult sonoritatea cuvintelor decât sensul lor.

— Senil! mârâi Manu. Până mai ieri, alaltăieri se dădea peste cap să-mi aducă probe de infidelitate…

Notarul îl întrerupse:

— O greşeală, Dănuţ! O greşeală de care mă căiesc.

— Aşa, tăticu'! Titel se distra de minune. Ia arată-ne matale cum te căieşti!

— Genul ăsta de glume nu-l apreciez, dragul meu.

— Deşi eşti un tip cu glanda umorului…

— Mai cu seamă când sunt şi impertinente! Îi plăcuse cum sună cuvântul şi repetă: Da, da, impertinente!

— În regulă, neamule!

Brusc, Jack adoptă un ton de confesiune. Îi încolţise lacrima.

— Am reflectat toată noaptea, Dănuţ. E absurd să acordăm importanţă unor fleacuri. Peste douăzeci de ani, să dea Dumnezeu să ajungi…

— Dar nu crezi, râse Penciu.

— Ai să te miri singur amintindu-ţi pentru ce prostii te-ai zbuciumat. Faţă de eternitate, nimic nu e important, chintesenţa oricărui fenomen se diluează, fatal se diluează. Iată în ce constă drama şi totodată fericirea noastră.

Inginerul îi aruncă o privire neagră:

— Mă plictiseşti.

Titel îl examina cu coada ochiului. Arăta rău, pielea pământie părea lipită direct pe craniu.

— Sunt dezolat, Dănuţ, continuă Moraru culegând de pe masă o monedă de cincisprezece bani şi băgând-o discret în buzunar. Sunt dezolat că te frământi.

— Varsă lacrimi cu găleata, îţi spun eu, strecură Titel.

— Te sfătuiesc la modul amical să încetezi! Oftă lung, ostentativ: Gândeşte-te, Dănuţ, că nu eşti nici primul, nici ultimul care a trăit astfel de evenimente. Pentru moment ele iau proporţii gigantice, dar după aceea… Râse gros: Ţi-l aminteşti pe Pavelică Pintilescu? Când a aflat că-l înşală nevastă-sa, a vrut să se arunce cu capul în jos de pe statuia Aviatorilor. Îi explică lui Titel: Amantul era funcţionar la TAROM. Steward sau vindea bilete, nu-mi amintesc. L-am băgat într-o cârciumă şi peste o săptămână fluiera la braţ cu o damicelă blondă.

— Ce pilde frumoase cunoşti matale! se minună candid Penciu. Ştii şi altele?

— Dacă răsfoim istoria…

— Treci la plebiscit, nene…

Dan gemu:

— Idiot bătrân! Apoi încet, rostind greu: În femeia asta am crezut mai mult decât în mine. Singurul lucru curat…

Nu isprăvi. Gemu iar, adânc, ca un animal. Jack reluă:

— Tocmai de aceea, eu zic să mai reflectezi. Gândeşte-te la un bibelou scump. Dintr-o neatenţie îl spargi. Te-nduri să-l arunci? Nu! Îl lipeşti şi-l aşezi, nu-i aşa, într-o poziţie de unde să nu se cunoască.

Penciu chicoti:

— Şi cam în ce poziţie ar trebui s-o aranjeze pe Cora, după capul tău, tăticu', aşa ca să nu se cunoască?

— Eşti prost! Nu înţelegi nimic. Asta voiam să spun, Dănuţ! Şi trecând de la general – situaţii ca ale lui Pavelică sunt cu miile – la particular, aş vrea să te conving şi te conjur în sensul ăsta să nu faci caz de demnitate jignită. Nume mari, răsunătoare, nume istorice au primit palma infidelităţii conjugale. Azi învăţăm chestiile astea în manuale şi treaba nu ne înspăimântă, nu-l considerăm pe soţul inocent degradat.

— Dă-i o coroană lui Dan, sugeră Titel, şi-atunci n-o să se simtă nici el degradat.

— Intervii ca un cretin! se enervă notarul întrerupt dintr-o microconferinţă pe care o presimţea picantă şi extrem de documentată. Anna Boleyn l-a înşelat pe Henric al Angliei, Petru cel Mare al Rusiei o ofensa pe Ecaterina cu Maria Cantemir, Ludovic al XIV-lea a avut-o pe Lavalliera şi pe Madame de Montespan, în timp ce Maria Tereza roşea în faţa întregii Europe, Ana de Austria îl înşela pe Ludovic al XIII-lea cu Buckingham. Este, domnule?

— Nu ştiu, tăticu', nu eram pe fază, dar dacă zici matale…

— Eu? Istoria!

— Nenea Jack a citit *Cei trei muşchetari*, râse Titel. Restu-i din *Femei celebre*.

— Ca să nu mai vorbim de Carol care a alungat-o pe Elena la tat-su şi la mă-sa în Grecia ca să se poată culca nederanjat cu Lupeasca şi ce mai pica pe de lături.

Penciu bătu din palme.

— Gata! L-ai convins.

Inginerul se urni greu de pe divan. Înaintă nesigur spre fereastră şi se sprijini de pervaz.

— Am ameţit. Obosesc foarte repede… Da… Nările-i tremurau. Am să i-o plătesc. Dumnezeule! Nici nu bănuieşte cât de curând.

Jack îl măsură, apoi se veseli subit.

— Bravo, Dănuţ! Felicitările mele. În sfârşit, iei chestiunea ca un adevărat bărbat. Cunosc o sută de femei care ţi-ar săruta mâna dacă le-ai primi în patul tău. O aventură, două, şi n-o să-ţi mai pese că te-a înşelat Cora. Un antidot rapid, excelent, universal!

— Faci reclamă la detergenţi? se interesă Penciu. Fluieră subţire: Eşti capiu, nene! Nu te-ai prins că gagiul ocheşte altă ţintă?

— Adică?

— Vreau să sufere, şopti Manu. Glasul îi gâlgâi în fundul pieptului, prizonier. Vreau să se chinuie, să se zvârcolească! Înţelegeţi? Să se zvârcolească!

— Cum adică? întrebă notarul.

— Nu ştiu. Încă nu ştiu, dar am să găsesc.

În voce se desluşea atâta ameninţare, atâta ură grea, mocnită, încât cei doi tresăriră. Titel încercă să pară liniştit.

— Vezi-ţi de treabă, Dane, nu ştiu ce-ţi circulă prin cap, dar părerea mea e s-o laşi baltă.

Notarul încercă să-şi înghită saliva.

— Sper, hm… Sper că n-ai de gând s-o omori.

— S-o omor?! Prea simplu.

— Dănuţ! Notarul îl luă de umeri: Fii raţional, dar mai presus de toate un gentilom. Aminteşte-ţi bărbaţii din familia noastră. Nici unuia dintre noi nu i-a fost ruşine să se privească în oglindă, nici unul nu şi-a pierdut respectul faţă de sine însuşi. Nu te coborî, dragul meu. La urma urmelor, dacă în inima ta simţi că situaţia este ireparabilă, divorţează şi te asigur că e de ajuns. Ascultă rugămintea lucidă a unui om în vârstă. Fii bărbat şi senior! Răzbunările

murdare sunt pentru şomeri tuberculoşi şi dactilografe isterice.

Manu îi smulse mâna de pe umăr.

— Ştiu singur ce am de făcut. Duceţi-vă dracului!

— Ne ducem, cocoş! Titel se sculă leneş. Ascultă-l totuşi pe tăticu'. O cam ia el razna, dar aici are dreptate. Nu face să strici faţa de dragul căptuşelii. Şterge-o pe Cora din cartea de imobil, dacă fotografia ei îţi produce alergie în organism, şi basta! Lasă figurile nasoale. Nu-i nici elegant – duse degetul la obraz – şi te mai bagă şi în cine ştie ce dandana. Ne-am înţeles?

— Nici o grijă, şuieră Dan. O să capete exact ceea ce merită! Rânji: Ce merită o târfă, după capul vostru?

— E clar! conchise Penciu. Tractoristul cerea vodcă, iar ea îi dădea mere rase. Hai să facem nani!

Jack se holbă.

— Ce tractorist?! Ascultă, Dan, te rog eu fii cuminte. Şi te mai rog ceva. Orice ai hotărî, sfătuieşte-te înainte cu noi. Nu mi-aş ierta în veci să faci un gest necugetat. Isprăvi pe lacrimă: Promite-i-o fratelui mamei tale, Dănuţ!

— Va căpăta ceea ce merită! repetă încăpăţânat Manu.

Pe scară, Titel căută ochii notarului:

— E-n regulă, bătrâne.

La unsprezece, pianista se retrase în camera ei cu un roman. Acasă se mai aflau doar geologul, care dormea, şi Dan.

Georgeta se furişă în odaia Venerei, scoase jurnalul din birou şi se aşeză lângă fereastră. Putea astfel să supravegheze strada, întoarcerea Venerei. Îşi puse ochelarii şi începu să citească ţinând caietul în poală, departe de ochi. Întorcea paginile cu un mormăit de satisfacţie. Lectura o captiva.

…În aceeaşi seară, doamna Balaban a primit o telegramă. Mircea murise într-un accident. Adevărul l-am aflat abia acum şase luni de la un coleg de-al lor,

Viişoreanu, stabilit în Canada. Mi-a mărturisit totul într-o scrisoare. Dar au trecut peste douăzeci de ani de atunci şi crima s-a prescris.

Citind paginile acelea nu încercam nici o surpriză. De când îl cunosc pe Dan, i-am atribuit spontan, reflex, cele mai oribile cusururi. Surpriza nu consta deci în Dan egal asasin, ci în Dan, soţul Corei, egal cu Dan, ucigaşul lui Mircea.

Mircea nu se înşelase afirmând că în jurul lui se ţese o atmosferă tulbure. Fiind şef de promoţie, o dată cu luarea examenului de licenţă urma să fie angajat la Institutul dr. Căciuleanu, şi în această calitate trebuia să plece la o specializare de trei ani în Anglia. Era o şansă unică.

Dan, al doilea în ordinea mediilor, încercase întâi să-l înlăture însăilând mici intrigi la decanat şi în biroul UTM. La scurt timp, scrie Viişoreanu, Manu şi-a dat seama că trebuie acţionat altfel. Ferm şi fără scrupule. Când Mircea s-a hotărât să participe la excursia aceea în Bucegi, şi-a semnat sentinţa la moarte...

Cine afirmă că există presimţiri? Nimic, nici o singură bătaie de inimă, un crâmpei de vis sau o tresărire în firidele obscure ale gândului nu m-au avertizat că peste câteva ceasuri avea să se întâmple o nenorocire groaznică. După ce s-au urcat în tren, studenţii s-au răspândit prin diferite compartimente. Dan îl însoţea pe Mircea. Au râs şi au pălăvrăgit, apoi Dan a propus o bere. Până la restaurant trebuia să traverseze vagoanele de clasa întâi, pustii. Se apropiau de tunel. Dan a prins balustrada şi s-a aplecat în afară, de parcă ceva din peisaj i-ar fi atras în mod special atenţia.

— Fii atent să nu cazi! i-a strigat Mircea.

— Vino încoace să vezi o chestie formidabilă!

Mircea s-a apropiat. Când au intrat în tunel, Dan i-a făcut vânt. Mircea a dispărut în întuneric fără un ţipăt. După aceea Dan a tras semnalul de alarmă. Peste patru luni pleca la Londra.

Viişoreanu tocmai ieşise din toaletă când Manu îl îmbrâncea pe Mircea. Nu-şi cere iertare în scrisoare. Mi-a trimis-o pentru că simţea nevoia să se descarce, pentru că povestea îl obseda. Şi ştie că tăcerea lui nu mai e pasibilă de pedeapsă. A acceptat să nu vorbească pentru că Dan îl avea la mână. La examenul de admitere în facultate, în locul lui Viişoreanu se prezentase un văr, student pe atunci la Construcţii. Dacă s-ar fi aflat, i s-ar fi anulat studiile, cincizeci şi şapte de examene, după cum afirma el însuşi în scrisoare. În Canada nu practică ingineria, e agent imobiliar, deci problema din punctul de vedere al diplomei şi-a pierdut orice semnificaţie. De ani de zile însă îl torturează ideea că trebuie să vorbească.

Cred că niciodată asasinarea unui individ nu va împlini mai desăvârşit ideea de justiţie. Dan trebuie să moară.

Georgeta, albă la faţă, închise caietul. Ieşi din încăpere aproape ţinându-se de ziduri. Era înspăimântată şi fără grai. „Dan i-o ucis logodnicul…“

Lăcrimă o vreme, apoi luă o ţuică să prindă inimă şi băgă un ştrudel la cuptor.

Peste jumătate de ceas cânta cu suflet: „Gigel, Gigel, iubeşte-mă niţel.“

Sunt extrem de tulburată. Când m-am întors din oraş, am auzit şoapte în odaia lui Jack. Uşa era crăpată, în hol întuneric. Câteva cuvinte surprinse m-au determinat să ascult. Dan va muri peste două săptămâni. Se pare că e o certitudine, Jack flutura un certificat.

Am sentimentul că cerul se prăvale peste mine. Unde e dreptatea? Unde e justiţia imanentă? Să mori după atâtea ticăloşii, de boală, în patul tău, chiar foarte tânăr – Dan împlineşte abia patruzeci şi cinci de ani – mi se pare inadmisibil. Un dar absurd, o mizericordie divină, lipsită de orice raţiune. Altfel trebuie să plătească! Până la Anul Nou mai sunt cincizeci şi două de ore. Deschise lada divanului şi

dibui sub aşternuturi o cutie. Înăuntru se afla stiletul. Venera scoase teaca de piele roşie şi îi încercă tăişul.

Pe Şerbănescu îl trezi un ţipăt. Rămase câteva clipe în aşternut, cu urechea aţintită. Ţipetele se repetară urmate de lovituri înfundate. Sări din pat şi ieşi în hol. Se ciocni de Jack.

— Cine strigă?

Dan îi privea din capul scărilor.

— Cora, am impresia.

Geologul îl dădu la o parte. Zgomotele veneau din bucătărie. Cora bătea cu pumnii în uşile debaralei.

— Deschideţi!

Cândva, notarul, obsedat de hoţi, instalase yale la toate uşile. Şerbănescu răsuci cheia. Cora, descompusă, îi căzu în braţe. Hohotea:

— S-a închis singură… Îngrozitor! Nu suport…

— Linişteşte-te.

— Ai văzut ceva? se interesă notarul curios, gândindu-se la elemente stranii, supranaturale. Duhuri, stafii…

Cora plângea. Îngână printre sughiţuri:

— Spaţiile închise… N-am aer… Nu pot.

Se afla în pragul unei crize de nervi, dinţii îi clănţăneau.

Şerbănescu luă o sticlă de coniac din debara şi îi turnă în ceaşcă.

— Bea asta.

O examină înduioşat. „Claustrofobie… La urma urmelor nu-i o nenorocire chiar atât de mare. Se poate evita.“

După prânz, Georgeta tăie câteva felii de cozonac şi bătu la uşa notarului. Jack adormise cu gazeta pe piept. Se trezi speriat.

— Ce-i? Dădu cu ochii de farfurie şi-şi recăpătă buna dispoziţie. Vai, Getuţo, eşti impresionantă! O femeie admirabilă, câtă gentileţe!

Muşcă lacom, fixând cozonacul cu privirea aceea specifică gurmanzilor, care nu-şi desprind ochii de

îmbucătura ce urmează s-o bage în gură. Georgeta îl aştepta să isprăvească evaluând boarfele notarului. Mobilele erau desperecheate şi jerpelite, perdeaua zdrenţuită, din covor rămăsese doar urzeala. Sub pătura subţire se zărea aşternutul cârpit pe care Jack îl schimba de două ori pe an.

Moraru terminase şi culegea din farfurie firimiturile. Înveselită, Georgeta începu să râdă.

— Cu tine la masă, nu mai spală omul blidele… Ascultă, Jack, uite la ce m-am gândit eu!

— Spune, Getuţo! Sunt extrem de curios să aflu. Tot ce gândeşti tu este eminent.

— Dacă-i adevărat că Dan se duce…

Notarul afişă instantaneu o expresie îndurerată.

— Se duce, draga mea. În mod iremediabil şi inevitabil se duce. Ne aşteaptă momente deosebit de grele. Vom fi însă împreună noi, familia, şi asta înseamnă ceva.

— El ştie?

— Ce să ştie? Că moare? Sigur că nu.

— Păi atunci unde-i scofala, deşteptule? Crede c-o să trăiască cât lumea şi nu schimbă testamentul. Rămâne totul muierii.

Jack păru surprins de raţionament.

— Ştii că ai dreptate? Ca să dispună în favoarea noastră, trebuie să i se spună adevărul. Dacă amână problema, şi o va amâna categoric – nu-i vesel să iei hotărâri în legătură cu propriul tău deces – vom asista neputincioşi cum Cora, în conformitate cu vechiul testament, se înfruptă din averea familiei. Da, da, e o chestiune urgentă, de ore aş zice.

Georgeta îl asculta satisfăcută.

O maşină opri în faţa casei şi notarul sări la fereastră. Comentă stupefiat:

— Dan! A venit cu un taxi. Băiatul ăsta e nebun! O să se ruineze.

— Stai blând, spuse Titel flegmatic. Pesemne îi e rău al dracului.

Elena, cu poigneturile prizoniere într-un colac de lână roşie – Georgeta desfăşura firul făcându-l ghem – îi măsură dispreţuitoare:

— Tare vă mai place să vă amestecaţi în treburile oamenilor! Ce vă priveşte pe voi ce face Dan cu banii lui?

Jack nu-i răspunse şi dădu fuga la uşă. Inginerul intră direct în hol, fără să se dezbrace, şi se prăbuşi într-un fotoliu. Galoşii plini de zăpadă lăsau picături murdare pe parchet. Georgeta vru să spună ceva, dar renunţă. Dan, vânăt la faţă, ridică ochii şi le azvârli o privire rătăcită. Notarul încercă să fie tonic. Îl bătu pe spinare zâmbind larg.

— Ce mai faci, Dănuţ? Bine, radios, excelent! Nu-i aşa? Ai o mină admirabilă.

Manu nu răspunse. Ceru o ţigară. Penciu îi întinse surprins pachetul. De ani de zile, Dan nu mai fuma. Georgeta îşi holbă ochii.

— Eşti nebun, măi băiete? Ţigară îţi trebuie ţie?

— Nu contează… Nimic nu mai contează.

— Ia-o pe şosea, Dane, spuse Titel. Ce s-a întâmplat?

Inginerul gemu. Privirea umedă aţintea covorul.

— Vin de la doctor. Mă curăţ! Zece zile sau două săptămâni, maximum…

Jack se uită semnificativ spre ceilalţi: „v-am spus eu?“ şi exclamă fals, atât de fals, încât Elena se cutremură:

— Aberaţii, Dănuţ! Cum poţi lua în serios un asemenea diagnostic?! De altfel, nici nu cred că un medic poate da verdicte atât de dure unui pacient. Fii cuminte!

— L-am auzit discutând cu sora. Credea că am ieşit. Vorbea de după paravan. Nu, nu încap confuzii. Încleştă pumnii. Strigătul îi ţâşni din piept cu disperare sfâşietoare: Cum e posibil? De ce? De ce?!

Georgeta începu să plângă. Elena, albă la faţă, îşi frângea degetele amuţită.

— Să n-o luăm în tragic, îngână Titel nesigur.

— Fireşte, fireşte, fu de acord Jack. Totdeauna mai există o şansă. Capul sus, Dănuţ! Moralul are totdeauna ultimul cuvânt. O afirmă toate somităţile.

— Daţi-mi un coniac! Sau o ţuică, ce aveţi…

Titel sări vizibil uşurat.

— Aşa, tăticu'! Om vedea pe urmă ce-o mai fi.

Jack ridică paharul:

— Propun să bem în sănătatea lui Dănuţ!

Elena îl măsură consternată. Bolul îi tremura în mână. Inginerul îl isprăvi dintr-o înghiţitură şi-l împinse lui Penciu să i-l umple din nou. Jack îl bătu uşurel pe genunchi.

— Ai să te simţi mult mai bine, o să vezi! Apropo, Cora e informată?

— Când era s-o informeze, idiotule? întrebă Georgeta ştergându-şi nasul. Numai ce-a venit de la spital.

În ochii inginerului se aprinse o flacără.

— Târâtura! Are noroc.

— Noroc! Exagerezi, Dănuţ, râse gros notarul. Exagerezi ca şi în celelalte. Îţi schimbi testamentul şi aş vrea să-mi explice cineva în ce mai constă norocul fetiţei.

— Sunteţi odioşi! ţipă Elena. Cum puteţi discuta acum…

Manu îşi ridică privirea.

— Ce-ai vrut să spui, Jack?

— Dragul meu, dar e foarte simplu. Testamentul actual a fost redactat în favoarea Corei. Dacă vrei ca nevastă-ta să nu mai aibă „noroc", am impresia că asta te sâcâie, formulezi altul şi o excluzi de la succesiune.

Penciu interveni repede:

— Ca chestie preventivă, nu pentru că…

Făcu un semn nedesluşit cu mâna, zâmbind strâmb. Georgeta puse punctul pe i:

— Adică laşi averea familiei.

Manu clătină capul. Vorbea fără coerenţă, gâfâit:

— Da, e bine aşa… În orice caz, testamentul trebuie revizuit. Jack, ai grijă tu… Formalităţile… Şi jumătatea aia

de casă, ziceai că i se cuvine… Poate anulăm actul.

Elena îl privea înspăimântată. Simţea o greaţă cumplită, dar nu se putea ridica de pe scaun. Georgeta începu să depene din nou lâna. Ghemul se învârtea lângă urechea inginerului ca o minge roşie, pufoasă. Titel răsuflă uşurat.

“S-a tăiat pe aşi!“

* * *

— Te-am căutat toată ziua, spuse Venera. Unde-ai fost?

Cora, într-o rochie bleumarine cu guler şi manşete albe şi o centură lată de lac, roşie, trase adânc din ţigară.

— Am să-ţi spun, Venera, dar promite-mi că nu pui întrebări. Caut cu Toni o locuinţă. Ne mutăm.

Venera încruntă sprâncenele.

— De ce nu am voie să pun întrebări?

— Pentru că nu am chef să răspund. Am să-ţi povestesc totul altă dată.

— Perfect. Asta înseamnă că te-ai hotărât, în sfârşit, să te desparţi de Dan, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Şi pe mine de ce nu m-ai anunţat? Ai impresia că aş fi rămas aici, singură?

Cora zâmbi.

— Căutăm un apartament de trei camere. Te superi degeaba.

— Nu mă supăr. În sfârşit… Pentru că te-ai decis să divorţezi, presupun că vestea n-o să te dea gata. Îmi făceam scrupule…

— Despre ce-i vorba?

Venera o examină atent.

— Dan e foarte bolnav.

— E foarte bolnav de ani de zile. Nu-i o noutate.

Cealaltă făcu o pauză. Cuvintele căzură ca un trăsnet.

— Peste două săptămâni, cel mai târziu, moare. Uremie…

Cora se dădu înapoi. Suflă sugrumată:

— Nu-i adevărat!

— Perfect adevărat. I-am auzit aseară discutând în odaia lui Jack. Aveau şi un certificat. Medicul e un amic de-al lui Jack, din câte am înţeles.

Cora îşi prinse braţele. Parcă i se făcuse dintr-o dată frig.

— Dan ştie?

— N-am idee. În orice caz, nu era de faţă.

Se uită la Cora. Se chircise toată. Părul îi ascundea obrazul. Peste ochii Venerei trecu o undă de dispreţ. Se interesă glacial:

— Te afectează?

Cora o privi înspăimântată.

Trecu ca o nălucă prin faţa geologului, urcă scările alergând şi dădu buzna în camera lui Contaş. Şerbănescu privi lung în urma Corei, făcu câţiva paşi nehotărâţi, apoi deschise televizorul.

Arhitectul o măsură mirat. Îşi întrerupse toaleta unghiilor şi se ridică.

— Ce-i cu tine?

Cora gâfâia:

— Dan are uremie… Moare… E chestiune de zile.

— Nu înţeleg nimic. Calmează-te şi ia-le pe rând.

— Ah, tată!

Arhitectul tresări. Îi spunea rar tată, în clipe de mare emoţie. Se simţi dintr-o dată înduioşat şi îi mângâie părul.

— Hai, fetiţa mea, ia-ţi puţin răgaz şi să discutăm liniştiţi. Ce s-a întâmplat?

— Venera i-a auzit pe ceilalţi – arătă instinctiv cu bărbia spre podea, adică cei de jos, de la parter – vorbind. Pretinde că Jack le-a arătat un certificat…

Izbucni în plâns şi îşi ascunse obrazul în palme. Contaş o privea neputincios, cu un sentiment ciudat de eliberare în acelaşi timp. Un sentiment înăbuşit pe care nu încerca să-l analizeze. „Uite cum se rezolvă totul de la sine.“

Nu-l bucura moartea lui Dan, deocamdată înregistra vestea abstract, ca pe o simplă propoziţie, un anunţ plat şi fără rezonanţă, dar iubea soluţiile simple sau care simplifică acel *je me suis tiré d'affaire* sau mai valahul „am ieşit basma curată", fără eforturi, cu eleganţă şi dunga pantalonilor intactă. Nodul gordian reprezentase totdeauna pentru Toni mai mult decât un simbol. Un deziderat şi o filosofie. Iar acum, din fericire, spada n-o mânuia nici măcar el sau Cora. Altcineva, destinul ori viaţa, ori întâmplarea, în fine, tot acolo ajungi, o făcea pentru ei.

— Să nu o luăm în tragic, Cora, şi mai ales să nu ne pierdem capul. Ştii că Jack exagerează, iar medicii nu sunt nici ei vrăjitori. Le plac pronosticurile spectaculoase. Peste două săptămâni sau peste trei ceasuri jumătate…

Cora îşi ridică faţa udă de lacrimi.

— Eşti penibil, Toni. Glasul îi gâlgâia de enervare. Ştii foarte bine că nici un medic nu-i atât de tâmpit încât să dea sentinţe când nu-i absolut sigur. Dimpotrivă, ca să nu se angajeze preferă echivocul. De o săptămână, Dan îşi tot face analize. Cu rezultatele lor în mână s-a pronunţat.

— Aşa pretinde Jack.

— N-auzi că are şi un certificat? De unde crezi că l-a scos?

Fără să-şi dea seama începuse să ţipe. Părul i se lipea de obrazul ud şi congestionat. Contaş îşi aprinse o ţigară. Cora bolborosea printre sughiţuri:

— N-am să mi-o iert niciodată! I-am otrăvit ultimele zile, ultimele ceasuri…

Contaş o contempla mut. Pentru prima oară o vedea atât de răvăşită, lipsită de orice control. Încerca un sentiment care depăşea surpriza. Crezuse că fiică-sa îi seamănă, că la fel ca şi lui îi repugnă reacţiile zgomotoase, atât de aproape de vulgar, că ştie să se stăpânească. Un surâs tremurat, ochi umezi, o mângâiere stângace erau maximum pe care-l dăruia în clipe de emoţie intensă. Aşa le învăţase şi pe Cora şi pe Venera. Sentimentele autentice şi mai cu seamă

resentimentele n-au nevoie de larmă. Scandaluri, urlete, gesturi patetice, figuri descompuse ţineau de teatrul prost. Tocmai din pricina tapajului nu înghiţise niciodată spectacolele de la Comedia Franceză, dar… îşi întrerupse divagaţiile.

— Încearcă să-i explici, Cora. Repet, nu cred în sentinţe categorice, mai ales în medicină. Rigla de calcul n-are ce căuta într-un spital. Dar oricum, e bine să te eliberezi.

Cora îşi ridică faţa. Avu un râs urât.

— Ce egoist magnific eşti tu, Toni! Ca să mă eliberez… Adică pentru mine.

Surâsul arhitectului îngheţă.

— Draga mea, dacă-ţi face bine să mă flagelezi, îţi stau la dispoziţie. Nu m-ai lăsat să isprăvesc. Pentru tine, ca să te eliberezi – în fond, nimeni nu-mi poate reproşa că mă gândesc în primul rând la fiica mea – şi pentru el, ca să-i dai o reparaţie. Deşi… Du-te, fetiţo! Nu, nu sunt supărat… Du-te!

Rămase pe gânduri, privind uşa care se închidea încet.

„Ceea ce li se întâmplă oamenilor sunt întâmplări pe măsura lor. Şi-atunci unde e destinul? Sau destinul e cum te naşti… Nu ştiu!“

Ridică din umeri şi îşi umplu un pahar mare de coniac. Ar fi vrut să se afle la o sută de kilometri depărtare, s-o ştie pe Cora în siguranţă şi să se întreţină agreabil cu Eliza despre noua ei rochie de casă cu volane şi panglici. Undeva, pe o terasă, într-un fotoliu de paie, un domn bătrân mângâiat de ultimele raze ale soarelui. Eliza ţine în poale un motan siamez. Tufişurile de hortensii şi rochia ei au aceeaşi culoare. Iar soarele poposeşte în cocul de aur al Elizei.

Inginerul tresări. N-o auzise intrând.

— Ieşi!

Cora zâmbea tremurat. Încercă să se apropie.

— Dănuţ, dragul meu…

— Ieşi!!

— Ascultă-mă… tot ce ţi-am spus… Îmi pare rău!

Ochii congestionaţi ai inginerului o ţinteau sălbatic. Şopti încă o dată, mocnit:

— Ieşi!

— Ascultă-mă doar o clipă, Dănuţ. Nu-i nimic adevărat! Nici un singur cuvânt! Îţi jur! A fost o minciună… Mă scoseseşi din minţi. Am vrut doar să te rănesc.

Îşi duse mâinile la gât. Hohotele de plâns îi zguduiau trupul firav. Pumnul inginerului o izbi în plin obraz.

— Târfă!

Revista rămăsese deschisă pe birou. Era o publicaţie străină, de profil tehnic, care-i parvenea săptămânal. Ochii îi erau irezistibil atraşi de numele inventatorului suedez, subliniat cu roşu.

„Mi-a luat-o înainte“, scrâşni Manu.

Pierduse tot.

CAPITOLUL XIV

Jack păşea în vârful picioarelor. Titel rânji:

— Ce-i, tăticu’? Sunt bombe în pivniţă?

— St!

Notarul făcea semne şi grimase disperate reclamând linişte. Se apropie şi-i suflă în ureche:

— Dan ne-a convocat la o consfătuire strict confidenţială.

— Ei, taci!

— L-am simţit! E pe cale de a lua hotărârea. Coboară peste zece minute.

Se îndepărtă cu aceiaşi paşi prudenţi. Titel râse încetişor.

— Îmi sunteţi totuşi cei mai apropiaţi. Rude…

Manu, pământiu, privea peste capetele lor. Notarul se grăbi să fie de acord şi aprobă zgomotos, ca de obicei:

— Gândeşti perfect, Dănuţ! O luciditate impresionantă, o limpezime de cristal, o minte eminentă!

Titel Penciu oftă şi începu să fluiere ostentativ, plimbându-şi ochii în lungul pereţilor murdari. Moraru era singurul care nu-şi zugrăvise odaia, iar muştele şi ţânţarii îi vâna cu un pac. Victima era izbită cu furie.

— Vreau să mă sfătuiesc cu voi, urmă Manu. Nu vă cred inteligenţi din cale afară, dar acum… Da, mi-e greu să hotărăsc singur… Să gândesc singur.

Jack, nu prea încântat de aprecierea inginerului, izbuti totuşi să depăşească momentul. Emise pe o voce în care gâlgâia emoţia:

— Îţi stăm la dispoziţie, Dănuţ. Cu trupul şi sufletul nostru.

— Isprăveşte, dom’le! se enervă Penciu. Mai bate omul câmpii, dar nici chiar aşa!

Celălalt se dezumflă brusc. Îl măsură derutat, căutând o replică nimicitoare. Manu interveni:

— E ciudat… Am citit mereu că înainte de moarte nu-ţi mai pasă de nimic. Intervine o linişte, o resemnare nebănuită. De fapt mori, te detaşezi până să…

— Ei, acum n-o lua nici tu dramatic, spuse moale Titel, tolănit pe canapeaua notarului. Căută o poziţie mai, comodă printre arcurile desfundate. În definitiv, ce-ţi pasă?

— Îmi pasă.

Îl priviră surprinşi. Glasul lui Dan semăna cu un muget. Un glas dens în care clocoteau ameninţare, o hotărâre de gheaţă şi încă ceva nedefinit, dar înfricoşător.

— Îmi pasă al dracului! Nu-mi plac poliţele neachitate. Râse lugubru. Voi fi mult mai liniştit dincolo, ştiindu-mi registrele în regulă.

Jack se sperie: „Nenorocitul a făcut datorii. Pe ce naiba? Dame? Cărţi?“ Îşi drese glasul:

— Cam la ce… hm, cam la ce sumă se ridică debitul?

Penciu, exasperat, se pocni peste frunte.

— Trezeşte-te, dom’le! Ne-ai căpiat cu inepţiile.

— Boule!

— Mă ascultaţi? Nu, Jack, n-am creditori… Nu din ăia care crezi tu.

— Păi vorbeşte româneşte, ţipă furios Moraru. Asta mi-a plăcut mie în viaţă. Vorba limpede, răspicată, desluşită, să înţeleagă tot creştinul! Ai sau n-ai datorii?

Îi răspunse Titel, cu o voce ostentativ mieroasă:

— Inteligentule! Nepoţelul se exprimă la figurat. Ai auzit de chestia asta? Dacă nu, ia notiţe, o să-ţi servească la conferinţe.

Manu încleştă pumnii.

— Isprăviţi!

— Lasă-mă să-i explic. Se întoarse spre Moraru: Uite, flăcău, e vorba de cacealmaua Corei. O înghite greu.

— Şi ce vrea?

— N-auzi? Să-i plătească.

Notarul îşi răsuci gâtul, trase de-o cravată invizibilă şi emise de câteva ori:

— A, da… A, da… hm, interesant! Şi la ce anume te-ai gândit? Inginerul nu răspunse. Ţintea o gravură veche, ştearsă, o cumpănă într-un peisaj părăsit. Parcă-i auzeai scârţâitul… Penciu începu să râdă.

— Păi d-asta ţinem acum colocviul. Să medităm împreună.

— Să medităm, sigur că da. O idee admirabilă.

Inginerul începu să vorbească pe un ton ciudat, urmându-şi cu glas tare gândurile:

— I-am reconstituit fiecare pas. Ştiu de unde a făcut rost de şarpe, cum l-a strecurat în odaia mea, ştiu a cui era mâna care aluneca pe zid, cum a confecţionat scrisoarea de ameninţare şi aşa mai departe.

— Ţi-a trimis şi-o scrisoare? întrebă Jack. Fantastic!

— Japiţa lucrează tare, nene, ce credeai?

— Scrisoare, telegramă de condoleanţe pe adresa voastră, fireşte, m-a dat la decese în *Mica publicitate*, amanţii ei îmi telefonau din oraş, îmi anunţau sfârşitul.

— Inimaginabil! se minună Jack. Am impresia că visez, nu pot să cred!

— Acum e rândul meu, spuse inginerul gâfâind. Vreau să se chinuiască! Să blesteme ziua când s-a născut. Fiecare clipă să fie o tortură. Aş putea s-o omor, dar asta nu înseamnă nimic. Un spasm şi gata!

— Dezmoşteneşte-o! suflă repede notarul.

— Rahat! Găseşte o sută de fraieri gata în orice clipă să-mi ia locul. Vreau ceva diabolic… Ceva care s-o doară cumplit.

Penciu îşi aprinse neglijent ţigara. Trase un fum şi azvârli chibritul în scrumieră. Rânji.

— Acum, fie vorba între noi, nu prea eşti lord în chestia asta! Ce te mai gâdilă „dincolo“ lacrimile damei?

— Sentimentele nobile, începu cu emfază Moraru, apoi se opri. Nu se simţea deloc sigur că aceasta era starea de spirit pe care Dan ar fi preferat s-o aibă cei din familie. Decretă prudent: Natura umană mi-a stimulat totdeauna curiozitatea. Mi-o imaginez ca pe un grafic sinusoidal. Al lui Dănuţ mi se pare eminamente interesant.

— Lord! ricană Manu. Sunteţi nişte idioţi!

Notarul încercă să râdă.

— Cu titlu de ipoteză, nu-i aşa, ca între amici, pentru a te debarasa de o idee nocivă… Ce poţi să-i faci Corei? Cum să te răzbuni?

— Vreau ceva cumplit! repetă ca din transă Dan. Ceva cumplit!

Privea fix cumpăna. Semăna cu o spânzurătoare. Jack sări de pe divan. Avea o idee. Penciu îl măsură sceptic.

— Ce-ai zice, Dănuţ, de un sifilis? Îl poţi procura relativ uşor şi-o aranjezi pe viaţă. Tratamentu-i penibil, iar opinia publică, înţelegi…

Manu îi azvârli o privire goală. Titel râdea. Moraru căuta în continuare:

— Vitriolul nu se mai poartă. Ceva de frizeraş, nu ţi-l recomand… Poate un denunţ.

Penciu îi strecură o privire iute, dar tăcu. Manu încruntă uşor sprâncenele:

— Închisoare! La asta m-am gândit şi eu. Vreo douăzeci de ani de ocnă. Mi-ar plăcea.

— Pe ce să-i dea douăzeci de ani? se interesă Titel. Îţi închipui că ăia vă cred pe cuvânt, nu verifică? Vedeţi-vă de treabă!

— Dacă ţi-ai da sfârşitul prin moarte violentă, emise Jack, ar fi cu totul altceva, s-ar putea aranja lucrurile ca vina să cadă asupra ei. Cincisprezece ani de celulă pe puţin.

Ochii inginerului răscoleau încăperea.

— E singurul lucru pe care-l mai doresc. După aia pot să crăp. Mi-au mai rămas douăsprezece zile. Râse sardonic: Auzi, Jack? Douăsprezece zile… Ce-ai face tu dacă ţi-ar mai fi rămas doar douăsprezece zile?

Notarul bătu superstiţios în lemn:

— Ce bizar eşti, Dănuţ! Schimbă o privire iute cu Penciu. Tânărul clipi şi înclină uşor capul. Jack râse stângaci: Uite, dacă încep să mă gândesc, treci prin momente dramatice… Îţi admir extraordinar forţa. Eşti şi te comporţi ca un adevărat bărbat… Nu ştiu, zău, dacă aş fi fost la fel de viteaz.

— Adică?

— Păi… În sfârşit! Bănuiesc că n-aş fi rezistat. Aş fi isprăvit mai repede. Ştii, ducă-se dracului dacă tot…

Dădea din mâini, zâmbea laş, clandestin.

— Nu pricep, spuse încet Manu.

— Tăticu’, traduse Titel, zice că nu-i place să aştepte. A dat în primire, ia acceleratul şi peste cinci minute ţine un miting cu apostolii şi mucenicii. Le vorbeşte despre Terra. Cu transcendentul ne-a asasinat pe noi.

Manu tresări.

— Te-ai sinucide?

— Aşa cred, Dănuţ… Nu ştiu, fiecare… Murim o singură dată. Presupun într-adevăr că m-aş sinucide. Ce mi-e douăsprezece zile, ce mi-e şase sau numai trei. Totul e să scapi mai repede.

Inginerul se foi neliniştit. Îl apăsa privirea fixă a tânărului, dar nu-i dădea atenţie. Titel simţi că-i bate inima. Azvârli nada:

— S-ar sinucide şi nu m-ar mira dacă ar aranja în aşa fel comedioara încât Cora, mă rog, vreau să spun nevastă-sa, să fie suspectată de crimă. Nenea Jack are o fantezie nărăvaşă. Îşi înăbuşi un căscat fals. Haideţi, băieţi, să facem nani! Mai reflectăm şi mâine.

Manu îi prinse braţul. Ochii îi ardeau, părea în delir.

— Stai! E o idee… Vasăzică mă sinucid şi Cora va fi bănuită. Da, cu puţină abilitate totul e posibil. Splendid! Ea nu suportă spaţiile închise, zidurile. Se sufocă… Celula! Asta era poliţa!

Titel evita privirile triumfătoare ale notarului.

„Idiotul e în stare să-l bată pe umăr şi să-şi frece mâinile de satisfacţie.“

Arboră un ton serios, atât de fals, încât se miră că inginerul nu-l sesizează.

— Să lăsăm gluma, Dane. Ai început să iei în considerare toate inepţiile. Nu poţi să-i faci figura asta Corei, chiar dacă nu e o sfântă.

— Celulă! Se va sufoca într-o celulă. Ce simplu!

— Eşti obosit, Dan. Nici tu nu crezi serios ce spui.

— Fără îndoială! urlă Jack cu glasul de la oglindă. Era fericit că poate trânti în sfârşit un logos. Sentimentele nobile, iar iertarea mi se pare cel mai sfânt dintre toate, trebuie să aureoleze faptele noastre. O lacrimă de căinţă pe obrazul păcătosului cântăreşte mai mult pe plan afectiv şi pedagogic decât orice sancţiune. Închipuieşte-ţi o clipă doar ce purificată, ce înălţată, ce trans-fi-gu-ra-tă va ieşi Cora din această experienţă! O nouă Cora, curată şi neîntinată se iscă din durerea ta. Înălţător! Deveni patetic: Iart-o, Dane! Unchiul tău te roagă! De dragul meu şi al lui Titel, iart-o!

Inginerul nu-l asculta. Sprijinindu-se de pereţi părăsi odaia.

„O celulă… Da, o celulă.“

Se prăbuşi istovit pe divan. Urechile-i vâjâiau. Cu un efort uriaş luă paharul de pe noptieră. Apa i se prelinse pe bărbie. Bău cu sete, apoi îl azvârli pe covor. Prea greu să-l pună înapoi…

Şi dintr-o dată zări semnul. Semnul acela absurd, scorpionul cu un stilet înfipt între inelele trupului, era zugrăvit pe perete cu un cărbune.

— Nu-mi mai pasă, scrâşni Manu. Ai să râzi într-o celulă, fetiţo… Tu ce zodie eşti? Fecioara! Admirabil! Avem destine gemene… Scorpionul înjunghiat şi fecioara după gratii! Ăsta-i semnul tău!

Inginerul râdea în odaia goală. Hohotele ciudate nu semănau cu nimic. Era plâns? Era râs?

Am observat un fenomen ciudat. De câte ori mă întorc acasă, imediat ce dau colţul, încep instinctiv să merg mai încet. Ca şi cum paşii, trupul, toată fiinţa mea se crispează. Înainte de a trece pragul, inima mi se strânge. Şi când te gândeşti, e un canon pe care mi-l impun de ani de zile. Trebuia să fiu în preajma lui Dan.

În faţa mea mergeau doi tineri. Vorbeau tare, cu nepăsarea aceea specifică, într-un fel lipsă de discreţie pe care o ai la optsprezece-douăzeci de ani. Ea, suplă, într-un raglan bej, bine strâns pe talie (ştiu de la Cora că e foarte modern), avea aerul fetelor de azi. O anume feminitate, de felină, o siguranţă care celor de vârstă mijlocie li se pare agresivă. Bănuiesc că este doar expresia unei linişti suverane, sentimentul că păşesc pe un drum asfaltat, flancat de muşcate. Iar noi, „bătrânii“, suntem incapabili să uităm uliţele desfundate ale tinereţii noastre. Şi poate că suntem puţin invidioşi. Nu ştiu…

Se uitau la casa noastră, „Le chalet Manu“, cum spune Jack.

— Ţi-ar plăcea să stăm aici?

Fata zâmbi.

— Da şi nu. Vila e frumoasă, dar mi se pare enormă pentru doi oameni. Trebuie să munceşti pe brânci ca s-o întreţii.

— Uite ce mare e holul! Fantastic! Au şi un brad.

— Îhî… Superb!

— Ce-ai zice dacă s-ar deschide uşa şi ne-ar pofti înăuntru?

Fata râdea.

— Am intra şi am spune frumos bună seara.

M-a străfulgerat o clipă ideea să fac pe zâna cea bună şi cu aerul cel mai natural să-i invit în casă. O picătură de romantism într-o seară anonimă de iarnă. Astfel de lucruri nu se întâmplă prea des, m-ar fi amuzat să le urmăresc expresiile stupefiate. Dar mai ales mi-ar fi făcut plăcere să-i privesc. Erau tineri, tonici, ştiau să râdă. M-am oprit în ultimul moment. Sinistra galerie de personaje din casa Manu i-ar fi înspăimântat... Nu, nu ăsta e termenul. Pur şi simplu nu trebuia ca ei doi să ştie că există asemenea specimene, că trăiesc în acelaşi oraş cu Jack, cu Titel, cu Dan şi chiar Cora. Cora cea de acum, care ar fi putut fi alta, dar nu e. Sunt oameni lipsiţi de semnificaţie, dar mai pot mâhni. Însăşi existenţa lor deprimă.

Iar la colecţie se mai adaugă un personaj. Eu, Venera, o ucigaşă. Scrisoarea pentru autorităţi am copiat-o, aşteaptă în sertarul mesei. Caietele i le las lui Toni.

Au mai rămas patruzeci şi opt de ore.

Jack zăbovea în pat, cu ochii pe calendarul de perete. 30 decembrie… Oftă uşor: „Uite, a mai trecut un an… Oamenii sunt nebuni, se bucură. Taie gâşte, curcani, fac cozi la măsline şi sifoane, iau cu asalt frizeriile şi atelierele de croitorie, când nefericiţii ar trebui să plângă…“

Apoi divagă din obişnuinţă cu glas tare, imaginându-se în faţa unui public puţin numeros, dar select, într-un salon sau ceva de genul ăsta, cotloane elegante unde se apreciază conversaţia spumoasă, superficială, presărată cu mici fantezii.

— De altfel, domnii mei, revelionul este un obicei eminamente european. În USA – şi pronunţă literele ca americanii, i-ar fi plăcut să ştie engleza – Anul Nou se serbează în dimineaţa zilei de 1 ianuarie. Petrecerile au loc în stradă, iar la ele participă întreaga obşte… Da, domnul meu, am avut într-adevăr acest prilej acum câţiva ani în Ohio, preciză rotund Jack, care fusese o singură dată la Varna şi Balcic într-o excursie ieftină organizată de

întreprinderea de hoteluri Eforie. Cât despre pomul de Crăciun, există un amănunt într-adevăr amuzant! A fost importat în Principatele Dunărene abia acum o sută, o sută cincizeci de ani… Exact, excelenţă, mi-aţi prins ideea, guvernantele franţuzoaice care începuseră să ia locul dascălilor greci au împodobit primii brazi din Moldova şi Valahia. Da, mulţumesc, cred că am să iau totuşi un pahar de şampanie… Scuzaţi-mă, nu am reţinut numele dumneavoastră…

— Domnul Penciu!

Titel se hlizea în pragul uşii. Manu, cu o expresie sumbră, îl dădu la o parte şi intră. Notarul, nedezmeticit, se burzului:

— Ce-s manierele astea? Daţi buzna peste oameni, îi treziţi…

— Hai să fim serioşi! Dondăni de jumate de ceas. Credeam că faci spiritism. Dan vrea să ne spună o chestie.

Jack smulse plapuma de pe el şi coborî din pat. Purta o pijama improvizată, o flanelă veche şi izmene cu nojiţe, îngălbenite şi pătate de rugină. Peste şale, oblojind un lumbago vechi, îşi legase o blană jerpelită de iepure.

— Arăţi sexy, tăticu’! râse Titel aprinzându-şi ţigara.

Notarul nu se sesiză. Trase deasupra pantalonii de fiecare zi şi o cămaşă groasă, îşi plimbă palma peste ţeasta goală şi se aşează plin de demnitate în fotoliu.

— Te ascult, Dănuţ.

— Am găsit. Ştiu cum o să procedăm. Rămâne pentru mâine.

Jack îi examină obrazul tras, cu cearcăne enorme, ochii fierbinţi. Mâinile îi tremurau.

„Nenorocitul are febră…“ Apoi gândul sări la altceva. „Mi-e foame! Aş mânca o omletă cu ficăţei de pasăre… Ce spune ăsta?“

— N-am înţeles, Dănuţ. Cum vezi tu chestiunea? Dar şti, limpede, bărbăteşte, nefăţarnic.

— Degeaba! se enervă Titel. Până nu aiurezi n-ai sănătate.

— Mâine seară… De fapt, mâine noaptea. E revelionul. O să fiţi toţi plecaţi. Trebuie să plecaţi. În casă voi rămâne doar eu şi Cora.

— De ce? se interesă notarul.

— Ca să nu poată fi bănuit nici unul din voi. Să nu existe dubii asupra asasinului.

Jack se holbă.

— Te-ai hotărât? Chiar ai de gând să te… În fine, să te sinucizi?

Manu râse lugubru.

— Vorba ta! Ce mi-e douăsprezece zile, ce mi-e şase sau una!

Titel interveni:

— Ai o idee fixă, Dane! Părerea mea e să renunţi. O fi macioală Cora, dar nu merită o figură chiar atât de…

— Aşa e, sări notarul. Fii elegant, arată că ştii să abandonezi cursa ca un gentilom.

Inginerul le azvârli o privire neagră.

— Vasăzică nu vreţi să mă ajutaţi! Aşa… Nu v-am cerut niciodată nimic! Staţi pe capul meu de douăzeci de ani şi nu v-am luat un leu chirie. Sunteţi imbecili! Vouă vă rămâne averea, cretinilor! Cum nu pricepeţi? urlă. Cora înlăturată, o să vă înfruptaţi cu amândouă mâinile din tot ce rămâne de pe urma mea.

Se chirci dintr-o dată în fotoliu ca o minge. Pe faţa boţită se citea doar ură.

— E singura mea satisfacţie. Acolo, în groapa aia împuţită, am să fiu liniştit, ba nu, am să râd, o să crăp a doua oară de râs ştiind că ea şi-a primit pedeapsa. Trebuie să mă ajutaţi! Altfel nu vedeţi un ban de la mine. Donez totul statului.

Jack îşi duse mâinile la inimă. Izbucni patetic:

— Cât de necugetat vorbeşti, dragul meu! Asta ai înţeles tu? Că nu te iubim? Că nu vrem să te ajutăm? Ai fost

dintotdeauna nepotul meu preferat, iar despre Titel, ce să-ţi spun?! Reprezinţi pentru el un idol, încearcă să-ţi urmeze exemplul în toate. Titel bătu în lemn.

— Eşti nebun, nene!

— Dar cum te putem ajuta? Spuneai c-o să fim toţi plecaţi. Mă rog, să zicem că eu şi Titel, înţelegând situaţia, vom petrece în oraş. Cum îi scoţi pe ăilalţi din casă?

— Contaş se cară la Braşov cu dama, spuse sec Titel. Au reţinut locuri la Aro.

Avea un ton neglijent, un „hai să ne jucăm, vă fac hatârul, dar astea sunt simple fantezii“.

— De unde ştii? întrebă Jack. Nu aşteptă răspunsul, tânărul era totdeauna bine informat, îl verificase în nenumărate rânduri. Şi ceilalţi? Cum rezolvi cu ei?

Inginerul gâfâia.

— Pe Geta şi pe Elena o să le scoateţi voi din casă. Iar Venera… Da, ce spuneam? Venera, ştiţi foarte bine, de fiecare revelion se plimbă pe străzi. Se întoarce abia dimineaţa.

— Şi Şerbănescu?

— Ăsta pleacă definitiv, spuse notarul. Are tren mâine dimineaţă spre Făgăraş. N-ai văzut că a împachetat şi cărţile? Îmi pare rău de el. Era băiat cuminte, delicat. Trebuie să caut alt chiriaş… În fine, continuă, dragul meu.

Titel se sculă iritat din fotoliu.

— Pe mine toată povestea asta mă scoate din sărite. Întâi, că nu sunt de acord cu renghiul pe care i-l pregătiţi Corei! În al doilea, iartă-mă, Dane, dar debitezi numai prostii. Merg până acolo că te sinucizi, deşi chestiile astea se întâmplă doar la cinema. Îţi închipui o singură secundă că vei putea păcăli pe cineva? Că ăia de la miliţie nu-ţi deosebesc o crimă de o sinucidere?

— Dintre toate, opină Jack, cel mai derutant rămâne glonţul. Dar şi aici, bineînţeles, trebuie să cunoşti unele probleme de balistică.

— Şi pistolul de unde-l iei? Ţi-l împrumută Costică sectoristul?

Manu clătină capul. Avea un aer rătăcit.

— Ştiu, băieţi, aşa e. Să ne sfătuim. M-am gândit la otravă, dar…

— Rahat! îl întrerupse Titel. Sinuciderile cele mai frecvente sunt pe bază de otravă. Otrava la târg, iar în mediul rural ştreangul.

Jack ridică palma în aer.

— Absolut exact. Ţii minte Anuţa din *Ion*? Şi ailaltă, cum îi spune…

— Cad şi vinele tăiate, enumeră Titel fără să-i dea atenţie, şi spânzuratul.

Notarul se simţi brusc asediat de ideile cele mai năstruşnice.

— Ce-ai zice de un brânci, Dănuţ? Un brânci de la etajul douăzeci. La „Intercontinental“ e foarte frumos, ai şi peisaj. Sau o pungă de plastic îmbrăcată pe cap. Adică te-a sufocat Cora, tu fiind în stare de inconştienţă. Sau o lamă vârâtă în pâine.

— Sau o muscă ţeţe care să-l pişte de aşa şi pe dincolo. Nu zău, nene Jack, cum te străfulgeră atâtea idei sifilitice?

— N-ai strop de fantezie, idiotule, se enervă Moraru. Până acum ţi-am oferit şaptesprezece soluţii şi sunt gata să mai găsesc încă şaptesprezece. De pildă, un stilet…

Titel deveni brusc atent.

— Hm, ar putea fi ceva. Da’ cum şi-l expediază în trup? Îi trebuie o anumită orientare şi nu poate face singur chestia asta.

— Poate-l ajuţi tu, Titel. Nu-i mare lucru.

Celălalt rânji:

— Ţi-ar plăcea! Pe urmă torni un denunţ frumuşel la miliţie sau mă şantajezi toată viaţa. Cu alţii, puişor!

— Cel mai convingător ar fi un pumnal înfipt în spate, spuse inginerul pe gânduri. Atunci nu s-ar mai îndoi nimeni.

— Cine să ţi-l înfigă? întrebă tânărul. Degeaba, Dane, tabloul e gigea, dar nu ţine cacealmaua. Fără colaboratori, n-ai cum să-ţi înjunghii spinarea.

Notarul spuse repede:

— De ce să-şi înfigă cuţitul şi să nu vină Dănuţ la cuţit? De pildă, îl fixează undeva şi merge de-a-ndăratelea… Împinge niţel şi gata!

Titel rămase nemişcat.

— Stai, că aici e o chestie, şopti.

— Nu înţeleg, bâlbâi Manu.

— E simplu, Dane. Bagi mânerul pumnalului undeva – de data asta nenea Jack a marcat – să zicem sus, la voi, în bibliotecă, între două volume. Chestia e că-ţi trebuie o lamă extrem de fină, să intre uşor. Îţi iei oarecare avânt, te izbeşti cu spatele, pumnalul te străpunge şi tu cazi pe burtă cu el în spinare. Clar?

Ochii inginerului ardeau.

— Da, cred că-i posibil… O să mă mai gândesc. Să-mi faceţi voi rost de un stilet.

— Cuţitul de friptură al Getuţei mi se pare admirabil, spuse Jack, luând-o din nou razna.

Titel tăcu. Avea să-i facă rost de un pumnal. Notarul îl trase de mânecă.

— Ai văzut, deşteptule, că tot eu v-am dat ideea?

Rămase cu ochii la Dan. Părea cu mintea dusă. Jack şopti la urechea tânărului:

— Crezi că are curajul s-o facă? Îţi spun sincer, eu mă cam îndoiesc.

Penciu abia îşi descleştă buzele:

— O s-o facă.

CAPITOLUL XV

Minerva îşi alungă gândurile. Zăbovise în hol încercând să-şi imagineze momentele de coşmar prin care trecuse inginerul Manu.

Reprimându-şi un oftat, bătu la uşa geologului. Şerbănescu citea. Îi oferi un scaun scuzându-se:

— Mobilierul şi lipsa de gust aparţin lui Moraru, eu mi-am transportat lucrurile.

Minerva îşi coborî pleoapele.

— Probabil nu vă spun noutăţi, dar ţin să precizez o anumită situaţie. Nu am noroc de martori grozavi. Doamna Manu e răvăşită, Elena trăieşte în alte sfere, ceilalţi nu pot sau nu vor să fie sinceri. În concluzie, apelez tot mai mult la jurnalul Venerei.

— Există aşa ceva?

— Da. Din paginile caietului rezultă că soţia victimei nu vă era indiferentă... Geologul se încruntă, vru să spună ceva, dar Minerva îl opri. O clipă! Nu insinuez nimic, ştiu că în momentul crimei vă aflaţi la celălalt capăt de ţară.

Şerbănescu aprinse o ţigară. Spuse încet:

— Da. Pe Cora am iubit-o din prima clipă.

— Nu e cel mai mare păcat. În ultima noastră discuţie mi-aţi vorbit de suspiciunile familiei. Aşa cum vă cunosc, îmi închipui că aţi căutat o soluţie francă pentru a ieşi din impas.

Şerbănescu privi fumul albăstrui, pe gânduri.

— I-am propus-o cu douăsprezece ore înainte de plecarea mea. Eram în hol...

* * *

— Încă nu realizez că este ultima seară pe care o petreci aici.

Pe buzele Corei tremura un zâmbet trist. Se uita la geamantanul geologului rezemat de zid. Cărţile şi un cufăr le expediase în cursul dimineţii.

— O valiză, o servietă, un trenci pe braţ. Eternul călător… Te încrucişezi cu el într-o gară, într-un aeroport sau pe puntea unui vas. Totdeauna se îndreaptă într-o direcţie opusă. Nu, niciodată n-ai acelaşi drum.

Şerbănescu nu-şi desprindea privirea de pe faţa ei. Slăbise în ultima vreme, părea şi mai străvezie. Rochia neagră îi strângea umerii mici de fetiţă. Şopti răguşit:

— Hai cu mine, Cora!

Ochii femeii luceau. Geologul reluă înfierbântat:

— Hai cu mine! Ţi-aş putea povesti despre o mie de tipi cu valiză, trenci şi servietă care călătoreau în aceeaşi direcţie cu singura persoană din lume care avea vreo însemnătate pentru ei. Vino cu mine!

Pe obrajii Corei alunecară două lacrimi. Şi le şterse cu pumnii, cum fac copiii.

— Doamne, ce optimist iremediabil eşti, Mihai! În sufletul şi inima ta, ai rămas un băieţel.

Şerbănescu oftă. Ochii îi străluceau. Tăcu câteva clipe, apoi reluă cu o voce scăzută:

— Îţi jur că dacă te-aş fi ştiut fericită sau cel puţin ancorată într-o căsnicie de duzină, în care patima partenerilor este departe de delir, dar cel puţin se acceptă în mod decent, îţi jur că aş fi renunţat la orice nădejde şi probabil m-aş fi mutat a doua zi de aici. Ştiu însă că eşti profund nefericită, mai departe de Dan decât o cetăţeancă a republicii Mali care n-a auzit în viaţa ei de Calea Victoriei;

ştiu că te iubesc ca un nebun şi că aş fi în stare de orice ca să te scot din cloaca asta.

Îi strângea degetele fragile încercând să le împrumute căldură. Cora privea în gol. Îşi umezi buzele arse:

— Nu, Mihai. Din păcate, nu.

— De ce?

Femeia surâse.

— Îmi place să joc cinstit. Din cauza asta, oamenii mă cred cinică. Fireşte, nu dragostea mea pentru Dan mă împiedică. E o lumânare care a ars demult. Până şi ciucurii de ceară s-au desprins de pe buza sfeşnicului.

— Atunci?

Avea impresia că ochii geologului îi străpung obrazul. Suspină fără să spună nimic.

— Atunci? Răspunde! Trăieşti într-un cuib de şerpi, între oameni care te detestă, cei mai odioşi pe care i-am cunoscut. Jack, cu avariţia lui apocaliptică, în stare să sacrifice orice pentru o miză oricât de meschină, o pioneză sau o cutie de chibrituri. Georgeta, tembelă, inconştientă şi, vorba lui Jack, eminentă bucătăreasă. Titel, cel mai nemernic exemplar din specia paraziţilor şi canalie pe deasupra. Elena, o smintită, Venera… Nu poţi să stai cu spatele la ea fără să-ţi fie teamă, o teamă idioată, dar concretă, că-ţi înfige un cuţit între omoplaţi.

— O galerie fermecătoare, îl întrerupse Cora. Eşti rău cu ei.

— Nici jumătate pe cât pot fi ei de răi. De câte ori plec de-acasă, tremur că ţi s-ar putea întâmpla ceva. Nu ştiu ce, dar mă aştept la orice. Dacă i-ai vedea cum te privesc, dacă ai înţelege cât te detestă, cum îi doare fiecare zâmbet al tău, cum îi bucură lacrimile tale, te-ai înfiora. Şi mă întreb: eşti oarbă? Taică-tău e orb?

— Exagerezi oribil.

— Nu exagerez şi nici nu încerc să te înspăimânt. Te avertizez doar. Nu-mi dau seama ce urmăresc, ce vor

practic de la tine, dar am sentimentul unui complot groaznic. Ţes o pânză de păianjen în care fatal vei cădea.

— Şi ăsta ţi se pare un motiv suficient, surâse Cora, pentru a mă lua în barca ta?

Geologul o măsură o clipă derutat apoi clătină capul.

— Nu. Te chem în barca mea pentru că te iubesc. Te iubesc atât cât poate iubi un bărbat o femeie. Şi indiferent dacă rămâi pe mal, îmi pasă ce se întâmplă cu tine.

— Mulţumesc, Mihai… Sunt… Încercă să râdă. Sunt extrem de mişcată.

— Nu-mi mulţumi şi vino!

Era atâta patimă în glasul geologului, atâta dorinţă fierbinte, atâta convingere, încât Cora se simţi tulburată. Îngână aproape fără să-şi dea seama:

— Unde?

Chipul lui Şerbănescu se lumină brusc, ochii scoteau vâlvătăi. Vorbea înflăcărat, cu mâna încleştată pe mâna Corei. Îl asculta emoţionată. Obrajii de obicei palizi se coloraseră uşor.

— În munţi! La două ore de oraş, e o cabană splendidă. Poţi folosi funicularul. Priveliştea e magnifică! Ascultă-mă pe mine, am fost anul trecut acolo în prospecţie, ştiu ce vorbesc… În zori, ai impresia că totul se scaldă într-o baie de argint. Munţii, lacul, păsările. Păsările sunt de argint, Cora! Nu te mint. Un argint roşu în purpura amurgului. Iar aerul te îmbată. Miroase a brad, a răşină şi a flori albastre. Flori albastre de munte! Le şi văd în părul tău… Râzi, Cora, sunt un caraghios şi… Să mă ia dracu’, n-am eu cuvinte, mă exprim ca unul care a rămas corigent la română şi mi-e necaz. Vreau să mă crezi, Cora! Din tot sufletul meu disperat vreau să mă crezi. Un an, cel mult doi. Miza e interesantă, zăcăminte bogate…

Râdea nervos, cuvintele i se învălmăşeau pe buze, gesturile aveau o febrilitate contaminantă. Cora îl asculta cu o expresie ciudată.

— Până la oraş, ţi-am spus, faci două ore. Sunt convins că ai să-l îndrăgeşti. Eşti un om de gust, nu se poate să nu-i sesizezi pitorescul. Vile albe, porţi medievale, năpădite de trandafiri, străzi vechi, înguste, cu case de pe vremea lui Mathias-Rex, Nabucodonosor sau naiba ştie! La ferestre vezi cucoane bătrâne migălind câte o dantelă. Ţi se pare o experienţă neinteresantă, Cora? Şi-aşteaptă să le vezi biblioteca şi teatrul! Două arcuri de cerc, beton, oţel şi sticlă, despărţite de un grup de arbuşti. O concepţie extrem de îndrăzneaţă, îl cunosc pe arhitect şi pe nevastă-sa, ai să-i cunoşti şi tu, un tip zurliu, dar absolut genial. Să le vezi parcul! Ţinea de fostul sanatoriu al doctorului Micu, o să te fascineze şi legendele oraşului de la descălecare, vorba aia… Cel mai captivant roman de aventuri, o carte de istorie intactă. La muzeu…

Glasul Corei îl întrerupse sec:

— Câte baruri sunt în oraş?

* * *

Ascuns pe treptele întunecate, Dan auzea fiecare cuvânt. Se simţea cuprins de-o spaimă nouă. Cora i se strecura printre degete. „Acum, în ultima clipă, imbecilul îi oferă o şansă. Trebuie împiedicată cu orice preţ!“

Geologul o privi descumpănit.

— Baruri?! Nu ştiu, făcu nesigur. Pot să mă informez.

Femeia urmă cu glas de gheaţă:

— În câte alimentare se vinde whisky, dacă în general au auzit de chestia asta, cât costă acolo pachetul de Kent, domnişoara de la poştă acceptă abonamente la *Paris-Match* şi *Jours de France*? Câţi tipi neonorabili trăiesc în oraş? Înţeleg prin asta indivizi care au cunoscut ora două noaptea şi cu alte prilejuri decât revelionul, schimbul trei sau o durere de măsele, şi nu fac infarct în faţa unei femei care

are fantezia de-a umbla prin târg doar pe jumătate îmbrăcată.

— Încetează, Cora! Nu mai suntem studenţi să ne epatăm unul pe altul azvârlindu-ne teribilisme gratuite. Odată, am vrut să-mi zdrobesc un coleg şi i-am şoptit că sunt spion american. Cam aşa procedezi tu acuma.

Cora râse scurt.

— Eşti incorigibil. Mă vezi tu pe mine naufragiind într-o mare moartă? Mă vezi tu realmente în peisajul acela idilic – trandafiri, dantelă, iar mai la vale înţepând orizontul furnale şi sonde? Mă vezi îmbrăcându-mă la coana Raveca sau Aspasia, croitoreasa emerită a târgului? Umblând cu părul în zece culori pentru că la Igiena n-au adus *L'Oreal* sau *Préférence*? Să fim maturi, Mihai. În mai puţin de trei zile, cu pletele mele de stafie, cu sofisticăriile care mi-au intrat în sânge, cu genul meu „decadent", aş fi expulzată din oraş. Imaginează-ţi că apar la *Fusul roşu* sau cum naiba îi spune filaturii locale cu unghii albastre şi sticla de whisky în buzunarul salopetei. Pentru că de lucrat va trebui să lucrez... Sau să zicem că predau franceza la şcoala elementară. Treaba ar merita încercată de dragul spectacolului. Cancelaria stupefiată dând ochi cu doamna de franceză. Degeaba, Mihai! M-am născut prea târziu sau doar cu câteva mii de kilometri mai departe decât trebuia. Aşa însă cum se prezintă lucrurile, eu am pierdut iremediabil jocul. Şi când miza e pierdută, echilibrul e frânt, cel mai mic efort îţi devine odios. Devii grozav de avar, nu mai cedezi nimic. Nu renunţi la cea mai mică plăcere pentru că ştii că cele mari îţi sunt axiomatic refuzate. Un om ca mine nu schimbă în ruptul capului sticla de whisky, e un simbol dacă bagi de seamă, cu ţuica naturală de la ţărani, pentru că asta e tot ce i-a rămas.

Îşi trecu degetele peste ochi istovită. Şopti:

— Nu sunt pentru tine, Mihai. Gândul ăsta trebuie şi vreau să te mângâie.

Buzele lui Şerbănescu tremurau:

— Fleacuri! Tot ce-mi înşiri e lipsit de conţinut. Nu ţi-am propus un exil, ci o experienţă. Nu o mazilire, ci o schimbare tonică de atmosferă. Şi-acolo trăiesc oameni.

— Vorbe… Vorbe…

Geologul nu se lăsă întrerupt.

— Oameni capabili să aprecieze frumosul, genul subtil, suprarafinat sau cum vrei tu. Un ins încântător este cu adevărat încântător pretutindeni. Iar argumentele tale… Dumnezeule! N-am auzit nimic mai neconvingător. Nu eşti obligată să te îmbraci la madam Aspasia, dacă treaba asta te indispune sau nu apreciezi artizanii locali. Bucureştiul nu se află la capătul lumii. Poţi să-ţi faci o provizie de whisky, de ţigări Kent, şi de bigudiuri rococo. Iar balivernele celelalte, echilibru, mizã, ţi le-ai băgat tu în cap. Lasă prostiile, Cora, şi hai să plecăm!

Femeia îşi ridică ochii plini de lacrimi.

— Nu te iubeşti deloc, Mihai. Oameni ca tine sunt extrem de vulnerabili, uşor de rănit. Învaţă să-ţi iei la drum bagaj uşor.

— M-ai înnebunit cu simbolurile! izbucni geologul. De două ceasuri faci literatură.

— Spun adevărul. N-ai nevoie de un parazit. Îl privi în ochi. Pentru că asta sunt, un parazit, poate mai rea decât Titel. Trăiesc, respir, mănânc şi nu dau nimic înapoi. Du-te, dragul meu, şi nu privi în urmă.

Şerbănescu respiră adânc.

— Nu renunţ, Cora. Am cumpărat două bilete. Te aştept mâine la zece în gară.

Femeia îi dădu la o parte părul de pe frunte. Sub mângâierea ei, Şerbănescu se simţi electrocutat. Cora întrebă încet:

— Sentimentele mele pentru tine nu contează deloc? Vrei să spui că-ţi e indiferent ce simt? Te încântă simplul oficiu de infirmier sau hai să zicem educator?

Geologul o privi lung.

— Ştiu că pot să te ajut. Aici te paşte un pericol iminent. O simt cu toată fiinţa mea. Şi mai ştiu că te iubesc. Astea sunt singurele lucruri care contează.

Cora se ridică obosită. Şerbănescu rosti apăsat:

— Te aştept mâine dimineaţă la zece la gară.

Dădu să plece. Cora îl opri. Părea descumpănită. Şopti cu ochii înlăcrimaţi:

— Încă nu ştiu ce se va întâmpla, Mihai, dar nu mi-e indiferent cum pleci. Îmi dau seama abia acum. Iartă-mi cinismele… Nu gândesc cu adevărat… chiar aşa.

— Ştiu.

— Am vrut să-ţi fie mai uşor, să nu-ţi pară rău, să pleci fără regrete. Nu-s înger, dar nici demon. Mă joc uneori.

— Te iubesc, Cora.

— Du-te… Aud pe cineva.

— Te aştept.

* * *

Titel se desprinse de uşa geologului şi dădu buzna în odaia lui Jack.

— Femeia comisar umblă la memoria lui Şerbănescu.

— Individul n-a priceput nimic, dragul meu. Maică-ta…

— Cât timp sunt eu pe fază, mama e mormânt. Toanta ailaltă să n-o sucească strâmb. E de ajuns să ciripească chestia cu insistenţele de revelion.

— Mda…

Rămaseră pe gânduri.

* * *

Îi prinse pe amândoi în bucătărie. Titel scociora fără apetit în faţa unui mic dejun copios, Jack, spartan, sorbea dintr-un pahar cu ceai palid.

— Ce-ai păţit, tăticu'? se interesă tânărul cu gura plină.

Notarul simulă îngrijorarea, gros şi fals ca totdeauna.

— Ce imprudenţă, Dănuţ! N-ai voie să cobori din pat.

Manu, vânăt, stors de insomnie, căzu ţeapăn pe un scaun.

— Se încurcă treburile. Şerbănescu vrea s-o ia cu el pe Cora. I-am auzit aseară.

Titel îşi întinse liniştit unt pe pâine.

— Fii serios! De când s-a mutat tot vrea s-o ia cu el.

— Extraordinar! se holbă notarul. O femeie fatală! Pe toţi îi prinde în mrejele ei. Şi dacă… Dacă totuşi acceptă?

Manu îşi încleştă degetele în faţa de masă. Privea rătăcit de la unul la celălalt. Titel ridică din umeri.

— N-o cunoaşteţi pe Cora, flăcăi! V-o imaginaţi cinci secunde în tandem cu Şerbănescu la capătul pământului, gătindu-i ardei umpluţi şi pândindu-i la geam întoarcerea cu o cusătură în poale? Întinse palma spre notar. Pui pariu cu mine că nu pleacă? Nu abandonează Cora Bucureştiul, cum nu mă duc eu acum la Petroşeni să-i sperii pe ortacii în şut cu muşchii, plămânii şi entuziasmul meu tineresc.

Jack îi cântări silueta pirpirie. Vru să spună ceva, dar Manu îl întrerupse:

— Am sondat-o pe Geta. Face revelionul acasă împreună cu Elena. Nu mai înţeleg nimic.

Tânărul se încruntă. Vorbi încercând să pară nepăsător, sigur de el:

— De-astea am eu grijă. Rade un pui de somn şi nu-ţi mai chinui creierii. Trebuie să fii în formă.

Moraru o luă urgent razna

— Exact, Dănuţ! În formă. Pentru anglo-saxoni, popor sănătos, plin de vlagă, aceasta e preocuparea de fiece clipă.

Titel rânji.

— Vrei să spui că băieţii fac toată ziua gimnastică. Şi cine realizează planul, tăticu'?

Inginerul părăsi bucătăria cu capul între umeri. Părea ciudat văzut din spate. Un tors enorm ca un bloc de piatră abia ţinându-şi echilibrul pe picioarele pitice. Pe notar îl străfulgeră brusc o idee.

„Are nevoie de un sicriu comandă specială. O grămadă de bani! Nu se mai termină cu cheltuielile în casa asta.“

Zâmbetul pierise de pe buzele lui Titel.

— Ce facem, dom’le, cu smintitele astea? întrebă Jack. Ne dau totul peste cap.

— Îmi vine să le strâng de gât! mârâi înfundat tânărul. Imbecilă! O imbecilă şi o arierată! Mă duc la madam Penciu. Tu prelucreaz-o pe artistă.

Jack se îndepărtă dând din mâini ca o pasăre beată. Intră în odaia pianistei fără să bată la uşă.

— *Gheorghiţă, Gheorghiţă, Cumpără-mi fustiţă, Că Leanca din Rovine râde de mine…*

— Şi Popescu de la Arhivă mănâncă colivă, scrâşni Titel.

Georgeta se opri din lălăit, lăsând lucrul din mână. Cârpea o bluză albă la manşete şi subsuori.

— Ce te legi de mine, idiotule?

Cu gesturi bruşte, tânărul mută coşuleţul Georgetei şi se azvârli pe canapea. Simţea că plesneşte de furie.

— Ce-aţi hotărât pentru diseară?

— Cine?

— Tu şi tanti Elena.

— Eu stau acasă, Elena nu ştiu…

— Aha! Titel se monta cu fiecare cuvânt. Şi de ce stai dumneata acasă, madam Penciu?

— Iaca aşa poftesc eu!

Îşi ţuguiase buzele, pe chip i se ivise dintr-o dată o expresie de încăpăţânare. Fiu-său mârâi:

— Foarte nostim. Aseară parcă ziceai altfel.

Georgeta se enervă. Oscilantă şi neserioasă, se înfuria totdeauna când i se reproşa inconstanţa. Începu să ţipe:

— Ce mă zăpăceşti de cap, măi? Sunt fimeie bătrână şi nu-mi trebuie zaiafeturi. Meargă cui îi sticlesc ochii! Calea-i slobodă, o ţii tot la vale.

Îşi reluă lucrul ostentativ. Mâinile îi tremurau şi nu nimerea să împungă cu acul.

— Eu zic că-i bine să te mai gândeşti, madam Penciu.

— Nu mă duc şi pace bună!

— Gândeşte-te, madam Penciu!

Titel apăsa ameninţător fiecare cuvânt.

— Cum vorbeşti cu mine, idiotule? Nu ţi-i oleacă de ruşine? De ajuns că umblaţi voi teleleu! Cela crapă azi-mâine, şi vouă vă arde de sindrofii.

— Cu ăla rămâne nevastă-sa.

— Cora! Georgeta râse dispreţuitor. Un blid nu ia în mână fără să-l farme.

Însă în sinea ei, începuse să se înmoaie. „Rău de gură, Aristică întreg, dar bun ca mielu’. Vrea să petreacă oleacă şi mamă-sa.“

— Telefonul de la Salvare în orice caz îl ştie. Aşa că fă-ţi cârlionţii, spune-i aleilalte să-şi schimbe combinezonul şi diseară vă căraţi la Zoiţa.

— Om vide!

— Ba nu „videţi“ deloc şi vă duceţi. Îi atinse fruntea cu degetul: Nu face deloc tic-tac aici? Zoiţa l-a invitat pe Popeţ.

Georgeta se holbă.

— Cine-i Popeţ?

— Rectorul Politehnicii, inventă Titel. În fiecare an face parte din comisie la examenul de admitere. Ei, ce zici, madam Penciu? Strică o pilă la un şpriţ, între sarmale şi ştrudelul cu nucă?

Georgeta îşi simţi inima. „Băiatul se pregăteşte pentru examene. Nu-i chiar aşa bezmetic…“

Îşi strânse precipitat lucrul şi se îndreptă sprintenă ca o păsărică spre şifonier. Scoase rochia neagră şi băgă fierul în priză.

Notarul ciugulea alune dintr-o cutie chinezească. Cu ochii căuta alte resturi de mâncare. Se mai aflau pe masa pianistei un baton de ciocolată abia început, câteva feliuţe de pâine cu unt şi brânză rămase de la micul dejun, iar pe noptieră o pungă cu rahat.

Elena ţinea mâna la frunte.

— Inutil insişti, Jack. Sunt pur şi simplu extenuată. O noapte pierdută acum, cu două săptămâni înainte de concert, poate avea pentru mine consecinţe incalculabile.

— Corect, just, de netăgăduit! Dar gândeşte-te şi tu, Elenuţo! Nu-i orice noapte. E revelionul.

Pianista dădu din mână.

— Eu îmi fac revelionul când am chef. Pe 15 ianuarie sau pe 17 iulie.

Jack încruntă sprâncenele. Se opri din mestecat, derutat de argument.

— Bine, Elenuţo, dar la noi nu te-ai gândit? La familie? Merge şi Georgeta şi Titel, merg şi eu. Îţi dai seama cât ne dezamăgeşti? Un prilej de a fi împreună…

— Lasă că suntem destul împreună! Îi smulse din faţă cutia. Isprăveşte! Mi le mănânci pe toate. Ce Dumnezeu faci tu cu banii?

— Ajut orfanii. Ideea îl străfulgerase din senin. Îi dădură lacrimile la gândul că s-ar fi putut s-o facă şi instantaneu se şi văzu în ipostaza milostivului samaritean. Orfani şi văduve! M-am trădat ca un copil, n-am spus-o nimănui, înţelegi, o chestie de pudoare, dar în tine am încredere, Elenuţo. Donez totul până la ultima centimă.

Pianista ridică din umeri. Notarul abandonă tonul dramatic.

— Deci aşa rămâne, draga mea. Mergem diseară împreună.

— Nu înţeleg de ce te cramponezi, făcu pianista vag iritată.

— Nu mă cramponez. E o dorinţă sinceră, izvorâtă din suflet. O dorinţă pătimaşă. Nu mai suntem tineri, am ajuns

toţi, nu-i aşa, pe un anume prag…

— Ai ajuns tu! Eşti cu unsprezece ani mai bătrân decât mine.

— Bineînţeles, dar uite cum ne ducem. Aura ne-a părăsit, bietul Dănuţ îşi face bagajele.

— Hm! Elena zâmbi dispreţuitor. Fie vorba între noi, ţi se pare elegant să-l lăsăm tocmai acum singur?

— Trebuie să procedăm cu tact. Cum de n-ai sesizat? Dacă am rămâne în corpore acasă, abia atunci i-am stârni gânduri tenebroase. Vezi, Doamne, a şi început veghea. Boala lui trebuie tratată ca o indispoziţie trecătoare, ca pe un pojar. Aceasta îl tonifică, îi oxigenează moralul anemiat.

— Câtă subtilitate!

— Mulţumesc. Aşa că de ce n-am petrece noi un revelion în familie? Uite, nici eu nu mă simt grozav, parcă ştim ce ne rezervă providenţa, aş vrea să plec cu o amintire… Unde pui că Zoiţa găteşte admirabil, o adevărată artistă, nu asculta la ce spune Georgeta, e invidioasă. Am mâncat odată la ei un ciolan cu fasole e-mi-nent. Dă mese princiare, ce mai!

— Mă doare capul, Jack.

— Termin imediat. Ar mai fi ceva… N-aş vrea să mă înţelegi greşit… Fiecare avem slăbiciunile noastre nevinovate, bineînţeles.

Îşi freca palmele zâmbind strâmb. Pianista îl examină rece.

— Bani? N-am!

— Nu, draga mea. Altceva voiam să-ţi cer. Zoiţa a invitat doar somităţi… Ştii cum e ea, snoabă! Vintilescu, medicul primar, e director acum, exact, Tomescu, tocmai s-a întors din India, soţii Sovărel, actorii…

— Şi ce-i cu asta? întrebă sâcâită Elena.

— Păi… Vrem şi noi să ne lăudăm cu o personalitate. Eşti singura mai reprezentativă din familie. Artistă cu renume, ai prestanţă, şarm, şi când te dichiseşti puţin devii de-a dreptul seducătoare! Nu, draga mea, n-are rost să fii

modestă. Eşti decorativă din toate punctele de vedere. Decorativă, excitantă, şi…

— Etcetera! Du-te, Jack, îl expedie pianista. Mă oboseşti.

Se simţea totuşi gâdilată. Jack se apropie de uşă.

— Contăm deci pe tine, Elenuţo! Îţi pui rochia aia superbă, ştii tu care, cu panglici violet şi glugă, sugeră notarul aiurea, referindu-se la un halat de baie, şi aş vrea să văd ce cucoană s-ar putea măsura cu tine!

— Mă mai gândesc. Deocamdată n-am hotărât nimic definitiv.

— Ei? făcu Titel.

Notarul ridică din umeri.

— Se lasă greu putoarea.

O valiză, sacul de voiaj, poşeta, mantoul. Câteva rânduri pentru Toni: *„Am să-ţi scriu curând, nu fi îngrijorat.“*

Cora se uită la ceas. Nouă şi jumătate. La benzinărie e o staţie de taxiuri. Îmbrăcă paltonul cu gesturi mecanice. Îşi simţea braţele de plumb.

„Mai sunt cinci minute.“

Mihai Şerbănescu scruta peronul. Oameni încărcaţi cu valize se ciocneau de el. Erau iritaţi, guralivi, nerăbdători, uitau să se scuze. Abia aşteptau să se vadă în tren, să-şi ocupe locurile, să-şi aranjeze bagajele. După aceea coborau geamul, îşi luau rămas-bun cu ochii pe ceasul rotund de lângă chioşcul cu răcoritoare.

„Încă patru minute.“

Cei rămaşi pe peron îşi storceau creierii repetând aceleaşi lucruri: vezi să nu răceşti, scrie-mi imediat, sărută-l pe nenea Mitică, batistele sunt sub cămăşi, vasăzică mâine pe vremea asta…

O femeie voinică într-un pardesiu roşu îl dădu la o parte fără menajamente, bombănind:

— Hm! Unii se cred statui.

Hamalii încărcau valizele întârziaţilor.

„Încă trei minute! Vino, Cora! Vino!“

Geologul simţea emoţia sugrumându-i grumajii. Se uita încordat spre capătul peronului. Un tânăr cu servietă şi fularul fluturând alerga pe lângă tren. O fetiţă saşie scosese capul pe fereastră şi-l urmărea curioasă.

„Două minute. Hai, Cora… Vino!“

— Dă-i neapărat telefon lui Vasilescu! ţipă un glas din spatele lui. Să nu uiţi! Cumnatu-său a fost amabil cu mama.

— Poftiţi în vagoane, vă rugăm.

Conductorul îi azvârli o privire indiferentă şi trecu mai departe.

„Zece fără un minut.“

Nici o siluetă de fum nu alerga pe peron. Şerbănescu urcă pe prima treaptă, se prinse de balustradă. Avea privirea păienjenită. Trenul începu să alunece. Geologul, agăţat de balustradă, privea în urmă. Încerca să desluşească un pardesiu de catifea, o flacără albă.

Un tip glumeţ, sprijinit de un stâlp, îi făcu semn cu mâna şi-i strigă ceva. Şerbănescu nu-l auzi. Avea ochii umezi. Trenul aluneca sub un cer stropit cu funingine.

„Fum şi argint…“

Peronul pierise în zare.

CAPITOLUL XVI

Pe un scaun, lângă pat, Toni Contaş mângâia mâna Corei.

Minerva se interesă:

— Deci e adevărat?

— Da, răspunse abia auzit femeia. La un moment dat hotărâsem să plec.

— Şi totuşi n-aţi plecat. De ce?

Arhitectul respiră adânc.

— Acelaşi lucru am întrebat-o şi eu. De fapt, a fost ultima noastră discuţie…

* * *

Pendula bătu de zece ori. Cora tresări.

— Da… A plecat trenul.

Arhitectul îşi ridică sprâncenele.

— Ce tren?

— Un tren pe care puteam să-l iau. Ultimul…

Contaş, fără să ştie despre ce e vorba, acceptă totuşi jocul.

— De ce nu l-ai luat?

— Nu ştiam încotro duce.

— Într-o vreme îţi plăceau incertitudinile.

— A trecut mult de atunci. Ne schimbăm fără să ne dăm seama. Zâmbi. Crezi în destin, Toni?

— Numai pentru ce oferă viaţa ca imprevizibil. Să câştigi la loto, ori să te pocnească din senin o cărămidă în mijlocul Bucureştiului. Astea nu se pot calcula.

— Deci crezi, surâse Cora. Şi eu cred… Dacă luam trenul ăsta, „trenul de ora zece“, poate că viaţa mea se schimba.

Arhitectul oftă.

— Atunci merita încercat în orice caz.

— Sunt prea ostenită. Orice început cere energie, credinţă, încăpăţânare. Încăpăţânarea luptătorului care nu cunoaşte eşecul. O înfrângere pentru el presupune un nou start. Eu nu sunt o luptătoare. Resursele mele sunt epuizate, nu mai am resort. Zâmbi şters. Pot încropi o valiză, dar nu mai am suficientă putere pentru a prinde un tren.

Arhitectul o examină atent, apoi aprinse o ţigară.

— În sfârşit, părerea mea e că dramatizezi. Dacă n-ai avea ce mânca şi nici ghete în picioare şi dacă n-ai arăta aşa cum arăţi, adică având oricând la dispoziţie zece inşi gata să spargă pietre pentru tine, dacă ai fi obligată să munceşti paisprezece ore pe zi şi să întreţii o familie, ţi-ar trece *spleen*-ul şi te-ai convinge că ai resurse pentru două vieţi.

Cora îl privi printre gene.

— Aşa ai trăit tu, Toni? Ai tras paisprezece ore pe zi şi celelalte?

— Eu am avut noroc şi mi l-am iubit. Am înţeles că sunt un privilegiat şi m-am bucurat mereu, fără să mă plictisesc, că-mi merge bine. Tu ai avut tot ce-şi poate dori o femeie, dar ţi s-a părut puţin. Nu vreau să-ţi fac morală, draga mea. E şi ăsta un ghinion. Să te plictiseşti… Adevărul este că starea ta mă îngrijorează. Mă înspăimântă şi atmosfera din casă. Aproape că n-aş pleca.

— Nici nu vreau să aud! Ai necăji-o pe Eliza şi pe urmă ce să faci aici?

— Hai cu noi, Cora. Aranjăm o cameră în oraş.

— Exclus! Nu-l pot lăsa pe Dan. Mai are puţin…

— Iar copilăriile alea?

— Nu sunt copilării. Mă amuză mereu să observ cât de prompt funcţionează egoismul tău. Crezi numai ce-ţi face plăcere... Iartă-mă, Toni! Nu ştiu ce ne-a venit astăzi... Suntem prea nervoşi.

— Probabil.

— Sigur. Să nu-ţi faci scrupule. Ideea de a rămâne acasă nu mi-e dezagreabilă. Simt nevoia să dorm... Vreau să dorm mult, să mă odihnesc. Cred că am să iau un somnifer. Când te gândeşti, e primul revelion cuminte pe care-l petrec de când am împlinit cincisprezece ani.

Arhitectul se frământa nehotărât. Cora îl sărută pe frunte.

— Du-te, tată. Eliza te aşteaptă. Cum era cântecelul acela? *Auprès de ma blonde, le Champagne était blond, blond le soleil...*

Contaş o privi lung. N-avea s-o uite niciodată cum arăta acum, cu ochii umezi, palidă şi cu buclele albe risipite pe umerii îmbrăcaţi în catifea albastră. Nu i se păruse niciodată atât de frumoasă.

* * *

Minerva deschise jurnalul. Era ultima pagină.

* * *

M-am întors din oraş şi-mi simt inima cuprinsă de-o bucurie liniştită. Pretutindeni pluteşte o atmosferă de sărbătoare. Femeile sunt coafate, au sclipici în cocurile complicate, oamenii cară damigene de vin, plase grele umplute cu te miri ce, magnetofoane, apă minerală. La fiecare colţ auzi „La mulţi anii“, magazinele sunt pur şi simplu devastate. Peste bucuria oraşului cad fulgi mari de zăpadă. Fulgii din filmele lui Walt Disney şi din cărţile

copilăriei. Mi-am luat rămas-bun de la străzi, de la oameni, de la locurile pe care le iubea Mircea. Aveam tot timpul ochii umezi.

Câteva ore doar mă mai despart de moartea lui Dan şi a mea. Mi-am aranjat toate lucrurile, ştiu în ce rochie voi fi înmormântată. E pregătită pe pat. Aici, din pragul pe care mă aflu, am devenit mai îngăduitoare. Am împărţit celor din casă tot ce aveam. Câteva fleacuri pentru Jack, dantelele le las Georgetei, inelul cu camee, singura mea bijuterie, Corei. Mi-ar plăcea să cred în viaţa de dincolo. L-aş reîntâlni pe Mircea. Dar nu cred în nimic. Doar într-o justiţie imanentă.

Sunt ultimele rânduri pe care le aştern. Rămas-bun tuturor. 31 decembrie, dimineaţa.

* * *

Inima Minervei se strânse.

„O nefericită.“ Recapitulă: „Contaş şi Şerbănescu plecaseră, Venera îşi încheia jurnalul… Şi pe urmă?“

* * *

Singur în odaia lui, Jack îşi aranja papionul. Îmbrăcase un pantalon reiat croit cu patruzeci şi cinci de ani în urmă, o jachetă neagră contemporană, se parfumase cu un lichid dubios dintr-o sticlă pe care scria Opoponax. Se privea cu nesaţ şi admirându-se din profil şi trei sferturi trimitea publicului constant bezele. Îşi zâmbi ridicând o sprânceană, cum zâmbea pe vremuri adoratoarelor sale Tyrone Power.

Uşa se deschise brusc şi Titel dădu năvală cu părul vâlvoi, în cămaşă albă şi cu cravata în mână.

— Lasă, dom’le, fiţele! izbucni iritat. De-astea-ţi arde acum?

Notarul îşi bulbucă ochii.

— Ce-i?

— Cretinele alea iar s-au răzgândit!

— Cum aşa? Ce fac?

— Una miorlăie, ailaltă se scarpină în… Chestia e că nu vor să plimbe dricul. De azi-dimineaţă le prelucrez şi degeaba.

Jack intră în panică.

— Ciudat! Să fi mirosit ceva?

— Pe dracu'!

— Trebuie procedat cu tact, dragul meu. Tact şi diplomaţie.

— Ete-l şi pe ăsta! făcu Titel exasperat. Mai sunt trei ceasuri până la revelion, toată chestia se duce de râpă şi el îmi pretinde tact cu madam Penciu. Mă duc să le umflu pe sus!

— Aşteaptă!

— Ia spune tu, Getuţo, de ce plângi?

Moraru vorbea cu duhul blândeţii, îi mângâia mâna pufoasă. Georgeta, asudată, cu cârlionţii abia scoşi de pe bigudiuri, părea că se sufocă.

— Nu mă duc şi pace! Am visat-o! Iaca aşa o lua apa… Un călăreţ o aştepta la celălalt mal.

— Ce fantezie are fetiţa asta! se minună notarul duios. Şi pe cine lua apa?

— Pe Cora… Dan îi nebun, suflă printre sughiţuri. Un lunatic şi un idiot. O ucide.

— Poftim! interveni Titel. Fii atent ce-i trece prin minte! De ce s-o ucidă, madam? urlă. De ce?!

— Ştiţi voi de ce! Aşa mi s-o arătat în vis.

Notarul râse îngăduitor.

— Ce copilă eşti! Mi-amintesc că acum câteva luni am avut un coşmar identic, iar a doua zi am fost felicitat călduros pentru succese şi realizări deosebite în muncă.

„A spart norma la completarea certificatelor de deces, idiotul!“ reflectă Titel. Simţea literalmente că pocneşte de furie.

— Degeaba! sughiţă Georgeta. Nu mă lasă inima.

Cei doi se priviră neputincioşi.

Dan Manu, dezbrăcat până la brâu, strecură cu greu stiletul între *Larousse*-ul şi *Enciclopedia* sufocate de cărţile înghesuite. Lama extrem de fină vibra la cea mai mică atingere. Se întoarse cu spatele. Simţi o înţepătură uşoară sub omoplatul stâng. Privirea avea o fixitate demenţială.

— O să meargă.

— Nu înţeleg de ce o chinuiţi. Dacă nu vrea, nu vrea.

Pianista ieşise din odaia ei încălţată cu un singur pantof auriu. Părea că începuse să se îmbrace şi se răzgândise brusc.

Notarul simulă indignarea.

— Cum, Eleno? Încă nu eşti gata? Ne aşteaptă oamenii, nu se face!

— Nu mai merg, se strâmbă pianista. Duceţi-vă voi. Eu rămân cu Georgeta şi Cora.

— De ce, draga mea?

— Nu mă amuză societatea şi prefer să mă odihnesc.

— Bine, dar mi-ai promis.

— Ei, şi? Ce-ai pierdut?

Georgeta îşi ridică faţa umflată de plâns.

— Hai, fă, la idiotul cela de sus, să-i spunem tată tărăşenia. Titel sări de pe scaun.

— Care tărăşenie?

— Cu şarpele. Noi am pus adresa celuia care vinde lighioane în poşeta Corei. Şi dă-i şi mănâncă borş! Cora e aşa, Cora e pe dincolo! Îs fimeie bătrână, nu-mi iau asemenea păcat pe suflet.

— Într-adevăr, se ralie Elena. Cel mai corect…

— Socoteam c-o alungă, dar dacă, Doamne fereşte, îi scapă mâna în gât şi mâine o găsim ţeapănă?

Jack, scos din fire, începu s-o zgâlţâie de umeri. Urlă:

— Ai căpiat?

Lumina cădea pe chipul Corei. Îşi privea braţul încins cu o brăţară fină de jad.

„Toni…“ Surâse. „Mă crede încă o fetiţă mică. Te-ai lovit de scaun. Hai să batem scaunul!… Ai fost cuminte şi ai mâncat spanacul, uite o negresă de cauciuc… O brăţară pentru că stai acasă de Anul Nou…“

Învârti butonul aparatului de radio. Glasul cântăreţului pătrunse în odaia caldă cu mobilă albă. Îl ştia. Avea ochi mari, părul cârlionţat, gâtul rotund, de statuie. Un adevărat napolitan.

„Oare unde o fi petrecând revelionul?“

Rămase pe gânduri. Peste chipul cântăreţului se aşternu un altul. O şoaptă îi mângâia urechile:

„Hai, Cora, vino, vino! Te aştept, draga mea.“

Şopti:

— Târziu.

— N-am căpiat deloc! se oţărî pianista. V-aţi apucat să-i îndrugaţi o grămadă de prostii. Nu înţeleg de ce trebuie să-i stricaţi ultimele ceasuri. Mi se pare inuman.

— Tembelo!

Notarul îşi pierduse complet stăpânirea. Titel, absolut de acord cu calificativul, dar speriat de scandal, încercă să-l tempereze.

— Nene Jack! Dă-o-ncolo de treabă… Înţeleg că vrei să petreci cu tanti Elenuţa, dar nici aşa să n-o luăm.

Georgeta îşi izbi pumnii.

— Proastă ceea care s-o duce cu voi! Na!

— Bine, mamă, cum vrei! Dar să nu te prind la toamnă că începi să-mi boceşti. Fără pilă nici nu mă prezint la examen. M-am săturat de senzaţii tari.

Notarul îşi trecu batista peste chipul transpirat.

— Iartă-mă, Elenuţo! Ştii cum sunt eu impulsiv. Nu, nu, te rog, lasă-mă să te sărut, ca să-mi arăţi că nu eşti supărată.

Pianista îşi feri obrazul şi sărutarea lipicioasă a lui Jack îi atinse urechea.

— Totdeauna am avut pentru tine o afecţiune ieşită din comun. O artistă mare, o personalitate fascinantă. De-aia biata Aura, cât era ea de geloasă, nu putea să te sufere. Schimbă brusc tonul: Cum naiba să nu mă enervez, Elenuţo, când mi-am făcut iluzii pentru noaptea asta! Zi şi tu! Îmi dau seama, ai capricii ca orice artist, dar nu concep să-i ignori pe cei care te iubesc.

Elena simula că nu-l ascultă, bălăngănea pantoful pe vârful degetelor. Georgeta îşi suflă zgomotos nasul.

— Mi-e milă de idiotul cela! Stă singur ca un huhurez, bolnav şi cu jale în inimă că i-o pus coarne fimeia.

Disperat, notarul jucă ultima carte:

— Dar, Geta dragă, credeam că ştii! S-au împăcat.

— Aestea-s scorneli de-ale tale, spuse Georgeta.

Îl privea neîncrezătoare.

— Poţi să verifici, deşi, înţelegi, mi s-ar părea lipsă de tact să-i tulburi chiar acum, în aceste momente de sfântă intimitate. De ce crezi că a rămas Cora acasă? A acceptat mâna lui Dan. O mână întinsă de dincolo de mormânt… Mă rog, se revizui, vorba vine…

Pianista, bănuitoare, îl cercetă cu atenţie.

— De ce n-au spus nimic?

— Elenuţo! Cum nu sesizezi? Sunt situaţii jenante. După ce s-au, în sfârşit, să fim franci, după ce s-au insultat, iar neînţelegerea lor a devenit publică, e penibil să apară acum, dintr-o dată, braţ la braţ, în cei mai buni termeni. Dan e un pudic, Cora, oricum ar fi ea, are stil. Hai, Elenuţo, te rog frumos, îmbracă-te.

Titel improviza pe aceeaşi melodie.

— Mi-a spus şi Preda, conferenţiarul: „Flăcău, eşti tobă de carte, dar ce folos! Fă rost urgent de-o pilă şi să ne

vedem sănătoşi la toamnă în sălile facultăţii.“

Georgeta se ridică oftând.

— Dacă ziceţi voi… Schimbă-ţi, fă, cămeşa şi hai!

— Bravo, fetelor! aplaudă Jack.

Georgeta căzu din nou pe scaun.

— Nu se poate!

— Ptiu! făcu Titel plimbându-se înnebunit prin încăpere. De ce, madam? De ce?

— Venera i-o pus gând rău idiotului. Am citit cu ochii mei.

Penciu, gata să izbucnească, fu oprit de notar.

— Bine, Getuţo, dar ţi-am explicat şi ai fost de acord că n-o să aibă niciodată curajul s-o facă. Aberaţii de fată bătrână. E ridicol să te şi gândeşti.

Venera sta întinsă pe pat cu ochii închişi. Auzi glasul Georgetei, replica piţigăiată a lui Titel, apoi tocurile ascuţite ale Elenei. Uşa de la intrare se trânti şi în casă se făcu linişte.

Îşi privi ceasul. Zece fără un sfert. Se ridică într-un cot şi aruncă o privire pe fereastră. Cei patru – Titel înainte, Jack între Georgeta şi Elena, ţinându-le de braţ – dispăreau la capătul străzii.

Venera oftă. Atinse pumnalul pregătit pe noptieră şi îşi reluă veghea în întuneric.

* * *

Între două femei, una tânără, dar palidă, cu un obraz de leşie, decolorat, şi pieptul scobit, cealaltă rumenă, la vreo cincizeci de ani, cu ochi vioi şi buzele fardate peste contur, Jack, mâncând şi bând vârtos, depunea omagiul său necondiţionat pe altarul vârstei coapte. Femeia râdea gâdilată, accepta curtea agresivă a notarului, care naviga cu toate pânzele întinse. Moraru se simţea în zi mare şi

perora încântat, acoperind celelalte glasuri. Privindu-i capul violaceu, Georgeta îl apostrofă peste masă:

— Mai încet, că te păleşte damblaua! Îl ţii minte pe părintele Ştefanache? Tot aşa, s-a stins de un revelion. Îi plăcea şoriciul fript pe jăratic.

Jack, contrariat, se întrerupse brusc. Întâlni privirea lui Titel care-i făcu semn cu bărbia spre uşă.

Peste câteva minute, se ridică de la masă. Telefonul se afla în odaia alăturată. Glasul lui Dan, stins, abia se desluşea.

— Vorbeşte mai tare, dragul meu. Ca de obicei, notarul o luă razna: Fireşte, regretăm că nu suntem împreună. Petrecem admirabil, masa e impecabilă, răciturile o capodoperă.

— Am înţeles… Sunteţi deci acolo… E bine, nimeni n-o să vă bănuiască. La revedere, băieţi.

— La mulţi ani, Dănuţ.

— Idiotule!

Manu chicoti lugubru şi întrerupse convorbirea.

Jack rămase cu receptorul în mână. Ridică din umeri şi se întoarse grăbit la masă. Întâmpină zgomotos intrarea gazdei care aducea un platou aburind.

— Vai, Zoiţo! Dar tu ne regalezi. Ne oferi un adevărat festin. Asta-mi aminteşte… Jack luă expresia particulară din faţa oglinzii şi îşi îndreptă papionul: La un dejun oferit unui grup de amici politici, marele Caligula a avut fantezia să-şi poftească la masă şi măgarul. Da, da, stimată doamnă, măgarul! O mică idee picantă…

Titel privea fix. Nu-l interesa meniul, nici musafirii, nici cuvântările lui Jack. Îl obseda un singur gând.

„Dacă nenorocitul se răzgândeşte?… În fond e un laş… Poate ultimul şoc, sicriul…“

* * *

Cineva suna insistent. Dan coborî anevoie treptele, traversă holul şi ridică lanţul uşii de la intrare. Se dădu reflex înapoi. Doi vlăjgani în pufoaice cenuşii rezemau un sicriu. Îşi scoseseră căciulile, zâmbind stânjeniţi

— Familia Manu?

Privirea rătăcită a lui Dan îi deruta.

— Comanda dumneavoastră…

Inginerul îngână ceva nedesluşit.

— Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească. Era fratele dumneavoastră?

— Cine?

— Răposatul… Dan Manu.

— Nici ăsta nu mai are mult.

— Mă luă cu frig numa’ cât mă uitai la el. Radem una mică?

Manu pipăia lemnul satinat.

— Ăsta, vasăzică, ăsta… Ai vrut să-l văd. E bine, fetiţo… O să-ţi placă!

Cu urechea lipită de uşă, inginerul asculta zgomotele din odaia Corei. Fâşâitul nervos al ziarului, declicul brichetei.

„…a aprins ţigara, a tras mai aproape scrumiera. Acum învârteşte butoanele aparatului de radio. Ca totdeauna, nervos, fără răbdare.“

Sunetele se amestecară. Glasuri, fragmente muzicale, hohote de râs, paraziţi, din nou voci. „S-a oprit la un post italian. Spini şi trandafiri… Povestea a doi îndrăgostiţi…“

Manu gâfâia lângă uşă: „A intrat în baie. Se aude robinetul, ia probabil un somnifer.“

Telefonul! Auzi glasul Corei voalat, pornit din piept, glasul pe care-l cunoştea atât de bine.

— Ce drăguţ din partea ta… Nu, Lili, nu mă simt bine. Nici Dănuţ… Îhî, suntem cuminţi anul ăsta. Petrecere plăcută şi-ţi mulţumesc că m-ai sunat. Vă sărut pe amândoi.

Manu se desprinse de uşă.

— Rămâne acasă. Perfect. Un cânt lugubru îi ţâşni de pe buze. „Povestea a doi îndrăgostiţi.“ Povestea dragostei lor poate, a Corei şi a lui… Ce farsă sinistră!

Închise uşa şi începu să-şi dezbrace cămaşa, cu ochii ţintă pe cuţitul fixat în raftul bibliotecii.

Venera mângâia lama stiletului. Se uită la ceas. Încă un sfert de oră. De ce tocmai la douăsprezece? Nu ştia… O superstiţie poate. Destinul se împlineşte la miezul nopţii. Ca în romanele proaste. Ei, şi? Ce-a fost viaţa ei? O carte proastă, croită strâmb. O podidi plânsul.

* * *

Ghemuit pe parchet, inginerul Manu plângea. Un plâns scremut, cu lacrimi puţine, care-i strâmba obrazul pământiu.

Se ridică greu, sprijinindu-se de rafturi. Va încerca din nou. Ar fi vrut să procedeze ca în copilărie, când se jura la icoană chemând asupra lui cele mai cumplite blesteme, dacă nu va îndeplini ce-şi pusese în minte: „Să orbesc dacă nu mă arunc mâine de pe trambulină…“ „Să-mi cadă mâna dacă…“ Frica îi dădea apoi curaj. Acum nu-i mai era teamă de nimic. A pierdut totul. Oricum va muri… Îl înspăimânta însă actul fizic, imediat.

Îşi făcu vânt. Din nou trupul masiv se opri la câţiva centimetri de cuţit. Ca şi cum o mână străină i-ar ţine de umeri. Inginerul gemu. Încercă să-şi amintească totul. Invenţia ratată, mârşăviile Corei, preparativele minuţioase, cât de greu plecaseră de acasă Elena şi Georgeta, Cora strecurându-i şarpele, trimiţându-i sicriul…

— O nemernică! Merită tot ce-i mai rău. Să se chinuie! Să se chinuie!

Îşi izbi capul de duşumea, muşcă covorul. O sudoare cleioasă îi inundase trupul.

— Dă-mi, Doamne, curaj! hohoti. Dă-mi, Doamne…

Se ridică împleticit şi o luă de-a-ndăratelea. Simţi împunsătura cuţitului şi ţâşni ca muşcat de şarpe.

Apoi imaginile deveniră confuze. Încercă încă o dată, şi încă o dată până pierdu şirul. Relua mereu acelaşi drum care ar fi trebuit să fie fără întoarcere.

„Cora… cuţitul… uremie… peste câteva zile oricum… o celulă! O celulă pentru Cora.“

Casa i se păru ciudat de pustie. Bradul din hol, ostenit, avea ramurile căzute şi steaua din vârf strâmbă.

Venera strânse stiletul în mână. Păşea clătinându-se. Prima treaptă… a doua… Ce sentiment straniu! Parcă avea picioare de lemn. Peste câteva clipe, Dan nu va mai exista. O reparaţie a destinului, o reparaţie pentru Mircea, un act de justiţie.

„De ce trebuie să-mi repet de atâtea ori acelaşi lucru?“

Mircea… Un chip surâzător cu privire nesigură şi un semn mic pe bărbie. Un semn pe care-l uitase. Sunt ani de când dispăruse din memoria ei.

A şaptea treaptă… Venera plângea. Încă o treaptă… „Am să-l ucid. Trebuie! Trebuie.“

Venera Contaş se sprijini de zid. Se simţea incapabilă să meargă mai departe. „Două crime… Dan, după aceea eu…“ Gândul i se încolăci în jurul inimii, îi incendie întreaga fiinţă. Degetele i se descleştară singure şi stiletul îi căzu din mână. Scoase un ţipăt mic. Îi fusese mereu frică de clipa aceasta, se temuse că până la urmă nu va avea puterea să-l ucidă.

Dintr-o dată, un sentiment de uşurare, un sentiment ciudat – semăna atât de mult cu fericirea – îi aduse tot sângele în obraji.

„Nu sunt o criminală!“

Simţi nevoia s-o strige întregii lumi, străzilor, primului trecător ieşit în cale. Alergă pe trepte, smulse paltonul din

cuier şi trânti uşa cu toate puterile. Parcă întorsese spatele unui cavou.

Nu ştia încotro merge, fulgii de zăpadă îi mângâiau obrajii, alunecau pe gâtul gol, i se agăţau de gene. Venera râdea fericită. I se părea că desluşeşte drum nou în noaptea de argint.

În cele din urmă izbuti. Cuţitul pătrunse adânc, până la plasele. Nu simţi durerea. Un hohot triumfător îi gâlgâi în piept şi alunecă la picioarele bibliotecii.

În odaia Corei, aparatul de radio cânta.

CAPITOLUL XVII

Titel şi Jack se întoarseră la şapte dimineaţa. Notarul, bine dispus, cânta. Titel nu izbutise să se ameţească. Se simţea doar obosit, epuizat de emoţie. Căzu pe un fotoliu frecându-şi palmele îngheţate. Nu îndrăznea să urce în dormitorul inginerului, deşi toată noaptea numai la clipa asta se gândise.

Moraru veni din bucătărie muşcând cu poftă dintr-un picior de pasăre. În cealaltă mână ţinea sticla de coniac. Tânărul îl privi uluit. Jack mâncase toată noaptea, îngurgitând cantităţi fantastice de alimente.

— Eşti nebun, nene! Bagi în tine ca într-un orfelinat. Dă-mi puţin coniac, e al dracului de frig.

— Ce idee! Frig! Dimpotrivă.

Jack îşi smulse papionul. Capul congestionat semăna cu o ghiulea încinsă. Penciu luă o înghiţitură zdravănă. Îşi aprinse cu degete nu prea sigure ţigara. Întrebă în şoaptă:

— Nu urci la ăla să vezi ce face?

— Ce să mai facă? râse lung. Poate filatelie printre îngeraşii cu corniţe, că-n rai nu-l văd cazat.

— Dacă s-a răzgândit în ultima clipă?

— Aş!

— Uită-te prin gaura cheii.

— Avem timp, dragul meu, avem timp. De ce să ne indispunem înainte? Nu e cazul. În fond, am petrecut un revelion admirabil. Mi-aduc aminte, în ’31 eram student şi-am fost invitaţi la generalul Călăraşu…

Se întrerupse. Cineva umbla la uşă. În prag se ivi Cora în rochie de seară şi blană. Peste buclele sidefii azvârlise o dantelă neagră. Cei doi o priveau fascinaţi. Părea un tablou.

Notarul îşi reveni primul şi o ajută să se dezbrace.

— Eşti magnifică! O frumuseţe imperială.

Cora, într-un furou negru de catifea, cu două crizanteme enorme de aur, surâdea ca de obicei.

— Aţi fost sus?

— Te-am aşteptat pe tine, domniţă, declară curtenitor Jack.

Femeia zâmbi. În ochi i se aprinse un licăr uşor de dispreţ. Le fusese teamă să urce…

— Ce-i cu Geta şi Elena?

— Au rămas la Zoiţa, răspunse Titel. Glasul îi tremura. S-au culcat pe la patru. Până în prânz, suntem pe verde.

— Perfect… Venera?

— În oraş. Nu-i un şobolan în toată casa. Afară de… în sfârşit, asta e.

Cora surâse iar. „Jucători mici, fără vână… Au rezistat totuşi destul de bine. Acum se simt buimaci, speriaţi de ei înşişi.“

— Să mergem.

Începu să urce treptele. Jack, în spate, îşi dregea inutil glasul. Titel, ultimul, se târa greu, scuturat de o spaimă nedefinită. Inima îi bătea cu furie. Cora apăsă clanţa şi împinse uşa.

Dan Manu zăcea pe parchet, cu un cuţit înfipt în spate.

Simţea în ceafă răsuflările celor doi. Horcăitoare a lui Jack, un sughiţ jalnic a tânărului.

Cora privea cadavrul inginerului cu un zâmbet de gheaţă. Izbutise… Izbutise în sfârşit! O urzeală ţesută luni de zile, o pânză de păianjen diafană în care victima fusese învăluită sistematic, cu răbdare şi prudenţă diabolică. Plastic îi amintea de fildeşurile chinezeşti la care meşteri iscusiţi migăliseră cu acul ani de zile. Da, o adevărată capodoperă

demnă de o antologie a crimei. Mişcările fuseseră prevăzute matematic, Dan împins pas cu pas spre sinucidere…

— Acum ce aşteptăm? auzi glasul lui Titel. Mie unul priveliştea îmi face greaţă.

Cora se întoarse încet.

— Băgaţi jurnalul Venerei în noptieră. Nu vreau un loc prea ostentativ. Aveţi grijă de amprente. Mă duc să şterg banda. După aceea chemăm miliţia.

— Care bandă? pică din lună Jack.

— Ţi-a luat Dumnezeu minţile?

Cora surâse.

— Banda de magnetofon, Jack. Ultima înregistrare, în regia ta, ar putea stârni interesul anchetatorului. Nu crezi?

Îi urmări cum coboară scara şi se îndreptă spre camera ei. Împinse obosită uşa. Un val de aer rece îi izbi obrazul. Fereastra era deschisă. Cine o deschisese? Ciudat! Odaia arăta altfel decât o lăsase.

Îşi simţi inima înnodată de spaimă. Se repezi la canapea, smulse cuvertura şi se lăsă în genunchi. Privi buimăcită spaţiul gol dintre picioarele fragile poleite cu aur.

Magnetofonul dispăruse.

* * *

Minerva îşi lipi receptorul de ureche. Locotenentul vorbea foarte încet.

— Am găsit-o pe Venera Contaş. E cinci şi patruzeci. Mă întreb dacă amănuntul acesta vă spune ceva…

Surâse. Îi amintea subtil că şi-a încheiat cercetările în timp record, sub baremul fixat. Minerva vru să-i spună că are şi ea câteva întrebări la care Dobrescu i-a rămas dator încă de pe vremea orelor de geometrie, dar renunţă. Familia era în hol, Titel şi notarul îşi ciuliseră urechile.

— Încearcă s-o linişteşti, băiete, ai deranjat-o degeaba. *Nu ea l-a ucis pe inginerul Manu.*

Închise plimbându-şi privirea asupra asistenţei. Toni Contaş, vizibil atins de oboseală, stătea pe sofa lângă Cora. Titel Penciu, Jack, Georgeta şi Elena ocupau scaunele din apropierea căminului. Erau numai ochi. Minerva îşi umezi buzele.

— Cineva dintre dumneavoastră va fi surprins să afle acum că a mizat greşit pe însemnările din jurnalul Venerei. Cuţitul înfipt între omoplaţii inginerului are lama rabatabilă, iar muchia ascuţită e orientată în sus. Instinctiv, când cineva apucă un asemenea cuţit şi intenţionează să lovească cu el, ţine muchia tăioasă spre sol, riscând altminteri să i se închidă lama peste degete. Există desigur şi lovituri de sus în jos. Venera Contaş este însă o femeie scundă – un metru cincizeci şi doi – şi în consecinţă n-ar fi putut aplica niciodată o asemenea lovitură ţintind inima inginerului.

Era limpede că Georgeta şi Elena nu pricepuseră nimic. Zâmbetul de pe buzele lui Titel îngheţase. Notarul rămăsese cu gura întredeschisă. Ochii Corei ardeau mocnit.

Minerva îşi drese glasul.

— Şi-acum la spovedanie, copii! Am ascultat o mie de istorii. Minţi prost, Titeluş dragă, în ciuda meseriei! Improvizezi lamentabil, domnule Moraru, deşi eşti jurist! De cucoane să nu mai pomenim. Vă atrag atenţia la modul foarte serios că orice afirmaţie falsă va avea consecinţe grave. Moartea lui Manu are raţiuni dictate de interese străine. Nu fac un secret din faptul că inginerul lucra la o invenţie menită să contribuie la întărirea capacităţii de apărare a ţării. Se răsuci fulgerător spre Titel care-i făcea semne maică-sii. Ai să-ţi muşti mâinile, băiete! Bagă-ţi minţile în cap, trage fermoarul şi roagă-l pe nenea Jack să-şi amintească la ce capitol e încadrată povestea asta. Se pare că a uitat. Poate să-i explice şi duduiei Elena că umblatul cu

capul în nori nu se bucură de prea multe circumstanţe atenuante. Doamna Penciu!

Georgeta tresări speriată.

— Spune-mi cum îl cheamă pe duhovnicul dumitale.

— Părintele Vasile de la Sfântul Mina. Adăugă: Un tovarăş de nădejde…

Minerva tună:

— Acum eu sunt popa! Clar? Pofteşte, te rog, după mine şi ai grijă să nu uiţi vreun păcat. Dumnezeu e mai blajin!

CAPITOLUL XVIII

Uşa către dormitor era deschisă. Minerva văzu două paturi de bronz cu cuverturi din bumbac şi un bătrân ce picotea într-un scaun de paralitic.

— E soţul dumneavoastră?

Doamna Viişoreanu – mama canadianului care expediase Venerei scrisoarea de pocăinţă relatând crima din tren – înclină capul. Cercetându-i chipul ostenit, Minerva îşi dădu seama că femeia aştepta un singur lucru. Să moară. Se considera şi probabil fusese înfrântă de viaţă.

— Florin a fost singurul nostru copil.

Minerva arătă cu bărbia spre uşă.

— Nu aude... În august se împlinesc nouă ani de când băiatul a părăsit ţara. A cunoscut-o pe Mildred, o englezoaică, la Eforie. Au stat un timp la Londra şi au emigrat, ca să moară în Canada...

— Când a murit?

— Acum doi ani. Un accident de maşină. Florin era miop. S-a ciocnit noaptea de un parapet. Aşa mi-a scris Mildred... Au rămas trei copii.

— Doi ani? întrebă Minerva. Nu vă înşelaţi?

Doamna Viişoreanu o privi tulbure.

— Am pierdut totul. Din nefericire, nu şi memoria.

* * *

Minerva dădu buzna în laborator.

— Ce se aude cu amprentele? Aşteptaţi ghioceii?

— Le aveţi într-o oră, spuse tehnicianul gata să cadă de pe scaun.

— Într-o oră, pământul se depărtează de soare cu cincisprezece grade. E nepermis de mult. Peste treizeci de minute, îl trimit pe Dobrescu să le ia. Adăugă din uşă: N-am nimic împotrivă dacă-ţi face plăcere să te aşezi în baia cu acizi, chestia e să nu-mi strici fotografiile.

* * *

— Ce se aude?

Medicul legist îşi săltă ochelarii cu bisturiul. Cadavrul inginerului era întins pe masă.

— Cuţitul a perforat plămânul şi inima. Păcat! A avut o constituţie de fier.

— Cum vine asta? se miră Minerva. Mi s-a spus că era cardiac, suferea de uremie…

— Baliverne! A fost sănătos tun! Uitaţi-vă la muşchii lui.

Începu să explice celor patru pereţi pe concret, vreme de cinci minute, ţesuturile inginerului. Minerva dispăruse de mult.

* * *

— M-am săturat de minciuni şi în consecinţă i-am luat tare.

Colonelul Ionaş zâmbi. Putea să-şi imagineze cu uşurinţă cum se petrecuseră lucrurile. De altfel, era de ajuns să se uite în jur. Ministerul vuia, n-ar fi clocotit aşa nici aşezat pe un vulcan, telefoanele zbârnâiau, la laboratoare oamenii îşi pierduseră capul şi aşa uitat în altă parte după revelion. Minerva era într-o formă grozavă, apărea pretutindeni ca

un vifor, scăpăra, scotea scântei şi untul din locotenentul Dobrescu.

— Îmi închipui că n-a trebuit să faci eforturi…

— Hm! se strâmbă maiorul Tutovan. Colţul gurii îi zvâcnea. Au recunoscut că urmăreau s-o compromită pe Cora în ochii inginerului. Aceasta e fireşte varianta pentru mocofani.

Ionaş îşi ascunse zâmbetul.

— Şi-au permis să te mintă, Minerva?

— Aşa mi se pare. În orice caz, se dau peste cap să mă convingă că miza întregii afaceri ar fi cele aproximativ două milioane la care se ridică averea inginerului Manu.

— Poate fi o mizã, trebuie să recunoşti.

— Poate. Toată lumea e de acord că inginerul lucra acasă, de la şeful de cadre, până la Georgeta Penciu. Or, la percheziţie, n-am găsit nici un fel de material.

— Concluzia?

— Fireşte, a fost sustras. În casa Manu există un spion perfect camuflat. M-a izbit o serie de inadvertenţe. Strânşi cu uşa, Moraru, Titel, Georgeta şi Elena recunosc că au regizat două spectacole. Introducerea şarpelui în aşternutul lui Manu şi aiureala cu mănuşa. Împingând suspiciunile spre Cora şi amplificate de mărturiile unui individ plătit să recunoască în faţa inginerului că întreţinea relaţii intime cu nevastă-sa, manevra urmărea înlăturarea ei de la masa succesorală prin formularea unui nou testament.

— Manu era un bărbat tânăr, observă Ionaş, astfel de prevenţii la vârsta lui mi se par morbide.

— Aici e clenciul! Neamurile pretind că fiind cardiac şi bolnav de uremie, deci pe undeva cu un picior în groapă, s-au grăbit să ia măsuri de precauţie. Iar la autopsie, Minerva apăsă cuvintele, s-a constatat că era perfect sănătos.

— Interesant. Cine crezi că l-a ucis?

— Cu excepţia Venerei Contaş, absolut toţi au alibiuri straşnice. Deşi a scris negru pe alb că intenţionează să-l

ucidă pe Manu, deşi crima a avut loc la ora şi în condiţiile preconizate, am certitudinea că nu ea e asasinul.

— Te gândeşti la felul în care a fost mânuit cuţitul?

— Şi la asta. Am discutat mult cu Venera. E o nefericită, dar nu criminală.

Colonelul îşi frecă bărbia pe gânduri.

— Convingerea anchetatorului nu constituie o probă pentru instanţă, ştii foarte bine, Minerva.

— Ştiu. Naiba a pus-o să zmângălească toate năzbâtiile alea în jurnal?

— Dacă-mi amintesc bine, spuse colonelul, notând ceva în agendă, Venera îl detesta pe inginer pentru că i-ar fi ucis logodnicul.

— Manu a fost un tip violent, dar cinstit. N-ar fi recurs niciodată la astfel de procedee pentru a înlătura din competiţie un concurent redutabil.

— E o ipoteză…

Minerva respiră adânc.

— Am stat de vorbă cu mama tipului din Canada, aşa-zisul expeditor al scrisorii. Sunt doi ani de când a murit într-un accident. Venera a primit epistola acum şase luni. Deci autorul decedează cu un an şi jumătate înainte de a-şi semna compunerea. Trucul e limpede. Cineva din străinătate o avertizează pe Venera asupra „crimei“ inginerului, pentru a o determina să-l ucidă. Agentul din ţară, care trăieşte în imediata apropiere a profesoarei, îşi dă însă seama că nu va avea tăria s-o facă, ceea ce de fapt s-a şi întâmplat. Caută şi găseşte altă soluţie, dar Venera trebuia să rămână, în virtutea lipsei de alibi şi a celor scrise, vinovată în faţa autorităţilor.

— Apropo de alibiuri, spuse colonelul, le-ai verificat?

— Fireşte. Cel puţin treizeci de oameni pot să declare, şi îi cred, că în momentul crimei, Titel, maică-sa, Elena şi notarul nu s-au mişcat de la masă. Pentru Cora depun mărturie colegii actorului Riri Domide, Contaş era la Braşov, Şerbănescu în Făgăraş.

— Atunci?

Minerva îşi concentra privirea asupra mapei de pe biroul colonelului.

— La mijloc e un truc. Un truc formidabil. Sunt două chestiuni care mă intrigă: cine a eliberat certificatul care atestă uremia inginerului, ar fi una. L-am rugat pe căpitanul Macri să se ocupe de chestiunea asta. Doi, fereastra de la dormitorul Corei Manu a fost forţată. Există urme certe. În mod ciudat însă, familia nu pomeneşte nimic despre acest incident. Am comparat amprentele celor din casa Manu cu cele lăsate pe pervaz. Nu corespund. Dobrescu vântură Bucureştiul în căutarea proprietarului. Dacă e un infractor cu cazier, cred că-l găseşte.

Pe chipul colonelului se ivi zâmbetul particular care însoţea de regulă întrebările despre subalternii Minervei.

— Elevul Dobrescu Vasile… mai trăieşte?

* * *

— Certificatul a fost eliberat în urma unei erori, declară căpitanul Macri. Am adus-o pe laboranta care a încurcat analizele.

Era o fată urâtă. Avea ochi inexpresivi, puţin şaşii, tenul pământiu, trupul cioplit cu toporul. Ţinea buzele strânse, dar Minerva simţea că e pe punctul să cedeze. Pe figura impersonală, cu bărbia moale şi grea, lipsită de fermitate, se citea frică, nehotărâre şi o anumită încăpăţânare imbecilă.

— Uite cum stă treaba, domnişoară! Aiureala cu etichetele lipite greşit pe eprubete s-o spui matale altora! Eşti căsătorită?

— Încă nu. Poate în primăvară…

Ezitase. Minerva îşi îngustă privirea.

— Cine-i persoana?

— Un băiat…

— Nu mi-am închipuit nici o clipă că ar fi un galoş. Numele.

— Ce-aveţi cu mine?

Minerva o privi cu un soi de milă pe care i-o stârnea totdeauna prostia.

— Ai fost păcălită, domnişoară! Cineva te-a amestecat într-o afacere murdară, care lezează interesele statului. Vei fi sancţionată oricum, dar ai totuşi posibilitatea să-ţi ameliorezi situaţia, vorbind cu cinci minute mai devreme. Numele logodnicului!

Fata îşi frământa mâinile.

— Titel…

— Junele Titel Penciu! Ce ţi-a promis?

— Că mă ia.

„Încă o nefericită“, gândi Minerva. „Cu un fizic agreabil, care să atragă cât de cât atenţia bărbaţilor, probabil că n-ar fi acceptat niciodată porcăria asta. Păcat…“

* * *

Buzele Minervei se strâmbară într-un zâmbet sarcastic.

— Zi aşa! Ai aiurit-o pe gâsculiţa aia c-o iei de nevastă şi ţi-a făcut rost de certificat.

Îl măsură surprinsă din creştet până în tălpi. Deşi purta tocuri înalte, Titel nu depăşea un metru şaizeci. Era slab ţâr, îngust în umeri, cu o conformaţie specifică de adolescent, în creştet îi lucea un început promiţător de chelie.

— Hm! se strâmbă Minerva. Uite unde era Făt-Frumos! Ce-a fost în capul vostru, băieţi?

— Gânduri bune, rânji tânărul Penciu. La urma urmelor, n-am comis nici o crimă.

— Ia mai meditează niţel, Titeluş dragă.

— Recunosc, am vârât câteva fitile împotriva Corei, ca s-o scoatem din competiţie. Abţibildul cu uremia trebuia să-l grăbească pe Dan să redacteze un nou testament în favoarea familiei.

Nasul sensibil al Minervei palpită.

— De unde ştiaţi cu atâta certitudine că inginerul Manu va muri?

Titel o privi iute.

— Nimeni nu trăieşte cât lumea, vorba aia, n-aduce anul ce aduce ceasul ăl rău. Te calcă unul cu maşina, îţi pică o cărămidă în cap, cu puţin noroc intram în pâine.

— Norocul şi-l mai sculptează şi omul. Asta apropo de vorbele alea de duh. În definitiv, de ce nu i-ai fi dat o mână de ajutor? Oricum, demonstrându-i infidelitatea soţiei, vârându-i sub nas un certificat fals care atestă o boală incurabilă, inginerul era…

Se opri brusc arsă de un gând. Încerca senzaţia fizică, pe care i-o dădea totdeauna revelaţia. Un salt îndrăzneţ de pe trambulină.

„Inginerul a fost un tip vindicativ. Dacă s-a sinucis pentru ca altcineva, o persoană bine vizată, să fie învinuită de crimă? Hm, drăcească răzbunare… Să fi mers chiar atât de departe? Înfiorător! Cum naiba şi-a implântat singur cuţitul în spate?“

* * *

Pianista frământa între degete tivul jachetei. O lacrimă îi alunecă pe obrazul ofilit, cu pete hepatice răsărite la tâmple şi pe frunte. Şi-o şterse repede, jenată.

— N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit. Nu încerc să vă impresionez.

Minerva se uită în altă parte. În fond, îi părea rău de Elena. Era aiurită, cu capul în nori, dar în nici un caz canalie. Cultivase toată viaţa teoria omului de artă mai

presus de plictiselile cotidiene şi îşi închipuise că are dreptul să ignore cu indiferenţă princiară tot ce se petrecea dincolo de odaia în care se afla pianul.

— Am să-mi reproşez toată viaţa moartea lui Dan. Puteam să evit nenorocirea… Era de ajuns să deschid ochii.

* * *

„Ceva nu e în regulă. M-a izbit dintr-un bun început, dar ce?“ se întrebă Minerva răsfoind printre revistele lui Manu. Le compară cu exemplarele ei. Urmărea de mult publicaţia pentru rubrica extrem de interesantă intitulată *O nouă ramură în matematică.*

Tresări. Ultimul număr, din decembrie, al inginerului avea o pagină în plus.

* * *

Telefonul zbârnâi. Glasul locotenentului Dobrescu flutura drapele.

— L-am găsit pe tipul care a forţat fereastra de la dormitorul Corei Manu.

Ochii Minervei se aprinseră.

— Ei, taci! Chestia asta, Dobrescule, o s-o ţin minte, pe cuvântul meu! De azi înainte am terminat definitiv cu problemele de algebră şi geometrie. Făcu o pauză: Trecem la matematici superioare. Alo! Alo! Mă auzi?

Minerva avu imaginea unui receptor bălăngănindu-se la capătul firului metalic şi a unui locotenent blond întins ţeapăn pe duşumea.

„Nu trebuia să i-o spun dintr-o dată. Bucuria are forme multiple de manifestare, uneori stranii.“

* * *

Îl chema Marin Tudor, era recidivist şi fusese prins într-un restaurant din Obor în timp ce încerca să comercializeze un magnetofon şi un inel de aur. Cercetat la miliţie, negă la început, apoi mărturisi că obiectele fuseseră sustrase din locuinţa inginerului Manu în noaptea de 31 spre 1 ianuarie.

Minerva îl privea fără să-şi ascundă satisfacţia. Când dispusese depistarea spărgătorului, nu-şi acordase mai mult de două şanse din zece. Hoţul avea o privire simpatică, cu vioiciunea şi neliniştea caracteristică celor ajunşi să fie întâmpinaţi familiar în secţiile de miliţie. „Ce mai faci, Marinică, ţi s-a făcut dor de noi? Mă simt mişcat, zău aşa…“

Minerva îl luă repede:

— Te avertizez că n-am timp! În consecinţă, scuteşte-mă de floricele şi improvizaţii.

— Dacă staţi dumneavoastră în vorbe cu un amărăştean ca mine, chestia e albastră. Sunt şuţ cinstit, lucrez pe partea carosabilă, nu intru pe stop.

Minerva îşi încruntă sprâncenele surprinsă.

— De unde ştii cine sunt?

— Păi vi s-a dus buhul. La întristare, vărgaţii ciripeau mereu de dumneavoastră.

— În prima declaraţie ai susţinut că nu-ţi aminteşti de unde ai furat lucrurile. De ce?

— E o chestie nasoală, mi-a fost târşă să nu pic mesa.

— Adică.

Hoţul oftă.

— Am ieşit în treabă cam pe la unşpe. Luna cadourilor, care va să zică plin sezon. Dau târcoale ici-colo, luminăţie ca la Moşi. Zic, nu ţine! Fac sens giratoriu şi văd ditamai hudubaia. Întunecime gârlă. Nasulia de la uşă, străinească. Nu mă bag, acu’, de-ntâi martie, împlinesc abia trei ani în câmpul muncii, printre trosnitori. Ferestrele de la parter aveau gratii. Nu şi alea de la etaj. Atunci îmi bubuie

mansarda să mă caţăr pisiceşte pe balcon. Zgâlţâi niţel geamul şi nu ştiu cum dracu’ mă trezesc într-o odaie.

— Ora!

— Pe la mulţi ani şi-o litră. Plimb reflectorul prin gaura cheii ici-dincolo, să ginesc dacă-s fraierii pe-acasă. Şi-odată mă trec toţi dracii! Un husăn proptise şundreaua în bibliotecă şi venea în ea de-a-ndăratelea.

Minerva îşi încleşta degetele în braţele fotoliului. „Am fost la un pas de adevăr.“ Întrebă, stăpânindu-şi greu satisfacţia:

— Şi?

— Se canoni aşa de vreo trei-patru ori, până la urmă şi-a făcut vânt şi-odată îl văz că se năruie cu şişu’ în spinare. N-o să mă credeţi, dar până s-o mierlească de tot, zâmbărea.

— Te cred, băiete.

— Umflu la repezeală un inel, un creion de argint şi două pachete de fumegante americăneşti, aşa, de-o amintire. Sub canapea foşnea ceva. Mă uit, un magnetofon care lucra în sec. L-am săltat şi m-am cărăbănit. Mintea mea e proastă! Clătină din cap amărât. Taman acolo să mă pui pe prăduială…

Obiectele furate se aflau pe birou. Minerva dădu drumul la magnetofon. Aproape întreaga rolă conţinea *muzică*. La sfârşitul benzii, auzi nişte zgomote şi glasul Corei Manu…

* * *

Pentru prima oară de când îşi aducea aminte, Minerva încerca un sentiment acut de ireal. Totul i se părea ficţiune. Holul somptuos, care ar fi putut arăta la fel şi acum o sută de ani, cu excepţia televizorului şi a perdelelor de nailon, fireşte, lumina albăstruie fără sursă evidentă, femeia aceasta divin de frumoasă stând ca de obicei cu mâinile abandonate în poalele de catifea, pe o jumătate de scaun, cu obrazul ermetic.

Copia atât de exact imaginea clasică a spioanei puse în circulaţie de scenarişti şi regizori, superbă şi misterioasă – fiindcă spectatorii preferă în general să vadă pe ecran frumuseţi şi în mod ciudat palpită altfel pentru o blondă nostimă decât pentru un obraz neînsemnat – încât Minerva simţi nevoia unui gest care să destrame atmosfera. Ar fi deschis aparatul de radio, dar se mulţumi să tragă perdelele. Priveliştea nu era deloc tonică. Un cer gri, copaci trişti, carbonizaţi, o vrabie rătăcită.

Cora o urmărea liniştită, plină de răbdare, făcea impresia că ar fi putut stărui în aceeaşi atitudine ceasuri de-a rândul.

— E de neînţeles, spuse Minerva strângându-şi umerii în felul ei caracteristic, cum de s-a lăsat Dan Manu, un bărbat cu imaginaţie, păcălit ca un copil. Un colaps al fanteziei probabil, care i-a fost fatal. Am încercat să ghicesc de ce te-ai căsătorit cu el. Intuisei probabil omul de mare viitor. Se adăuga desigur situaţia materială solidă şi convingerea că nimic nu-i ireversibil. Căsătoriile nu sunt contracte pe viaţă, „nu ne înţelegem, foarte bine, ne despărţim, data viitoare o să fim mai norocoşi…“ Riscai o monedă pe un număr posibil câştigător şi atâta tot. Ca spioană, de fapt termenul exact este trădare de ţară, ai fost racolată mai târziu, când *cineva* şi-a dat seama că numai prin dumneata poate ajunge la lucrările inginerului. Nu mă aştept să-mi faci mărturisiri concrete. În mod logic, cred însă că ai o vechime de doi, maximum trei ani în această activitate. Manu are cinci invenţii importante la activ, într-un răstimp de paisprezece ani, toate în domeniul militar. Ultima, şi poate cea mai importantă pentru capacitatea de apărare a ţării, a constituit obiectivul dumitale. Ţi-ai dat seama că inginerul comitea de data aceasta o imprudenţă care, în cele din urmă, l-a costat viaţa. Considerând incomode şi inutile măsurile noastre de securitate, lucra acum acasă, fără să avertizeze conducerea institutului. A fost un om cu calităţi excepţionale, dar şi cu extrem de multe defecte. Dificil, orgolios, încăpăţânat, nu mă surprinde că a procedat astfel.

Ecuaţia devine acum foarte simplă. Moartea lui Dan Manu asasinat de Venera nu ţi se putea reproşa. Rămâneai văduvă, cu un trecut nepătat şi oricând aptă pentru a fi folosită în alte acţiuni. Venera reprezenta primul pion care urma să fie sacrificat. Datorită scrisorii trimise de falsul Viişoreanu, sora dumitale, cam bolnăvicios credincioasă fantomaticului Mircea, pentru a-i răzbuna moartea, urma să-l ucidă pe inginer. Aici, acel cineva din afară a comis o greşeală. Viişoreanu le fusese într-adevăr coleg lui Manu şi lui Mircea Balaban. Din întâmplare însă, canadianul a murit cu un an şi jumătate înainte de expedierea scrisorii. Am cercetat din curiozitate dosarul privitor la accidentul lui Mircea Balaban. Nu încape nici o îndoială că Manu a fost cu desăvârşire inocent. Îmi închipui acum cu câtă voluptate, cu ce hohote de râs îi citeai jurnalul: „Literatură fadă şi ridicolă de fată bătrână…“ Chiar când ţi-ai dat seama că Venera nu va fi în stare să-l omoare pe inginer, caietul continua să aibă preţ. Era destinat autorităţilor şi vă elibera tuturor certificate de bună purtare: „Jack n-ar fi în stare să-l ucidă, nici Titel, nici Cora, nici…“ O cercetă cu curiozitate: Cum naiba ai putut s-o sacrifici cu atâta sânge rece?

Cora nu răspunse. Privea peste umărul Minervei cu acelaşi surâs îngheţat.

— Jocul a început cu racolarea complicilor. Ai mizat pe lăcomia lui Jack, pe repulsia pentru orice efort constructiv a lui Titel. Şi ai mizat bine. Le-ai promis jumătate din „patrimoniul activ“, Moraru preferă termenii juridici. Bineînţeles, habar n-aveau de existenţa celui de-al doilea mobil, cel real în fond: subtilizarea invenţiei lui Manu. Rapaci, avizi după bulendre şi bani, paraziţi mărunţi, dar periculoşi, ţi-au acceptat fără spasme de conştiinţă propunerea. Jack şi Titel, rudele devotate ale lui Dan, în fond subordonaţii dumitale credincioşi, te-au ajutat substanţial. Le-au înlăturat din drum pe Georgeta şi Elena, te-au ajutat prelucrându-l artistic pe inginer. Trebuia în primul rând distrus mitul lui Dan despre fidelitatea

dumitale conjugală, iar necredinţa să-l facă să-i fiarbă sângele în vine. Toate tentativele, şarpele, mâna hidoasă proiectată pe zid, ameninţările sistematice, anunţul din mica publicitate, sicriul avuseseră un singur ţel: să-l pregătească psihologic pe Dan – ipohondru cu o imaginară boală de inimă – să-i creeze un anume climat sepulcral, să-l împingă pe pragul demenţei. Doar astfel putea fi manevrată victima, determinată, aproape obligată, să se sinucidă. Căci ideea mare, drăcească, asta a fost: să-i sugeraţi fin sinuciderea şi mai cu seamă să-l încredinţaţi că de moartea lui vei fi învinuită dumneata. O idee într-adevăr magistrală, care nu se putea să nu placă vindicativului Manu. Trebuia adus până acolo, încât să jubileze imaginându-şi celula, prichiciul mucegăit de paie pe care nevastă-sa avea să-şi petreacă restul zilelor.

Cora îşi ridică ochii: „Raţionează surprinzător de exact…“

— Criza de claustrofobie, închipuita dumitale oroare pentru spaţii închise, l-a făcut desigur să încerce satisfacţii subtile când a combinat renghiul împreună cu Titel şi Moraru. Renghiul inventat de dumneata şi strecurat abil lui Dan. Nu te-ar fi atins în viaţa lui cu o floare. Ai izbutit însă să scormoneşti în străfundul fiinţei sale, să aduci la suprafaţă ce era mai rău: violenţa, spiritul de răzbunare, o anumită tendinţă spre necruţător. Fără îndoială însă, inginerul n-ar fi acceptat niciodată să se sinucidă dacă n-ar fi avut certitudinea că în curând va muri oricum. Spectrul morţii apropiate, providenţiala uremie a fost procurată de amanta lui Titel. Manu mai putea trăi decenii… Cred că eşti şi o bună cunoscătoare a naturii umane. I-ai intuit pe Jack şi Titel, pe Elena iresponsabilă, pe Georgeta, o femeie lipsită de discernământ, stăpânită de forma cea mai primitivă a instinctului matern. Şi, în sfârşit, l-ai intuit bine pe Dan. Atât de bine, încât nu s-a abătut nici un pas de la itinerar. Nu ţi-a fost o singură clipă teamă că Manu se va adresa miliţiei. Era prea încăpăţânat, prea orgolios, prea drăceşte temerar ca

s-o facă. Şi, din nefericire, nici el n-a stabilit vreo corelaţie între evenimentele din casă şi invenţia la care lucra.

„Când te gândeşti, destinul e totuşi în mâinile noastre. Ieri încă, soarta mea, a lui Dan, se aflau în cumpănă. Era de ajuns să fi prins trenul de ora zece. Existenţa alături de Mihai putea fi interesantă. Interesantă pentru cât timp? Dacă aveam zece ani mai puţin. Încercam. Asemenea experienţe sunt pentru epoci mai juvenile.“

Cuvintele Minervei îi atraseră atenţia.

— Ultimul impuls, probabil hotărâtor, l-a constituit articolul dintr-o publicaţie străină care face aluzii certe la invenţia unui prezumtiv inginer suedez. O invenţie generată de o idee identică cu a lui Manu. Eforturile sale de ani de zile erau astfel anulate dintr-un condei. Minerva râse: Ce le trece oamenilor prin minte! Revista respectivă există şi se bucură de mult prestigiu printre specialişti. Pe baza informaţiilor pe care le-ai furnizat, şefii dumitale au tipărit încă o pagină – cea cu referinţe la invenţie. O singură pagină, care n-a apărut pe piaţă, destinată unui singur lector, inginerul Dan Manu. Am găsit revista în biroul lui. Din fericire, o citesc şi eu. Spre stupefacţia mea, am constatat că exemplarul lui Manu are o pagină în plus. Astfel, pe 31 decembrie 197…, datorită unui abil angrenaj de minciuni, Manu se afla în faţa unui faliment total: urma să moară peste câteva zile, fusese trădat de nevastă-sa şi îşi pierduse nădejdile în ceea ce considera a fi opera sa capitală. Nu mai avea nici un suport. S-a sinucis fără regrete, cu unica satisfacţie că cel puţin dumneata îţi vei primi pedeapsa. L-au stimulat presupun şi zgomotele din odaia alăturată, unde nu se afla nimeni. Ai imprimat pe bandă de magnetofon sunete caracteristice care să-i dea impresia inginerului că eşti acasă. Muzică, robinetul de la baie, bricheta, convorbirea telefonică fantezistă. Era încredinţat că el şi nevastă-sa rămăseseră singuri în toată locuinţa. Pentru orice anchetator, asasinul nu putea fi decât doamna Manu. Un caz limpede… Numai că doamna Manu –

şi asta n-o mai ştia inginerul – părăsise locuinţa la ora zece, lăsând magnetofonul să funcţioneze, şi petrecuse revelionul la Riri Domide. Cel puţin cincisprezece martori aveau s-o certifice… Aş da mult să-ţi fi văzut faţa când ai descoperit dispariţia magnetofonului.

Cora îşi întoarse privirea de la obrazul colţuros al Minervei. Încerca o stare de spirit pe care nu o putea defini. Nu era oboseală, nu era frică. Fusese înfrântă şi atât. O ştia. „Atunci? De ce nu mă lasă în pace? Am acceptat riscul, eventualitatea unui eşec. Voi plăti… Ce mai vrea?“

Dintr-o dată, imaginea eterică a Alinei tremură în holul întunecat. Dispărea la capătul unei alei şi talia strânsă într-o panglică violet părea unduită de vânt. Un ogar alb zburda lângă poalele ei. Alina întoarse capul şi surâse.

Glasul Minervei o goni pe Alina din odaie.

— Ăsta a fost, pe lângă celelalte erori de concepţie, marele dumitale ghinion şi, trebuie să recunosc, un incident cu totul imprevizibil. Nu te puteai aştepta la o spargere. Marin Tudor, hoţ recidivist, pătruns prin efracţie în această locuinţă în noaptea de revelion, a asistat la sinuciderea inginerului. El ţi-a sustras magnetofonul. Tehnicienii noştri au avut inspiraţia să-l cerceteze în amănunţime. Au descoperit astfel un compartiment suplimentar, inteligent camuflat. Înăuntru, microaparatul foto cu un film întreg conţinând datele invenţiei.

Se priviră lung, în inima ochilor. Un suspin imperceptibil coborî pleoapele Corei.

* * *

Minerva îi dădu vacanţă locotenentului Dobrescu şi-o luă spre casă. Pentru că nu se uitase niciodată în oglindă mai mult de cinci secunde, reuşea să fie dacă nu generoasă, cel puţin obiectivă cu femeile frumoase. Chipul Corei Manu o urmărea.

„A dispus de toate atuurile ca să fie fericită. Puţini se nasc cu un careu de aşi în mână. De ce a acceptat jocul ăsta? De ce? De ce…“

În faţa blocului, copiii ridicaseră un om de zăpadă. Nu-i lipseau morcovul înfipt în mijlocul obrazului, nasturii, coada de mătură.

Minervei i se păru îngrozitor de trist şi singur. Îşi scoase mănuşa şi-i despică o gură largă. Omul de zăpadă începu să râdă. Minerva clipi ştrengăreşte şi se îndepărtă.

Luceafărul trimitea o suliţă de lumină rătăcind licurici pe străzile albe.

Cuprins

Capitolul I 5
Capitolul II 23
Capitolul III 44
Capitolul IV 51
Capitolul V 60
Capitolul VI 75
Capitolul VII 93
Capitolul VIII 106
Capitolul IX 121
Capitolul X 134
Capitolul XI 147
Capitolul XII 160
Capitolul XIII 175
Capitolul XIV 191
Capitolul XV 203
Capitolul XVI 217
Capitolul XVII 230
Capitolul XVIII 234

{1} Cu circa zece ani în urmă, Minerva predase matematica la un liceu din Capitală. Dobrescu îi fusese elev, dovedind aptitudini firave pentru această disciplină. Corigenţa de clasa a IX-a a avut darul să-i apropie. Ulterior, locotenentul o visa şi noaptea în vreme ce Minerva persevera în convingerea stranie că trigonometria şi algebra i-ar fi indispensabile în viitoarea carieră de jurist. După absolvirea Facultăţii de Drept, avu supriza să fie repartizat sub ordinele maiorului de Securitate M. Tutovan. Vezi: „Omul de la capătul firului“, „Spionaj la mănăstire“ şi „Minerva se dezlănţuie“.